

Giới thiệu Xạ Phi

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, cổ đại

Editor : Xiao Xiang

Nam chính có thân phận là con trai hoàng đế Lý Thái Tổ, hần có dung mạo khôi ngô phong hoa tuyết đại, lại rất thông minh. Khi hần được 11 tuổi đã được phong làm Khai Quốc Vương, một mình trấn thủ Hoa Lư.

Còn nàng thì là nữ sinh cấp ba của thế kỉ XXI, ham mê lịch sử cùng tiểu thuyết xuyên không. Không may gặp tai nạn xuyên không về triều Lý lạc hậu không có tí công nghệ hiện đại nào.

Chỉ là bèo nước gặp nhau, vậy mà tơ duyên không chịu đứt, gắn kết hai con người trái ngược nhau cả về thời đại lẫn tính cách. Cuối cùng tạo nên một cuốn giai thoại đẹp về tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tai nạn

Truyện được lấy bối cảnh từ nước Đại Cồ Việt những năm sau khi Lý Thái Tổ dời đô cho đến năm Lý Thánh Tông lên ngôi đổi quốc hiệu thành Đại Việt. Truyện có 10% là thật bao gồm một số nhân vật lịch sử và diễn biến xoay quanh việc tranh đoạt ngôi vị. Còn lại là do tác giả hư cấu, thêm nếm..

Đây là lần đầu tiên mình viết truyện, do là sở thích thôi nên cá nhân mình cũng thấy có nhiều chỗ còn thiếu sót, ngôn từ chưa trau chuốt cho lắm, cách xưng hô cũng tương tự, nhiều chi tiết không chính xác... nhưng vẫn mong các bạn đọc ủng hộ!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! Hãy để lại cảm nghĩ của mình để tiếp động lực cho tác giả viết và cải thiện bộ truyện hơn.

Đừng quên nhấn bình chọn nếu cảm thấy hay nhé!

"Hương oiiii!!!" tiếng gọi ngân dài mang chút nũng nịu hờn dỗi vang lên từ một cái miệng chúm chím

"Nói!?" Cô gái nghe tiếng gọi nhẹ gật đầu, mắt vẫn không rời chiếc điện thoại.

"Đọc truyện à?... Lại truyện xuyên không hả mày? Sao mày không đọc truyện ngôn tình hiện tại ý, truyện cổ đại có gì hay đâu mà tao thấy mày suốt ngày đọc." Xuân Quỳnh bắt mồm lên tiếng. Kể từ lúc lên xe đi Ninh Bình đến giờ đã được hơn 2h cũng gần đến nơi rồi mà Đàm Hương vẫn không chịu ngừng chuyên tâm đọc truyện trên điện thoại, để cô ngồi rồi 1 mình không có ai nói chuyện cùng, đã thế hướng dẫn viên còn ko cho chơi trò chơi, tè nhật chết đi được.

"Hay thật mà! Tao thấy còn hơn cả ngôn tình ý. Mày phải đọc thử mới biết được chứ!" Đàm Hương vừa cười vừa nói.

"Thôi... Tao xin kiêu. Đọc có hiểu gì đâu" Xuân Quỳnh bủi môi nói, từ bé vẫn đã dốt rồi thì chớ, đọc cái truyện toàn từ hán việt chữ còn chẳng hiểu thì đọc làm gì.

"Nhưng mà tao hiểu. Haha" Đàm Hương cuối cùng cũng chịu cất điện thoại, ánh mắt cong cong cười.

"Các em học sinh, chúng ta đã đến nơi rồi, mau xuống xe thôi" hướng dẫn viên thông báo trên loa.

"A..a cuối cùng cũng đến nơi rồi!! Bây giờ đi đâu trước đây?" Xuân Quỳnh hô to rồi quay mặt hỏi.

"Leo núi Ngọc Mỹ Nhân trước!" Đàm Hương thần nhiên lên tiếng.

"A..a leo núi mệt lắm" cô nàng lại than thở. Đàm Hương chỉ lắc lắc đầu, đi tham quan lại còn lo mệt. haizzz

Leo núi một lúc, cô vừa đi vừa cầm máy ảnh ngắm lại những bức hình tuyệt đẹp mình vừa chụp, thấy rất hài lòng cùng thỏa mãn haha. Danh thắng đẹp như vậy chả trách trước đây vua chúa Việt Nam lại muốn đóng đô ở đất Hoa Lư này. Chỉ tiếc địa hình quá hiểm trở không tiện phát triển kinh tế mà thôi.

Sau này ra trường có tiền nhất định phải thường xuyên đi tham quan di tích lịch sử nhiều một chút.

Chính là không tập trung nhìn đường cho nên không cẩn thận va mạnh vào cây cổ thụ, rồi bị bật lại ngã lăn trên mặt đất. Đàm Hương lúc này aa kêu đau, tay ra sức túm lấy mọi thứ có thể nhưng cơ thể theo quán tính vẫn lăn tròn trên mặt đất rồi lao thẳng xuống vực.

Lồng ngực cô lúc này như có ai đó bóp chặt không thể thở được, toàn thân như đông cứng lại. Mặt cắt không còn một giọt máu, trắng bệch như một cái xác. Cô biết rơi xuống đây chỉ có chết nhưng cô mới chỉ có 17, còn chưa thực hiện được ước mơ to lớn đưa nền điện ảnh cổ trang Việt Nam lên đỉnh cao ngành giải trí mà.

"Ông trờiiiii ông thật quá bất công, vô nhân đạooooo" cô hét lên tiếng hận trời. Không có tiếng đáp lại, cũng chẳng nghe thấy bất kì thứ gì. Dường như sức cùng lực kiệt, cô ngất lịm đi lúc nào không hay.

Bỗng một đạo ánh sáng chợt lóe lên bao bọc lấy toàn thân cô gái xấu số. Nhanh như chớp đã không còn thấy đâu nữa.

Xuân Quỳnh không theo kịp tiến độ đi của Đàm Hương cho nên bị tụt lại ở đằng xa. Lúc tới đỉnh Quỳnh không thấy Hương đâu, chỉ đơn giản nghĩ rằng cô đã xuống bằng đường khác. Đến khi toàn trường tập trung chuyển địa điểm, hướng dẫn viên điểm danh, Đàm Hương chưa có mặt. Mọi người đều quay lại hỏi Xuân Quỳnh vì cô đi cùng với Hương. Nhưng ngay cả Quỳnh cũng lắc đầu không biết, gọi điện đều thuê bao, mấy lần sử dụng loa gọi cũng không thấy Đàm Hương đến chỗ tập trung.

Mọi người lo lắng, bắt đầu phân tán theo nhóm đi tìm người. Có người nào nói, trên đường lên núi có nghe thấy tiếng hét vọng lại, không rõ ràng lắm. Mọi người nghe được mặt mũi tái xanh tái vàng, mau chóng gọi cứu hộ.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mình xuyên không sao?

"Nặng quá!" Đàm Hương khê nhủ mày, mắt vẫn nhắm tịt do bị ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mặt. "O mà khoan khoan..sao mình vẫn còn có ý thức, chẳng lẽ mình còn sống sao?" cô từ từ mở mắt, liếc nhìn mọi thứ xung quanh. Cây cối rậm rạp cao vút, bên cạnh là dãy núi cao chót vót. Chắc cô vừa ngã từ trên đó xuống. Khẽ nhấc cánh tay lên thì một trận đau nhức kịch liệt ập tới chạy dọc toàn thân làm cho cô thực sự tỉnh táo.

"Au..a..a đau quá ~~~ mẹ ơi ~~~ theo logic mình rơi từ trên vách núi không chết thì cũng phải tan xương nát thịt chứ sao lại còn nguyên vẹn như vậy được?!" cô vẫn miên man suy nghĩ một lúc, dường như não đã lưu thông liền nói lớn:

"Quả nhiên ông trời thương xót ta a!" cùng lúc lấy tay vỗ đen đét vào đùi.

"Á..á...á đau đau..quên mất mình đang bị thương"

"..."

" Chẳng lẽ giờ cứ nằm bẹp ở đây đợi người tới cứu?"

Lúc này mặt trời đã ngả dần về phía tây, theo như Đàm Hương đoán thì bây giờ đã là khoảng 3h chiều rồi. Cảm thấy có gì đó cứ sai sai thế nào ý. Rõ ràng là tháng 12 trời rất u là lạnh, vậy mà bây giờ lại nắng nóng như vậy. Chẳng lẽ hiệu ứng nhà kính tăng cao vậy rồi sao. Cố gắng lết thân mình dậy tìm xung quanh mình, mắt nàng bỗng sáng lên, vang lên 1 tiếng hồ hởi:

"kia rồi" theo hướng nhìn của nàng là một chiếc ba lô bám đầy đất, bánh kẹo rơi tung tóe cùng với chiếc điện thoại rơi cách đó không xa.

" Có điện thoại là có thể gọi người cứu rồi, lại ko sợ chết đói trong lúc chờ đợi" cô hí hửng nhặt đồ lên. Nhưng ko vui mừng được bao lâu, đến bên cạnh chiếc điện thoại đã vỡ ra làm 3 mảnh không thể sử dụng được nữa. Nước mắt bắt đầu tuôn rơi trên khuôn mặt nhem nhuốc dính đất cát, khổ một nỗi, đây không phải là nước mắt tuyệt vọng mà là nước mắt đầy nuối tiếc a:

" Khôngggggg con điện thoại mới cứng của tôiiiii" 2 năm dòng tiền nhin lấy nhin để giờ lại vỡ tan tành như vậy sao. Đã thế lại còn là mới mua trước tham quan để chụp ảnh nữa chứ. Cối lòng cô tan nát...

Sau vài phút khóc lóc tưởng niệm cho cái điện thoại xấu số, Đàm Hương quyết định tìm đường ra khỏi khu rừng này.

Đi mãi đi mãi đến khi thấy bìa rừng thì từ ngạc nhiên này lại tiếp tục có ngạc nhiên khác xuất hiện. Trước mặt cô là cảnh làng mạc đơn sơ, nhà cửa hoàn toàn là kiểu kiến trúc cổ xưa. Người người tấp nập đi lại trên con đường đất bằng phẳng. Lạ. Lạ vô cùng lạ. Ai ai cũng lại mặc cổ trang, buôn bán kiểu

xe hàng, sạp tre như trong phim vậy. Mặc dù ở Ninh Bình thường có đoàn làm phim tới nhưng nhìn quanh cũng không thấy máy quay hay bất kì thứ gì liên quan đến công nghệ hiện đại cả.

Chẳng có lẽ mình lại xuyên không về thời phong kiến rồi ư? Đàm Hương đã từng đọc rất nhiều truyện xuyên không, cũng không ít lần tưởng tượng mình trở về thời cổ đại này. Nhưng khi thực sự rơi vào tình cảnh này lại ngơ ngác chẳng biết làm gì.

Một hồi ngây ngốc tính toán toán, cô mới quyết định đi chứng thực chuyện này. Dù kết quả ra sao thì vẫn còn con đường sống cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Làm quen

Cách nơi Đàm Hương đứng không xa có một dòng sông nhỏ, bên bờ có 1 thiếu nữ khoảng 18, 19 đang ngồi giặt y phục. Đàm Hương tiến lại gần phía đó, vỗ nhẹ vào vai thiếu nữ rồi cất tiếng hỏi:

"Làm phiền cho hỏi đây là đâu vậy ạ?"

Cô gái giặt mình một cái, khẽ xoay người nhìn nàng 1 lượt mới trả lời, tay vẫn chà chà y phục: "Đây là phủ Trường Yên, trước đây từng là kinh đô Tràng An! Cô nương từ nơi khác đến sao?" thấy trên người nàng ta mặc y phục khác thường, áo thì dày, quần thì bó sát, khác với y phục của mình nên mới chắc nàng là người nơi khác đến.

"Cô nương?!" Đàm Hương lúc này chắc chắn là mình đã xuyên không, mới gật đầu đáp lại: "Đúng vậy! Xin hỏi tỷ tỷ, hiện giờ hoàng đế là ai vậy?"

"Hà, cô nương không biết thật? Thiên hạ này là của nhà Lý!" cô gái ngạc nhiên, nhìn nàng với ánh mắt hiếu kì, nhưng vẫn trả lời rành rọt.

"Chỉ là tại ta sống trên núi từ khi còn nhỏ cho nên không biết. Bây giờ mới được xuống núi ngao du cho biết đó đây ấy mà!haha" lúc này nàng cứ chém đại thôi chứ sao nói sự thật cho nàng ta biết được.

"Vậy... hoàng thượng dời đô về Thăng Long bao lâu rồi?"

"À ra vậy, tính đến nay khoảng 13 năm rồi."

"Cảm tạ tỷ tỷ!"

"Cảm tạ gì chứ, chỉ là nói mấy câu thôi mà."

"Không đâu, rất có ích với ta. A không biết tỷ tên gì, ta họ Đàm tên Hương 17 tuổi?"

"Thúy Điệp, gọi là tiểu Điệp được rồi, trông cô nương nhỏ vậy mà kém ta có 1 tuổi thôi đó nha, lúc đầu còn tưởng cô nương mới 13, 14 tuổi thôi chứ." nàng nở nụ cười thân thiện xen chút ngạc nhiên.

Đàm Hương cũng cười gượng đáp lại:

"Haha ta biết ta biết, mà Điệp tỷ gọi ta là Tiểu Hương đi, nghe gọi là cô nương ta ko quen. Chắc khoảng thời gian này ta sẽ sống ở gần đây, có gì nhờ Điệp tỷ quan tâm" từ lúc còn ở hiện đại ai cũng bảo nàng thấp bé nhẹ cân, dù gì cũng cao 1m54 vượt tiêu chuẩn gái lùn lâu rồi, chỉ là cân nặng khó cái thiện.

"Không thành vấn đề, nhưng muội sống ở đâu?" Thúy Điệp niềm nở hỏi

"Đằng đó!"" Đàm Hương thần nhiên đáp.

"Hà, muội ko có chỗ để đi sao? Hay đến nhà ta ở đi, mặc dù nhà ta ko có gì, lại chật chội một chút nhưng vẫn còn ở được. Hơn nữa chỉ có ta và đệ đệ sống cùng nhau mà thôi." Thúy Điệp nhìn theo hướng nàng chỉ, lo lắng thay cho Đàm Hương, một thân nữ nhi sao có thể sống trên núi được cơ chứ, huống hồ ban đêm trên đó còn có hổ.

"Không cần đâu, với người từ trên núi xuống như ta thì chỉ cần dựng một túp lều nhỏ ở đó là được rồi, huống hồ ta và tỉ cũng chỉ vừa mới gặp, ko dám làm phiền tỉ quá nhiều. Ta sẽ cẩn thận. Chỉ là khi nào tỉ rảnh rồi thì lại giúp ta một tay được chứ?"

"Được". Thúy Điệp vui vẻ nhất trí. Quả thực nàng ko biết tại sao mình lại có thiện cảm với cô nương xa lạ này đến vậy. Lúc đầu nhìn thấy nàng chỉ là kinh ngạc trước vẻ đẹp chim sa cá lặn của nàng, nhưng nói chuyện một hồi lại thấy nàng là một cô gái rất tốt, có khí chất của một tiểu thư đài cát chứ ko phải

là người từ trên núi xuống.

"VẬY MUỘI ĐI TRƯỚC NHÉ, CÁO TỪ!" ĐÀM HƯƠNG ĐỨNG DẬY PHUI QUẦN, QUAY LƯNG RỜI ĐI VỀ PHÍA CÁNH RỪNG, VỪA ĐI VỪA NGHIÊM TÚC LỤC LẠI TRÍ NHỚ "NHÀ LÝ, LẠI MỚI DỜI ĐÔ 13 NĂM... HẸN LÀ LÝ THÁI TỔ- LÝ CÔNG UẨN A. VẬY NĂM NAY LÀ NĂM 1023..."

"A TIỂU HƯƠNG, TA NHẮC MUỘI KHI ĐẾN CHỖ ĐÔNG NGƯỜI NHỚ CẦN THẬN CHE MẶT LẠI, MUỘI XINH ĐẸP NHƯ VẬY NHẤT ĐỊNH SẼ GẶP NGUY HIỂM ĐÓ!" THÚY ĐIỆP VỘI ĐỨNG BẬT DẬY, ĐẶT 2 TAY LÊN GẦN MIỆNG HẾT LỚN.

ĐÀM HƯƠNG GIẬT MÌNH THOÁT KHỎI DÒNG SUY NGHĨ, HƯỚNG VỀ PHÍA CON SÔNG, CHỈ BÀN TAY VÀO MƯỠI MÌNH "TÌ BẢO TA SAO?" NÀNG HOÀN TOÀN TIN TƯỜNG NHAN SẮC CỦA NÀNG KHÔNG ĐẠT ĐẾN CÁI GỌI LÀ XINH ĐẸP, TỪ TRƯỚC ĐẾN NAY ĐỀU VẬY, CHỈ DỄ NHÌN MÀ THÔI.

"ĐÚNG VẬY!" TIỂU ĐIỆP ĐÁP LẠI TRẮC NỊCH.

"MUỘI...SẼ CẦN THẬN!" TIỂU HƯƠNG LÚC NÀY VẪN NGỜ NGỢ KHÔNG TIN VÀO TAI MÌNH. CÁI GÌ MÀ NGHIÊNG NƯỚC NGHIÊNG THÀNH CƠ CHỨ. CHẴNG LẼ CHUẨN MỰC CÁI ĐẸP Ở ĐÂY SO VỚI HIỆN ĐẠI LẠI KHÁC NHAU ĐẾN THẾ SAO???

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tự lập

ĐÀM HƯƠNG VỪA LEO NÚI VỪA NGẮM NGHĨA XUNG QUANH. SAU MỘT HỒI, QUYẾT ĐỊNH DỪNG LỀU TẠI 1 KHOẢNG ĐẤT TRỐNG Ở TẦM LƯNG CHỪNG NGON NÚI, CÁCH CHÂN NÚI KHOẢNG HƠN 1 DẶM(= 500m). NÀNG KHÔNG ĐI QUÁ XA, MỘT LÀ DỄ TIỆN XUỐNG NÚI ĐI LẠI. HAI LÀ NẾU CÓ NGUY HIỂM CÓ THỂ NHANH CHÓNG CHẠY ĐẾN NƠI ĐÔNG NGƯỜI CẦU CỨU. TUY NHIÊN NƠI NÀY LẠI KO CÓ NHIỀU NGƯỜI QUA LẠI. SỜ ĐÍ LÀ VÌ NÀNG KHÔNG MUỐN NGƯỜI KHÁC BIẾT MÌNH SỐNG Ở ĐÓ, NẾU KO SINH NGHĨ, CHỈ SỢ CŨNG KO CÓ Ý TỐT VỚI MÌNH.

MẶT TRỜI VỪA TẮT NẮNG, ĐÀM HƯƠNG LÚC NÀY ĐÃ DỪNG XONG CÁI LỀU NHỎ CHO MÌNH. CHIẾC LỀU CHỈ THẤP HƠN NGƯỜI NÀNG MỘT CHÚT, ĐỀU ĐƯỢC LÀM BẰNG CÀNH CÂY THU LỢM ĐƯỢC CẮM XUỐNG ĐẤT RỒI KẾT LẠI BẰNG DÂY LEO RỪNG. TUY KHÔNG BỀN ĐƯỢC NHƯ DÂY THÙNG HAY DÂY DÙ NHƯNG CŨNG KHÁ CHẮC CHẴN. SAU ĐÓ PHỦ THÊM VẢI LÓP LÀ CÂY TƯƠI LÊN THEO KIỂU VỪA CHE VỪA NGUY TRANG.

"KHÔNG TÔI! LẦN ĐẦU TIÊN LÀM MÀ ĐÃ ĐƯỢC NHƯ VẬY MÌNH QUẢ LÀ THIÊN TÀI... hahaha!" NÀNG CHỐNG TAY LÊN HÔNG, HẮT CÁI MŨI LÊN CƯỜI.

BAN ĐÊM TRÊN NÚI MÁT HƠN BAN NGÀY, ĐÀM HƯƠNG TRÊN TAY CẦM GÓI BÁNH MÌ VỪA ĂN VỪA NGẮM CẢNH TRỜI ĐÊM. Ở ĐÂY KHÔNG CÓ ĐÈN ĐIỆN CHO NÊN CÓ THỂ TRÔNG RÕ DÀI NGÂN HÀ BÁT NGÁT NGÀN SAO, LUNG LÌNH CHIẾU 1 LẦN ÁNH SÁNG NHẹ XUỐNG MẶT ĐẤT TỐI TẮM.

HAIZ, NGÀY MAI NÀNG SẼ PHẢI XUỐNG NÚI TÌM HIỂU THÊM, NHỜ THÚY ĐIỆP MUA HỘ 1 CHỨT ĐỒ DÙNG. MUỐN SỐNG Ở ĐÂY CHẮC CHẴN LÀ PHẢI KIỂM ĐƯỢC VIỆC, KO CÓ TIỀN ĐỒNG NGHĨA VỚI LÀM ĂN MÀY. DỰA VÀO SỐ BÁNH KẸO CÒN LẠI TRONG BA LÔ CÒN KHÔNG ĐỦ 1 NGÀY ĂN ĐẤU.

SÁNG SỚM NGÀY HÔM SAU, TIẾNG CHIM RÍU RÍT, LÃNH LÓT ĐÁNH THỨC ĐÀM HƯƠNG KHỎI GIẤC NGỦ. NÀNG NGÁI NGỦ VƯỜN VAI LÀM MẤY ĐỘNG TÁC DẪN CƠ. CƠ THỂ ĐÃ KO CÒN ĐAU NỮA, CHỈ CÓ VÀI CHỖ HOI NHƯNG NHƯC. NÀNG ĐI ĐẾN CON SÔNG LÚC TRƯỚC RỬA MẶT SẠCH SẼ, TÓC TẾT LÔNG. SAU ĐÓ LẠI NHỚ ĐẾN LỜI TIỂU ĐIỆP LIỀN LẤY THÂN ĐIỂM MỖI CHỖ MỘT ÍT LÊN KHUÔN MẶT MÌNH RỒI TÁN ĐỀU. CHẴNG MẤY CHỐC KHUÔN MẶT "BĂNG THANH NGỌC KHUYẾT"(TRONG NHƯ BĂNG, SẠCH NHƯ NGỌC) ĐÃ ĐEN ĐI ĐẾN 3,4 PHẦN. NHÌN KHÔNG KHÁC GÌ MỘT CÔ THÔN NỮ NGHÈO KHỔ BÌNH THƯỜNG LÀ MẤY.

XONG XUÔI MỌI THỨ, TIỂU HƯƠNG NGỒI ĐỢI KHOẢNG 1 NÉN NHANG(=30 phút) THÌ THẤY TIỂU ĐIỆP ĐẾN ĐƯA NÀNG VÀO THÀNH. PHONG CẢNH THÀNH TRƯỜNG YÊN NÀY QUẢ THẬT LÀ RẤT ĐẸP, RẤT SẼM UẤT KHÁC XA SO VỚI DI TÍCH CỔ ĐÔ HOA LƯ Ở HIỆN ĐẠI A. NHỮNG CỬA TIỆM Ở ĐÂY ĐỀU RẤT LỚN, CÓ NHIỀU LOẠI KHÁCH ĐIỂM, TIỆM TRANG SỨC, TIỆM THƯƠNG BUÔN BÁN ĐỒ ĂN.. NGƯỜI XE ĐI LẠI ĐỀU NÁO NHỆT VÔ CÙNG. RẤT HỢP VỚI CÂU "NGỰA XE NHƯ NƯỚC ÁO QUẦN NHƯ NÊM NHÀ".

"ĐIỆP TÌ, CHÚNG TA ĐI ĐÂU VẬY?" TIỂU HƯƠNG MÃI NGẮM NGHĨA MÀ QUÊN MẮT MỤC ĐÍCH BAN ĐẦU.

"AI DA SAO LẠI CÓ NGƯỜI ĐĂNG TRÍ NHƯ MUỘI CHỨ, CHẴNG PHẢI MUỘI NÓI MUỘI CÓ ĐÔI KIM NGUYỆT HOA(khuyên tai hình trăng hoa bằng vàng)ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ RẤT CÓ GIÁ TRỊ SAO? CHÚNG TA ĐI ĐỔI TIỀN RỒI MUA THỨ MUỘI CẦN."

"Ừ" CÁI GÌ MÀ KIM NGUYỆT HOA ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ CHỨ, Ở HIỆN ĐẠI CÓ CẢ HÀNG VẠN.

KHÔNG LÂU SAU HỌ ĐÃ ĐỨNG TRƯỚC TIỆM KIM HOÀN TÊN LÀ TRẦN BẢO...CÁI NÀY LÀ THÚY ĐIỆP NÓI, CHỨ ĐÀM HƯƠNG NÀO CÓ BIẾT CHỮ NÀO. HAI NGƯỜI BƯỚC VÀO NGỒI LUÔN XUỐNG GHẾ, 1 GẤ SAI VẬT THẤY 2 CÔ GÁI MỘT ĂN MẶC QUÊ MÙA, MỘT KÌ LẠ THÌ KHÔNG COI AI RA GÌ ĐI TỚI, PHỈ THƯỜNG KHINH BÌ NÓI:

"HAI NGƯỜI CÓ BIẾT ĐÂY LÀ ĐÂU KHÔNG MÀ DÁM BƯỚC VÀO, TIỆM TRẦN BẢO CỦA CHÚNG TA KHÔNG PHẢI LÀ NƠI MÀ HAI KẺ NGHÈO HÈN NHƯ CÁC NGƯỜI MUỐN VÀO LÀ ĐƯỢC. ĐỪNG LÀ KHÔNG BIẾT TỰ LƯỢNG SỨC MÌNH"

Sắc mặt Thúy Diệp lúc xanh lúc trắng, kéo kéo ống tay Đàm Hương nói nhỏ: "Chúng ta đến chỗ khác đi". Đàm Hương từ từ đẩy tay tiểu Diệp ra, lắc đầu trấn an nàng rồi ngược mắt lên nhìn gã sai vặt, nhân nhạ mở miệng đáp:

"Nói xong chưa?"

"Xong rồi" hần sẵn giọng đáp.

"Không biết là... cha mẹ ngươi có từng dạy ngươi rằng "đừng nhìn mặt bất hình dong" chưa?A....ko phải trả lời đâu. Ta chắc chắn là chưa rồi. Mà trường quây của các ngươi có vẻ cũng không biết nhìn người, như vậy thì sao có thể nhìn được giá trị của thứ mà ta muốn đòi chứ. Ta thấy cửa hiệu Trần Bảo của các ngươi cũng nên gỡ xuống đi là vừa. Diệp Diệp! Chúng ta đi!" Đàm Hương lúc này uy nghiêm lên tiếng, đồng thời cũng đứng dậy khỏi ghế phúi bụi trên người đi.

"Ngươi...." gã sai vặt định lên tiếng mắng chửi.

"Xin khách quan dừng bước" một gã đàn ông trung niên xuất hiện từ cửa sau của tiệm, lên tiếng cất ngang." Xin nhị vị cô nương lượng thứ cho người làm không hiểu chuyện, bi nhân họ Ngô, thân là chủ trường quây, không biết cô nương có loại trân bảo nào muốn bi nhân xem thử?" Lão nhân mang vẻ mặt hòa khí nói. Khi nãy nghe thấy những lời đầy khí thế lạnh lùng bức người của tiểu cô nương kia khiến hần cảm thấy người này xuất thân không bình thường.

"Tiểu Qui, còn không mau pha trà mời khách!" Ngô trường quây quát tên sai vặt vừa rồi, khiến hần sợ chạy đi trốn chết.

Đàm Hương cũng không nói nhiều, liền lấy ra đôi kim nguyệt đặt trên mặt bàn.

"Đây là..." Đôi mắt Ngô trường quây sáng lên.

"Kim nguyệt hoa độc nhất vô nhị, không có đôi thứ hai tương tự như vậy ở đâu cả" Đàm Hương nhíu mày cười. Ngô trường quây biết nàng đang nâng giá nhưng quả thật hần chưa từng thấy món trang sức nào công phu tinh xảo mềm mại đến vậy.

"Quả nhiên là bảo vật trân quý."

"Trường quây thật có con mắt tinh tường" Đàm Hương đáp, khoe miệng còn họa nên ý cười thần bí.

"Năm mươi lạng bạc cô nương thấy thế nào?" lão trường quây vừa nhìn hai người vừa ra giá, lão đây là cho rằng họ là tiểu ngọc tử sao.

"Ba trăm lạng bạc, ko kém!" Đàm Hương không lạnh ko nhạt cất tiếng.

"Cái này..." Ngô trường quây chần trừ suy nghĩ.

"Không được sao? Vậy tiểu Diệp, chúng ta đi..." Đàm Hương quay sang phía tiểu Diệp, ý ko muốn mặc cả nhiều.

"Được rồi được rồi, ba trăm lạng bạc thì ba trăm lạng bạc." Ngô trường quây vội vàng đáp. Hần biết loại trang sức tinh xảo này không thể kiếm ở nơi nào khác cho nên sẽ có nhiều tiệm đều muốn sở hữu nó. Nếu đem đôi kim nguyệt hoa tặng cho người của hoàng tộc chắc chắn tiền đồ Trần Bảo tiệm sẽ vô cùng rộng mở. Cái giá không quá đắt.

"Thành giao" Đàm Hương tiểu tựa phi tiểu(cười như không cười) đáp. không ngoài dự kiến của nàng.

Bạc về đến tay, Đàm Hương chia hơn một nửa để vào trong ba lô, nàng đưa cho Diệp Diệp 20 lạng bạc coi như quà gặp mặt, còn lại để vào một cái bao bố. Hai người ra khỏi Trần Bảo tiệm rồi tiếp tục đi mua đồ, cả đường đi Diệp Diệp không ngừng khen nàng giỏi mặc cả, với số tiền vừa đôi được bọn họ có thể dùng được rất nhiều năm nha. Sau đó hai người lại cùng nhau khiêng đồ lên núi nơi tiểu Hương đặt lều. Bây giờ nàng đã không còn phải lo thiếu thốn thứ gì hay chết đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hội Hoa Sen

Thời gian thắm thoát cũng đã được hơn 1 tháng kể từ khi nàng bắt đầu sống ở đây. Hàng ngày, tiểu Hương sáng thì đi gánh nước, phụ giúp Thúy Diệp trồng rau, giặt quần áo; chiều thì tập bắn cung, học chữ... Trình độ bắn cung cũng ngày càng tiến bộ, còn chữ viết thì cũng hiểu được sơ sơ.

Hôm nay trong thành có hội hoa sen mỗi năm tổ chức 1 lần. Đây là ngày hội lớn nhất của mùa hè, đặc biệt dành riêng cho những thiếu nữ đến tuổi cập kê(con gái đến tuổi thành hôn).

Thúy Diệp và Đàm Hương bắt đầu tới lễ hội cũng đã là quá nửa buổi chiều, khá khớp với thời gian thả đèn hoa đăng ở bên bờ sông bởi bây giờ đã có rất nhiều chiếc đèn trôi trên mặt nước, khiến mặt nước lấp lánh ánh sáng vàng nhìn rất nên thơ. Thúy Diệp mua về hai chiếc đèn hoa đăng nhỏ, một cho tiểu Hương, một cho chính mình rồi cầm bút lông định viết.

"Diệp tỉ, ý nghĩa của đèn hoa đăng là gì vậy?" Đàm Hương ko biết nhiều về phong tục tập quán của nơi này nên lên tiếng thắc mắc.

"Ờm, đèn hoa đăng tượng trưng cho tình yêu thanh khiết, thủy chung. Hội hoa sen hằng năm là thời điểm đẹp nhất để các thiếu nữ bắt đầu tìm cho mình một ý chung nhân. Họ có thể viết thơ hoặc họa tranh lên hoa đăng rồi thả xuống dòng sông. Ở bờ bên kia dòng sông, chàng trai nào thích bài thơ hay bức họa trên hoa đăng thì có thể vớt lên, nếu 2 người hợp nhau thì có thể kết duyên tơ hồng."

"Tỉ có ý chung nhân rồi sao?" tiểu Hương vừa nói vừa cười cười nhìn đèn hoa đăng trên tay Thúy Diệp.

"T. T Nào có a!!! " Thúy Diệp chột dạ liên tục lắc đầu, xua tay chối.

"Vậy là tỉ muốn gả cho công tử nhà ai rồi sao?" tiểu Hương không từ bỏ ý định chọc ghẹo nàng, vẫn tiếp tục hỏi.

"Ta không có màaaa, muội đừng trêu ta nữa" Thúy Diệp má ửng một tầng mây hồng, dúi dúi đẩy đẩy chiếc hoa đăng còn lại cho tiểu Hương.

"Được rồi, được rồi. Ta không đùa tỉ nữa." Đàm Hương nhận lấy đèn hoa đăng từ tay Diệp Diệp, nghĩ ngợi một lúc rồi viết lên hai chữ CÔ VÂN. Chòm mây cô đơn trôi trên bầu trời rộng lớn, giống như nàng ở thế giới này, cô đơn, lạc lõng không người thân thích. Tuy nhiên bên dưới nàng lại vẽ thêm hình hai ngón tay chữ V bởi bây giờ nàng vẫn sống rất tốt nha. Nàng cúi người thả chiếc đèn xuống dòng sông.

"Muội vừa họa cái gì ngộ vậy?" Thúy Diệp cũng vừa thả xong đèn của mình.

Đàm Hương không nói gì, vừa cười vừa gợn tay tạo thành hình chữ V.

Thúy Diệp không hiểu cho lắm nhưng cũng không hỏi thêm.

Đàm Hương dõi theo chiếc hoa đăng của mình trôi khuất tầm mắt thì quay lưng đi về phía lễ hội xem náo nhiệt.

"Muội không ở lại xem người vớt hoa đăng sao?"

"Không hứng thú, tỉ cứ ở lại đi, không cần đi cùng ta"

"Không không, ta đi cùng muội" Thúy Diệp vội vàng đứng lên đi theo Đàm Hương.

Ở đây có rất nhiều hàng quán bán thức ăn, trang sức, đồ mỹ nghệ... hàng nào cũng tấp nập người ghé qua. Tiếng người nói chuyện, mua bán, trả lời hết sức náo nhiệt, đặc biệt là tiếng hò reo cổ vũ trò chơi.

Tiểu Hương cùng Thúy Diệp sau khi đã ăn rất nhiều mỹ thực, chơi nhiều trò chơi thì bắt đầu trở về nhà của tiểu Hương. Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ. Tiểu Hương kể cho Thúy Diệp nghe những chuyện cười của mình lúc ở thời hiện đại khiến Thúy Diệp cười đến bụng đau quần quai.

Khi còn cách túp lều của Đàm Hương một đoạn, Thúy Diệp bỗng nhiên thần sắc tím tái bất ngờ hét lên, tay chỉ về phía mỏm đá gần bụi cây.

"Aaaaaa có quỷ...Có quỷ"

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trọng thương

Đàm Hương bị tiếng hét của Thúy Diệp làm giật mình, loạng choạng suýt ngã, chiếc đèn lồng suýt nữa thì rơi xuống đất. Nàng bám víu vào người Thúy Diệp rồi đứng vững lại nhìn về nơi Thúy Diệp chỉ nhưng chẳng thấy gì.

"Giật cả mình, mà quỷ ở đâu chứ, tỉ đừng có hù dọa ta nha. Tỉ nói vậy sao ta dám sống trên này một mình nữa cơ chứ. "

"Ta không có dọa muội, lúc này...lúc này ta thấy rõ ràng có bóng đen vụt qua phía đó mà... Chúng ta.. xuống núi đi.. " Thúy Diệp lúc này tay chân đều run lẩy bẩy, kéo Đàm Hương quay ngược trở lại.

"Từ từ đã nào, chúng ta đến đó xem có gì không?" Đàm Hương giữ tay Thúy Diệp, tiến về phía mỏm đá trước mặt.

"Đừng mà... Ta sợ lắm..." Thúy Diệp lắc đầu nguầy nguậy, nhất định không chịu nhấc chân đi.

"Vậy tí đứng đây đợi ta!"

Đàm Hương lại gần đến mỏm đá. Không có người. Điều khiến nàng bàng hoàng chính là vết máu trên mặt đá. Không lắm. Chính là máu. Vết máu dài như vậy chắc chắn người này bị thương không hề nhẹ, vậy mà vẫn có thể di chuyển đi nhanh như thế hẳn là không tầm thường đi. Nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lần theo vết máu chảy trên mặt đất. Đến gần một bụi cây đã không còn dấu nữa bởi một lam y nhân đã nằm bất động ở đó rồi. Tiểu Hương lại gần, đặt tay lên mũi lam y nhân. Còn sống! Hơi thở của hắn rất yếu, trên người lại có nhiều vết thương lớn nhỏ, nếu không mau băng bó chắc chắn sẽ mất máu mà chết.

"Diệp tỉ!" nàng cất tiếng gọi Thúy Diệp.

Thúy Diệp nghe tiếng gọi của nàng đi đến, nhìn thấy nam nhân trên mặt đất đã sợ tái mặt định hét lên lần nữa nhưng đã bị tiểu Hương cản lại.

"Đừng hét nữa! Hắn chưa chết đâu. Tí giúp ta khiêng hắn vào lều, sau đó đi mua ít vải và thuốc cầm máu giúp ta."

"Hắn..." Tiểu Diệp vẫn lắp bắp không dám lại gần.

"Nếu tí không nhanh, hắn nhất định chết, trước, mặt, tí." Đàm Hương không lạnh không nhạt đỡ người nam nhân dậy.

Thúy Diệp cắn răng tiến tới đỡ cùng, đưa hắn nằm lên đệm lá của tiểu Hương rồi xuống núi mua thuốc.

Đàm Hương bắt đầu cời y phục của nam nhân, dùng khăn ướt lau sạch người hắn. Thúy Diệp mua thuốc về, nhìn thấy cảnh tượng nam nhân bị lột đồ chỉ còn lại chiếc quần bị cắt đến ngang đầu gối, còn nữ nhân bên cạnh dùng khăn lau khắp cơ thể nam nhân không chút ngại ngùng thì đỏ mặt tía tai, vừa nhắm mắt vừa đưa đồ cho Đàm Hương, miệng lại lên tiếng:

"Muội... ừm...muội là nữ nhân chưa lập thất sao lại...à ừm... nam nữ thụ thụ bất thân... Khụ khụ"

"Mạng người quan trọng hơn, phân biệt nam nữ làm gì chứ!!" Đàm Hương nhận lấy đồ, tiếp tục đắp thuốc cầm máu rồi băng người cho nam tử.

"Xong rồi, tí về nhà với tiểu đệ đi. Trời tối đi đường nhớ cẩn thận một chút. Còn hắn thì để ta lo"

Thúy Diệp gật đầu rồi trở về nhà.

"Haizzz Người đúng là có số hưởng thụ mà. Sắp chết còn được đại tỉ ta cứu sống, chăm cho từng li từng tí, chiếm cả chỗ ngủ của ta luôn. Không biết nên nói là người tốt số hay là tại số ta khổ đây?!" tiểu Hương tay cầm bát cháo khuấy đều, miệng vẫn tiếp tục lầm nhảm.

"Đêm nay ta phải ngủ ngoài lều, nếu ta mà bị muỗi cắn không ngủ được, nhan sắc bị hủy thì người cứ chờ xem ta sẽ xử người thế nào."

Nhìn kĩ nam nhân đang bất động trên "giường", nàng không thể không thâm tán thưởng dung nhan của hắn. Nói hắn "phong hoa tuyết đại quả" cũng không sai. Từng đường nét trên khuôn mặt hắn đều rất sắc sảo. Mũi cao, đôi môi mềm mại cân đối, đôi mắt tuy nhắm nhưng lại vẫn rất tuấn tú. Thân hình thì khôi ngô, đẹp hết chỗ chê. Tuy nhiên hắn bị thương như vậy sau này khó mà không để lại sẹo. Đáng tiếc, đáng tiếc, nam thân hoàn hảo như vậy cơ mà. Không biết hắn gây thù chuốc oán với đại ca giang hồ nào mà để thành ra như vậy. Dính dáng đến hắn liệu có bị thù lây không đây?

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tỉnh lại

Ngày hôm sau Đàm Hương thức dậy vẫn thấy nam nhân đó nằm bất động không có phản ứng gì. Nàng thở dài một hơi, lấy sức đứng dậy xuống núi gánh nước rồi nhóm lửa nấu cháo.

Lý Long Bò chau mày, đôi mắt hắn bắt ngờ mở ra. Hắn liếc đôi mắt lạnh nhìn xung quanh, trước mắt hắn hoàn toàn là lá cây. Giường trải đầy lá, tứ phía là lá, thậm chí ngay cả trần nhà cũng không ngoại lệ. Hắn định bật dậy nhưng bị một cổ đau đón lan truyền đến toàn thân khiến hắn không thể nhúc nhích. Đêm qua, hắn bị một nhóm thích khách truy sát, đâm trọng thương, nếu không phải hắn dùng khinh công chạy lên núi thì đã chết dưới kiếm của chúng tù lâu. Tuy chạy thoát nhưng toàn thân hắn đều bị thương, lại dùng khinh công lâu như vậy khiến hắn kiệt sức, không chống cự được mà ngất đi. Đến bây

giờ tỉnh lại, những vết thương này đều đã được băng bó cẩn thận, không còn chảy máu nữa.

Đàm Hương tay cầm bát cháo quay trở lại lều. Nàng thấy hán đã tỉnh cũng chẳng ngạc nhiên, thân nhiên ngồi xuống ghé gối lên tiếng:

"Người cuối cùng cũng chịu tỉnh nhĩ? "

"Người là ai?" Lý Long Bò thấy nàng thì rất ngạc nhiên, bởi một cô nương nhỏ bé như nàng mà lại sống ở trên ngọn núi hoang vu này. Hơn nữa nàng lại là người cứu hán một mạng. Nhưng thấy thái độ không mấy thiện cảm của nàng, trong lòng hán lại thêm vài phần đề phòng, dùng bộ mặt lạnh lùng của mình lên tiếng hỏi nàng.

Đàm Hương nhúu nhúu đôi mày thanh tú của mình, tay vẫn khuấy đều bát cháo, nhìn chăm chăm nam nhân đối diện.

"Không ai dạy người muốn hỏi người khác thì phải nói tên mình trước sao?" nàng lạnh lùng thuyết giáo hán, trong đầu nghĩ "Ta mới là ân nhân của người, ta còn chưa lên tiếng người đã vội vàng cái gì?! Đừng tưởng đẹp trai thì muốn làm gì cũng được. Hừ!"

"Người... " nghe câu trả lời của nàng, Lý Long Bò mắt giật giật, nàng dám dạy đời hán. Hán định mắng nàng một câu, nhưng sau đó lại thôi, im lặng không lên tiếng nữa.

Đàm Hương thấy hán im lặng không thềm đề ý mình nữa, hán như vậy là không muốn tiết lộ danh tính của mình nha. Cơ mà kệ hán, nàng cũng không quan tâm.

Đàm Hương múc một thìa cháo đưa lên miệng hán, lạnh nhạt ra lệnh:

"Mở miệng ra!"

"Làm gì? "

"Nhìn mà không biết đây là cháo à?! Cháo này là ta phải khổ sở thức từ sáng sớm nấu cho người ăn đấy! Không phải ai cũng được ta nấu cho mà ăn đâu. Chẳng qua người có một tí nhan sắc, ta thương cảm mới cho người ăn. Mau há miệng ra!" Đàm Hương chưa ngoa đáp lại.

"Có độc không? " hán lạnh lùng, nghi ngờ nhìn nàng.

"Ăn thử đi rồi khác biết! " nàng thâm nghĩ trong lòng " tên này đúng là dở hơi, ta muốn hạ độc chả lẽ còn nói cho người biết."

Lý Long Bò thấy khẩu khí của nàng, quả thật là cực kì chua ngoa, lại còn tự cao tự đại. Hán mở miệng ra để nàng bón cháo cho mình.

Sau khi Lý Long Bò ăn hết bát cháo, Đàm Hương lúc này mới nhếch nhếch khóe miệng cười.

"Người cũng can đảm đấy, dám ăn hết bát cháo của ta! Bây giờ... người có phải cảm thấy bụng đau buồn như bị một con côn trùng gặm nhấm từng miếng thịt của người hay không?"

Hán nhúu chặt mày, thật như nàng nói, cơn đau ập đến thật mãnh liệt. Đau, bụng của hán vừa như bị đè tấn đá vừa như bị cào cào. Hán trúng kế? Nàng ta là 1 trong những thích khách ám sát hán? Có thể lắm, sao một nữ tử bình hường có thể sống ở trên núi hoang vu này được.

"Người dám...hự.. " Một cổ hàn khí lạnh lẽo vô cùng tỏa ra từ người Lý Long Bò. Hán nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt hán đầy sát khí bắn thẳng về phía nàng. Nếu như hán đứng thì tại sao không giết hán ngay tại chỗ mà lại cứu hán rồi dùng cách tra tấn hán như vậy.

Đàm Hương thấy phản ứng thái quá của hán, không nhịn được mà phì cười, thậm chí vì cười quá lớn mà ngã cả xuống đất. Một tay ôm bụng, một tay chỉ thẳng vào người hán vừa nói vừa cười sặc sụa:

" Haha.. Người thật..ngốc rất ngốc.. Haha... Ta chỉ lấy tay chọc vào... gần vết thương ở bụng của người.. Haha...thôi mà... Hahaha"

Lý Long Bò biết mình vừa bị nàng lừa, lại hành động thất thố như vậy. Hai tay nắm chặt thành nắm, hán muốn trừng trị nàng nhưng cơ thể đau đớn khiến hán muốn đến mấy cũng không thể làm gì được. Giỏi lắm. Nàng thật sự rất giỏi. Dám trêu đùa hán, nàng nhất định sẽ phải trả giá đắt. Hán.. nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Một cái tên

Suốt mấy ngày sau, Đàm Hương đều chăm sóc Lý Long Bò rất cẩn thận. Nhưng, hai người này lại luôn giữ lập trường im lặng đối với nhau. Một kẻ tuy

lắm mồm nhiều chuyện nhưng có hỏi thì kẻ kia cũng không muốn đáp, cho nên im luôn cho khỏe. Còn một kẻ thì mặt lúc nào cũng lạnh tanh, phần nhỏ là do tính cách hằn, phần lớn là do quá nhục nhã, vì bị một nha đầu mới 12,13 tuổi đem ra làm trò cười.

Thương thế trên người Lý Long Bò đã gần như hồi phục. Nhưng vẫn chưa thể dụng võ công được. Trước hết hấn vẫn phải nghỉ ngơi ở nơi này thêm vài ngày. Mặc dù không mấy hảo cảm với tiểu Hương, nhưng dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng hấn, cho nên nói, hấn không cảm kích nàng thì là nói dối. Trong lòng hấn đúng là có chút xao động.

"Nha đầu thôi" Lý Long Bò đột nhiên cất tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng đến đáng sợ này trong suốt mấy ngày qua. Hấn không định gọi nàng như vậy, nhưng hấn lại không tìm thấy từ ngữ nào phù hợp với nàng hơn từ này nữa.

"Thôi cái đầu nguoi! Gọi ta là Đại Nữ hiệp! " Tiểu Hương khá bất ngờ khi thấy nam nhân này lên tiếng trước. Hấn không nói nàng còn tưởng hấn bị cảm rồi chứ. Nhưng nàng không ngờ câu đầu tiên hấn nói đã mắng nàng là "nha đầu thôi".

"Tiểu nha đầu! " Lý Long Bò nhếch nửa cái môi lên cười giễu nàng.

"Nữ... hiệpppppp " nàng gần giọng nói tung chữ như nhắc nhở hấn cẩn thận cái miệng hại cái thân.

"Nha đầu! Ngươi bao nhiêu tuổi? " Hấn cố tình không để lời nàng nói vào tai. Hấn luôn thắc mắc tại sao một cô gái nhỏ bé, ốm yếu như nàng có thể sống ở trên núi một mình như vậy.

Đàm Hương thật sự bó tay với hấn, lạnh lùng đáp:"Ngươi đoán xem?"

"13"

"Vớ vẩn, bốn cô nương 17 tuổi, không có mắt nhìn người. " nàng khinh thường, bĩu môi đáp.

"Cả người lẫn tính cách đều giống trẻ con! " Hấn ngạc nhiên, nhưng không quên thêm một câu bình phẩm nàng. Nàng quả thật quá nhỏ so với tuổi, lại còn cái tính khí không giống ai.

"cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Dân gian không phải có câu này sao. Có trách thì ngươi trách ông trời đi. " Nàng cũng đầu vừa, liên tục phản bác hấn.

"Gia quyến ngươi ở đâu? " khước môi hấn nâng lên thành một đường cong, nhìn hấn lúc này vô cùng mê hoặc người.

"Ở nơi mà ta không thể thấy được nữa" Sự thật là như vậy. Gia đình nàng đang cách nàng những hơn 10 thế kỉ. Nàng rất muốn quay trở về đó nhưng không biết làm cách nào. Nàng từng nghĩ có thể nhảy lại từ vách núi xuống biết đâu lại trở về được hiện đại. Nhưng gan nàng không lớn đến thế, nhờ chết thật thì đúng là bách nhục.

Lý Long Bò thấy trong mắt nàng có chút buồn thương, hấn thấy ân hận vô cùng vì đã hỏi một câu khiến nàng tổn thương. Trong lòng hấn lại thấy mình ngu ngốc, có cha mẹ nào lại bỏ mặc con mình sống khổ cực trên núi cơ chứ.

"Ta xin.... "

"Ngươi không cần thấy có lỗi với ta, cũng đừng thương hại ta. Họ chưa chết đâu. Ta bị lạc mất họ. " hấn chưa kịp xin lỗi thì đã bị nàng cắt

lời. Nhìn mặt hấn vẩn vẩn vẹo vẹo, lại còn kiểu ăn năn hối lỗi, nàng biết ngay là hấn hiểu nhầm ý mình mà.

"Tiểu nha đầu.. À cô nương, tại sao lại sống ở trên núi? " Lý Long Bò quả thực thẹn, đi rửa phụ mẫu nhà người ta chết.

"Ta thích! Ngươi nên biết ơn ta có sở thích này đi, không thì ngươi thật khó sống nổi tới ngày hôm nay. Mà ngươi đừng có gọi ta là cô nương này nọ, ta nghe không quen. Cứ gọi là tiểu Hương được rồi."

"Này, ngươi rõ ràng nhỏ tuổi hơn ta"

"Ta đương nhiên biết ngươi già hơn ta, ngươi cũng đừng mong ta gọi ngươi một tiếng huynh muội. Chúng ta chỉ là người dung nước lã thôi chưa chắc sau này sẽ gặp lại."

"Thật sự bướng bỉnh! " Lý Long Bò thờ dài, nàng quả thật bất trị.

"Đúng đúng, bốn chữ công dung ngôn hạnh của nữ nhân ta không gánh được. " Đàm Hương gật đầu đồng tình. Nếu so về độ lì lợm sợ không ai bằng nàng. Còn so về mấy cái tiêu chuẩn cổ hủ ở đây thì nàng xin thua luôn khỏi đấu.

Bầu không khí lúc này lại trở về yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Cùng với ánh nắng chói chang của mùa hè càng làm cho không khí thêm tịch mịch, vắng vẻ.

"Long Bò!" hấn lại một lần nữa phá tan bầu không khí nhạt nhẽo đó.

"Cái gì?" "nàng không hiểu lời hấn, tự nhiên lại nói không đầu không cuối như vậy.

"Tên ta! Sau này nếu cần giúp đỡ thì đến Thanh Tiêu lâu" hần đã suy nghĩ rất kĩ rồi, cho nàng biết tên cũng không có vấn đề gì. Việc trả ân cũng là điều cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thỏa thuận phi lợi nhuận

"Thanh Tiêu lâu là của người sao?" Đàm Hương ngỡ ngàng, đứng bật dậy khỏi ghế. Trước đây nàng từng đi qua đó. Thúy Diệp nói, Thanh Tiêu lâu là chốn xa hoa bậc nhất Đại Việt, ngay cả Mộng Nguyệt lâu ở kinh thành cũng không thể so cùng. Sơn hào hải vị, rượu quý không đâu bì nổi. Đặc biệt hơn cả là cầm nghệ của Thanh Lan- đệ nhất mỹ nữ Trùng An và tiêu nghệ của Thanh Kỳ- đệ tứ mỹ nam Đại Việt. Phải gọi là danh bất hư truyền ý chứ. Nếu hần là chủ của Thanh Tiêu lâu thì quả thực không phải nhân vật tầm thường.

"Có thể coi là vậy! "

"Nếu đã như vậy thì hần là người rất giàu, chỉ bằng...người dùng bạc trả đi, ta cũng chẳng có việc gì cần nhờ người giúp đâu." Đàm Hương tí tởn, bạc lại sắp về tay nàng.

"Người thiếu tiền?" Lý Long Bò không ngờ nàng sẽ nói vậy. Nhưng hần lại quên mất là nàng đang sống tạm bợ trong túp lều này.

Đàm Hương hai ngón tay chỉ vào nhau, ấp úng cười gượng:

"À ừm. Tiền thì ta không đến nỗi thiếu. Nhưng mà có ai chê tiền nhiều đâu...haha"

Lý Long Bò lúc này mới để ý kĩ đến khuôn mặt của nàng, tuy nước da hơi đen nhưng khuôn mặt nàng lại rất thanh tú. Đặc biệt là đôi mắt lấp lánh, trong trẻo như làn nước mùa thu dịu dàng, mà tinh khiết. Khiến hần có chút rung cảm nhẹ.

"Nếu người không thiếu thì ta cũng không cần phải trả bạc cho người!"

"Người... Ta là nghĩ cho người nha. Người trả bạc cho ta là coi như hết nợ, như thế không nhanh hơn à."

"Người trả hay ta trả? " Khóe môi hần nhếch lên một đường cong mỹ mạo.

"Đương nhiên...là người" khuôn mặt nàng tràn đầy nỗi thất vọng, hụt hẫng. Hần rõ ràng không muốn trả nàng tiền. Nàng đường hoàng là ân nhân của hần, vậy mà quyền quyết định nhận ơn thế nào cũng không được. Đồ tiểu tiểu nhân kiệt sĩ. À không. Hần là đang trả thù nàng trêu đùa hần.

Kể từ đêm hội hoa sen, Thúy Diệp đều không đến tìm Đàm Hương. Không biết là có chuyện gì, Đàm Hương hay xuống gánh nước cũng không thấy nàng ra đó giặt giũ.

Đàm Hương vừa định đi tìm Thúy Diệp thì đã thấy nàng hốt hải chạy đến, khuôn mặt phờ phạc, nhem nhuốc. Vừa khóc rầm rức vừa nói:

"Tiểu Hương...Nhạc nhi.. Nhạc nhi...sắp không xong rồi..muội giúp...ta..."

"Nhạc nhi làm sao? "

"Mau đến nhà ta trước đi"

Thúy Diệp vội vàng kéo Đàm Hương chạy đi. Nhạc nhi là tiểu đệ của Thúy Diệp, cũng là người thân duy nhất của nàng.

Tiểu Diệp dẫn Đàm Hương vào nhà, rồi đến một phòng nhỏ bên trong đó. Một cậu bé thân hình ốm yếu, trên người nổi đầy những nốt mụn nước tím tía, mỗi chỗ nứt nẻ, thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng đang nằm trên chiếc giường nhỏ.

"Thằng bé bị sao vậy? Tì đã gọi đại phu chưa?" Đàm Hương nhìn thấy cảnh tượng này, đinh ninh không biết có phải bệnh thủy đậu hay không.

"Có gọi rồi. Nhưng họ nói đệ ấy mắc bệnh truyền nhiễm nặng, đều từ chối bốc thuốc xem mạch..." Thúy Diệp rầm rức đáp, nước mắt đã chảy rơi trên khuôn mặt tiểu tụy.

"Có nói rõ bệnh gì không? "

" Trái rạ gì đó... "

Vậy thì đúng rồi. Trái rạ là tên khác của thủy đậu, trước đây tiểu Hương từng bị, chỉ là ở hiện đại có thuốc chữa đặc trị nhanh khỏi hơn, còn ở đây thì không. Nhưng may mắn là nàng từng có xem qua vài cách chữa bệnh này bằng biện pháp dân gian đơn giản, chỉ cần tìm được nguyên liệu là được. Nhìn biểu hiện trên người tiểu Nhạc thì có lẽ bệnh chuyển biến nặng rồi. Nếu không nhanh chữa chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

" Tí đi tìm ít vỏ đậu xanh hoặc đậu xanh cả vỏ, rau om tươi, quả dành dành, kim ngân hoa, rễ cỏ tranh, mỗi thứ một lượng mang về đây nhanh lên. "

" Muội biết chữa bệnh sao??" Thúy Diệp không ngờ tiểu Hương lại chữa được bệnh này. Ngay cả đại phu giỏi nhất ở đây cũng không chữa được, vậy mà nàng có thể.

" Bây giờ không phải lúc hỏi. Tí đi mau đi. "

" Ừ ừ..." Thúy Diệp lập tức cầm lấy túi bạc vụn chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tự ý rời đi

" Chủ nhân! " một hắc y nhân từ đầu xuất hiện, lập tức quỳ xuống, hai tay chắp vào nhau.

"Tới rồi?" Lý Long Bò tựa người trên ghế, hai mắt nhắm lại, lạnh lùng lên tiếng.

"Thuộc hạ đáng trách, không bảo vệ được chủ nhân. Xin người xử tội!" Hắc y nhân cúi đầu, chỉ tại hấn lơ là mắt cảnh giác mà khiến chủ nhân bị đánh thương mất tích mấy ngày liền. Tội của hấn đáng phải chết.

" Không trách người! Đã điều tra ra kẻ chủ mưu chưa?" Lý Long Bò lãnh đạm đáp.

" Hồi bẩm chủ nhân, là Vũ Đức Vương!"

" Lý Mục?" Lý Long Bò đột nhiên mở mắt, đôi môi hấn nhếch lên " Hấn có vẻ sắp không đợi được nữa rồi! Về phủ! "

" Tuân lệnh"

" Mỗi ngày sắc hai thang như vậy, à, tí cũng uống nữa. Cứ đều đặn một thời gian, hạn chế ra ngoài một chút sẽ khỏi bệnh. Bây giờ muội về đây!" Đàm Hương dặn dò Thúy Diệp cách dùng thuốc rồi đứng dậy ra về.

" Muội ở lại chơi một lúc rồi hãy về! " Thúy Diệp gật đầu, gọi Đàm Hương lại.

" Ở nhà muội còn một tên cần chăm bệnh!" Đàm Hương quay đầu lại, cười đáp.

" Ai vậy? " Thúy Diệp ngơ ngác hỏi. Sau đó lập tức nhớ ra điều gì:

" Là hấn sao? Hấn thế nào rồi?"

" Khỏe rồi, tí không cần lo cho hấn đâu! Muội về đây."

"Ừm, đi đường cẩn thận. "

Cả đoạn đường về nhà, Đàm Hương suy nghĩ miên man về cuộc sống ở thời đại này. Một căn bệnh ở hiện đại coi là bình thường, thì ở đây lại là căn bệnh khó chữa. Nếu chẳng may mắc bệnh chẳng lẽ phải chuẩn bị tinh thần chết trong đau đớn. Phi phi. Nàng lấy tay vỗ nhẹ mấy cái vào cái miệng nhỏ xui xẻo, lắc lắc đầu. Cũng may ở đây đồ ăn không độc hại, không khí lại trong lành nên không cần lo lắng mấy.

Đàm Hương vén nhẹ cái lều. Không có ai cả. Nàng đi tìm khắp xung quanh, vẫn không thấy hấn. Nàng mới chợt nhận ra một điều, hấn nghiễm nhiên là bỏ đi. Chuyện này khiến nàng vô cùng tức giận.

" Tên hỗn đản kia, có đi thì cũng phải nói một tiếng chứ. Đồ vô ơn. Đồ chết tiệt. Ta nguyên rủa người đi đến đâu phân trâu theo tới đó.... "

" Hắt xì.. " Lý Long Bò ngồi trong thư phòng, xoa xoa cái mũi.

" Vương gia có phải cảm lạnh rồi không? Để nô tài lấy thêm ngai bào cho người." tiểu Bảo đứng bên cạnh hần lo lắng lên tiếng.

" Không cần! Người ra ngoài đi! "

" Vâng" tiểu Bảo tuân lệnh rồi khỏi thư phòng.

Lý Long Bò tự nhiên nhớ đến tiểu nha đầu ngọc trên núi, không biết khi nàng trở về không thấy hần có chạy đi tìm không hay lại chửi mắng hần? Nghĩ đến đó, hần lại bật cười, với tính cách của nàng chắc chắn là sẽ chửi mắng cả tổ tiên gốc rễ nhà hần chứ không đùa.

Đã bao lâu rồi Lý Long Bò không cười như vậy. Chỉ khi gặp nàng, hần mới không thể kiểm soát được tâm trạng, hành động của mình. Tính cách nàng rất kì lạ, lạnh lùng đối với hần, nhưng lại chăm sóc hần rất tận tình, có lúc lại cười đùa rất vui vẻ, vô tư không dính bụi trần. Đặc biệt là khi nàng cười, đôi mắt sáng như sao đêm, đôi mày ngài như nét núi mùa xuân, bờ môi hồng mềm mại cong lên để lộ hàm răng trắng đều đặn. Chính nụ cười đó khiến tâm hần cảm thấy ấm áp lạ kì.

" Khởi bẩm Vương Gia, Thanh Kì công tử báii kiến!" tiểu Bảo từ ngoài cửa nói vọng vào trong.

Lý Long Bò giật mình, choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ về tiểu Hương.

" Cho vào"

" Thanh Kì công tử mời vào! " tiểu Bảo mở cửa.

Thanh Kì gật đầu, bước vào thư phòng.

" Vương Gia ngài đã trở về!!"

" Ngồi đi!" Lý Long Bò ngồi trên án thư (bàn đọc sách) tay cầm quyền sách, mắt không rời. " Có tin tức gì sao? "

Bạn đang đọc truyện *Xà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đi kinh thành

" Gần đây, Vũ Đức Vương liên tục chiêu mộ các anh hùng trong giang hồ, mở tiệc thiết đãi quan lại có phẩm cấp trong triều và một số đại thần của châu Đô Kim, Phong Châu. Có vẻ như đang xây dựng lực lượng vậy."

" Hần đang xây dựng thế lực mới hỗ trợ hần lên ngôi Thái tử." Lý Long Bò thần nhiên đáp.

" Đồng cung Thái tử là Đại hoàng tử không phải sao? Vũ Đức Vương muốn...soán vị?!" Thanh Kì hơi ngạc nhiên.

"Không sai! Hần đã bắt đầu hành động rồi."

" Vậy thích khách tới hành thích người là do Vũ Đức Vương sai khiến?!"

Lý Long Bò không lên tiếng, chỉ nhướn mày uống trà.

" Theo như ta suy luận, nếu Thái tử chết, ngài hần là chương ngại vật tiếp theo cản trở hần. Cho nên, ám sát người trước để làm bước đệm để hần kế vị sau này. Tính toán thật sự chu đáo!" Thanh Kì đã hiểu ra trọng tâm của vấn đề này.

" Phụ hoàng sức khỏe không tốt. Hần đã có dã tâm, nhất định sẽ tận dụng triệt để cơ hội này."

" Đúng vậy, ta hiểu rồi!?"

" Lam Nhất! Người đi báo tin này cho Thái tử, nhắc nhở huynh ấy cẩn thận một chút."

" Thuộc hạ tuân lệnh. " Hắc y nhân trong nháy mắt xuất hiện, rồi biến mất như một con gió.

" Thanh Kì. Nếu có một tiểu cô gái đến Thanh Tiêu lâu tìm ta thì lập tức báo cho ta."

" Một cô gái...?" Vương gia lạnh lùng như ngài sao lại quen biết một nữ nhân cơ chứ? Cả Đại Cồ Việt có ai là không biết Khai Quốc Vương người không gần nữ sắc đâu. Hơn 21 năm vẫn chưa thấy gì, bỗng dưng hôm nay lại nhắc đến nữ nhân, há chẳng phải làm người ta hiểu kì.

" Không cần thắc mắc!"

"... "

" Sao cơ? Muội sẽ không ở đây nữa sao? Ở đây có gì không tốt?" Đột nhiên Đàm Hương lại muốn rời khỏi đây khiến Thúy Diệp không khỏi sùng sốt. Dù gì hai người cũng đã quen nhau khá lâu, Thúy Diệp luôn coi nàng như muội muội ruột thịt của mình vậy.

Ở đất Tràng An này tuy không có thiên thời địa lợi như Hoàng thành Thăng Long, nhưng được một chỗ là phong cảnh sơn thủy hữu tình, mỹ lệ không đâu bằng.

" Muội chỉ muốn du sơn ngoạn thủy cho biết đó biết đây thôi. Tì không cần ngạc nhiên như vậy. Mục đích chính của muội là đi kinh thành Thăng Long thăm thú một chút. Sau này muội nhất định sẽ trở lại đây."

Ở hiện đại, thành Thăng Long vốn đã bị tàn phá rất nhiều, chỉ còn lại vài tàn dư nhỏ không đáng kể. Nay có cơ hội tham quan, Đàm Hương đương nhiên sẽ không bỏ qua, chỉ có kẻ ngốc mới không biết hưởng.

Đàm Hương thuê một chiếc xe ngựa, khuôn hết hành lí lên xe rồi cũng từ biệt chị em Thúy Diệp đi về Kinh thành.

Xe ngựa là phương tiện nhanh nhất ở đây, nhưng xóc cũng không gì bằng, cộng thêm đường đất không bằng phẳng thì ngồi xe ngựa chẳng khác gì cực hình. Cơ thể nàng vốn dĩ đã gầy gò, mảnh khảnh, thịt mỡ không có, nay được thử nghiệm cảm giác này đúng là ác mộng nhớ cả đời.

Đi được một đoạn đường dài, nàng nhanh chóng thích nghi với nó. Mở rèm che ngắm phong cảnh đường đi. Quả nhiên là thế ngoại đào nguyên (cảnh đẹp như nằm ngoài sự tưởng tượng của con người). Thiên sơn vạn thủy (nghìn núi vạn sông) trùng trùng điệp điệp, mỹ lệ vô cùng. Đàm Hương tức cảnh sinh tình, bất giác ngẫu nhiên mấy câu thơ từng đọc.

Nàng chỉ tiếc trong tay không có máy ảnh để chụp lại những thắng cảnh hoang sơ tự nhiên như thế này.

" Cô nương! Trời sắp tối rồi, cô nương có muốn đến khách điểm nghỉ chân không?" Phu xe gọi vọng vào trong trường. Sắc trời đã xé tà, đi rừng vào ban đêm rất nguy hiểm.

" Còn cách kinh thành bao lâu?"

" Đi khoảng 3 dặm nữa là đến Khoái lộ, cách thành Thăng Long một ngày đường."

" Ừm, vậy cứ đến khách điểm gần đây đi!"

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn làm việc xấu, trước cần phải biết cách làm người xấu

Xe ngựa dừng trước cửa một khách điểm, Đàm Hương chặt vật bước xuống xe ngựa, xoa xoa cái mông ê ẩm.

Tiểu nhị của khách điểm chạy tới mời nàng vào trong, sai người dắt xe ngựa. Khách điểm này không to lắm, có hai tầng, bài trí đồ đạc khá thanh nhã, thuận mắt người nhìn.

Trưởng quầy thấy nàng vào một mình, liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt đánh giá, không xinh đẹp lắm nhưng trông khá nhanh nhẹn, bán làm nô tỳ cũng không tồi. Rồi hấn nở nụ cười niềm nở, nói:

" Khách quan muốn dùng bữa hay đặt phòng?"

" Ta muốn đặt một phòng!" Đàm Hương đặt một thỏi bạc về phía trưởng quầy.

" Vâng. Tiểu Kha, đưa vị khách quan này lên phòng" Trưởng quầy nhận bạc của nàng, nói với tiểu nhị, lông mày hấn giật giật, nháy mắt mấy cái với tiểu

nhị kia. Có điều, hành động của chúng đều lọt vào tầm mắt của Đàm Hương, nàng coi như không thấy, vẫn tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) với tiểu nhị.

"Khách quan, mời đi lối này" tiểu nhị hiểu ý, gật đầu, nhanh chóng dẫn nàng lên lầu, đưa nàng đến một căn phòng khá khuất ở phía nam, "Khách quan có muốn dùng gì không ạ?", tiểu nhị hoàn thành việc, hỏi nàng.

"Mang mấy món ngon nhất của quán lên đây?" Đàm Hương không đắn đo, nói với hân.

Tiểu nhị lập đóng cửa lại, rồi đi. Một lúc sau mang lên một mâm thức ăn. Thầm than mỹ thực ở đây không đặc sắc?! Nàng dùng bữa rất nhanh rồi gọi người tới dọn đi.

Buổi tối ở đây quá tẻ nhạt, không có trò gì vui vẻ cả, ngay cả những khách nhân khác cũng đóng cửa đi ngủ rất sớm. Đi cả đoạn đường dài suốt một ngày, Đàm Hương mệt mỏi, mi mắt cũng bắt đầu trĩu nặng. Nàng đóng cửa phòng lại, căn phòng này hẳn là dành riêng cho nàng đi, ngay cả cái chốt cửa cũng lỏng lẻo, đẩy cái là rơi. Nhếch mép một cái, nàng rút một khúc gỗ nhỏ mà chắc chắn ở trong tay nải, buộc thêm một cái chuông nhỏ cài qua then cửa, không quên thiết kế bẫy, bẻ thêm mấy cái ghế chặn cửa lại rồi lên giường, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Đêm, yên tĩnh, hai bóng đen lén lén lút lút đi về phía căn phòng khuất hướng nam. Một tên chọc thủng lỗ nhỏ ở góc cửa, xác định người bên trong, hướng về phía tên còn lại gật đầu. Tên kia lấy một cây mê hương đốt lên rồi lượn qua lỗ nhỏ, thổi khói mê bay lượn khắp phòng. Sau đó 1 khắc (15"), chúng bắt đầu dùng cái móc nhỏ xuyên qua khe hai cánh cửa đẩy then cửa ra.

"Trưởng quầy, cửa không mở được!" tên tiểu nhị lấy quái lạ, trong các phòng đều có một cái then sắt nho nhỏ để khóa lại, mọi khi hân đều dễ dàng mở được, sao lần này lại không được.

"Sao có thể? Mạnh tay vào! Nhanh lên!" Trưởng quầy không khỏi ngạc nhiên, hân sốt ruột thúc giục.

"Vẫn không được, không biết có cái gì chặn vào mắc kẹt rồi!" này hân nhúu chặt lại, cố đẩy cái móc đến cong.

"Vô dụng, không mở được thì đẩy cửa vào!" Trưởng quầy tức giận, khẽ quát tên tiểu nhị, đồng thời hai tay đẩy mạnh cửa định xông vào.

"Leng keng, lộc cộc, xoảng..." chuông ngân một tiếng, vài đồ vật theo hướng nàng thiết kế lần lượt rơi xuống nền, loảng xoảng tạo nên tiếng ồn lớn. Mấy phòng bên nghe tiếng ồn cũng thức dậy, có người giật mình hô cướp. Hai kẻ khả nghi không khỏi bắn vía hoảng sợ lập tức co giò thúc nhau trốn lẹ. Chúng vốn có ý định bất chính với nàng, lại không lường trước rằng nàng đã sớm phòng bị. Nàng ta không phải là kẻ dễ chọc.

"Chết tiệt!" tên trưởng quầy vừa chạy đi, vừa chửi thề. Mỡ đến miệng mà còn để rơi.

Đối lập với hai kẻ tiểu nhân đang "tẩu vi thượng sách" (chạy là kẻ tốt nhất), nạn nhân vẫn đang say giấc nồng nhờ thuốc mê của chúng.

Sáng hôm sau, Đàm Hương tỉnh giấc. Nàng chỉnh trang lại một lúc rồi bẻ ghế để về chỗ cũ, tháo then cửa rồi ra ngoài. Ngó nghiêng xung quanh, quả nhiên thấy có tàn hương rơi ở cửa. Nàng nhếch mép cười, đêm qua nàng ngủ ngon như vậy hóa ra là do có người tặng mê hương. Chỉ tiếc kế hoạch không thành, chắc chúng phải tức hộc máu tươi đây.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thăng Long phồn hoa

Đàm Hương xuống lầu, tự ý chọn một chỗ ngồi, rồi gọi đồ ăn sáng. Trong lúc ngồi đợi, nàng quan sát một lượt tiền sảnh, bắt gặp ánh mắt sắc mui sát khí của tên trưởng quầy, nàng không ngần ngại đáp lại ông ta một nụ cười châm biếm. Hân tuy tức nhưng cũng chẳng thể làm gì được nàng, hai tay nắm chặt thành nắm.

Xong xuôi, nàng lên xe ngựa rồi tiếp tục đi về kinh thành.

Trong Đồng cung của Thái tử.

Lam Nhất phụng mệnh Lý Long Bò đến cung Thái tử truyền lời.

"Hoàng đế thế nào?" Thái tử nghe chuyện, lấy làm lo lắng.

"Bẩm Thái tử điện hạ, vương gia bị thích khách ám sát không thành, nhưng lại trọng thương, biến mất một thời gian, may mắn đã bình an trở về."

Thái tử thờ phào nhẹ nhõm, "Bình an là tốt, ta nhất định sẽ đề phòng Lý Mục. Tiểu Lục Tử, chuẩn bị được liệu tốt cho Khai Quốc Vương." hần nhẹ nhàng quay sang, ra lệnh cho thái giám thân cận của mình.

Tiểu Lục Tử đưa Lam Nhất rời khỏi, Thái tử Lý Phật Mã thở dài một hơi, tay xoa xoa mi tâm đang nhú lại. Đây là anh em máu mủ ruột thịt, chỉ vì ngôi báu mà cốt nhục tương tàn (Cùng chung huyết thống giết hại lẫn nhau) sao. Lý Mục cũng quá tham lam rồi, làm một vương gia an nhàn còn chưa thấy đủ, lại muốn làm thiên tử vạn người phải cúi đầu, đại nghịch bất đạo.

Cuối cùng cũng đã đến Thăng Long, cổng thành sừng sững uy nghi hiện ra trước mắt, đúng là được mở mang đầu óc. Nơi này quá sức hùng vĩ, quả không hổ danh kinh đô của Đại Việt ta. Trong lòng Đàm Hương hào hứng ngày càng có thừa.

Cổng thành hình vòm cuốn bằng gạch vồ và đá tảng được ghè đẽo hết sức công phu. Những viên gạch vồ và đá tảng được xếp chồng khít tới mức một sợi tóc cũng khó bẻ lọt qua. Còn chắc hơn cả xi măng trộn bê tông.

Khắp bề mặt tường thành từ ngoài vào trong đều được xếp phẳng tới mức đáng kinh ngạc. Tất cả những điều ấy cho thấy trình độ cao siêu của phường thợ xây thành Thăng Long thuở trước.

Lầu thứ hai nhìn có vẻ rất rộng rãi, được xây dựng theo lối vòm cạnh với hệ thống cửa trở đều các hướng, các cột trụ đều son son, trên có khoảng chục lính đứng gác, ở trước sân giữa có một cái chuông lớn, sau nó là một cái lầu khá kín.

Tầng lầu thứ ba được dựng theo lối vòm lầu nóc hai tầng tám mái, các góc mái được trang trí bằng hình tượng rồng cuốn.

Vượt qua cổng thành, khung cảnh này còn khiến Đàm Hương ngạc nhiên gấp vạn lần. Từ đây nàng bắt đầu xuống đi bộ.

Trước đây từng nghe một câu đồng dao thế này:

"Đời vua Thái Tổ, Thái Tông

Thóc lúa đầy đồng trâu chẳng buồn ăn"

Mặc dù không nhớ rõ là nhắc về triều đại nào, nhưng để miêu tả nơi này thì cũng không ngoa chút nào. Bởi đời sống nhân dân ở đây tương đối khá giả. Nhà cửa, các lầu, khách điểm, hội quán đều xây lớn, công phu và tráng lệ. Các mặt hàng bày bán cũng rất đa dạng đặc biệt là đồ thủ công, vải dệt, trang sức, đồ gốm, rèn sắt, họa tiết trên vải nhuộm cũng rất bắt mắt, phong phú... Đường phố người người nhộn nhịp, ngựa xe tấp nập đi lại, tiếng rao "ngô nướng đây""ai kẹo hồ lô nào" "hoa quả đi khách quan"...nghe rất vui tai.

Đàm Hương quyết định nữ phần nam trang cho tiện dạo chơi đô thành. Từ y phục quán, một tiểu nam tử thân mặc bạch y bước ra, khí chất bất phàm. Gương mặt hơi ngăm mà thanh tú, trên tay cầm chiếc quạt họa tranh sơn thủy phe phẩy, tiêu sái bước đi trên đường.

Nếu thành Tràng An có Thanh Tiêu lầu đệ nhất quán, thì kinh đô Thăng Long lại có Mộng Nguyệt lầu, tuy chưa bằng được Thanh Tiêu lầu, nhưng nhờ vị trí đắc địa nên làm ăn phát đạt cũng không kém là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Xà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Dạo chơi

Tìm được Mộng Nguyệt lầu ở đây cũng không hề khó, chỉ cần thấy nơi nào có nhiều nam nhân tụ tập, ra vào thì nơi đó chính là Mộng Nguyệt lầu.

Đi một lúc, nàng đã thấy ngay nơi cần tìm. Chỉ có điều nơi này nhộn nhịp hơn nàng tưởng. Không chỉ bên trong lầu đông đúc, bên ngoài người chen lấn, xô đẩy lẫn nhau như đi đánh trận vậy. Sức hút nơi này thật không nhỏ a.

Nàng bèn hỏi một người bán hàng gần đó mới biết, hôm nay Trịnh Văn Hoa- đệ nhất hoa khôi của Mộng Nguyệt lầu tấu điệu Hắc Nga Vũ khúc, nghe đồn là tuyệt kĩ. Bình thường, các vương tôn công tử trong thành đã bỏ ra không biết bao nhiêu bạc chỉ để nhìn thấy nàng mà thôi, nay lại còn được nghe nàng tấu nhạc, chẳng trách lại đông như vậy. Nàng quả thực rất muốn xem xem mỹ nữ này xinh đẹp đến nhường nào.

"Ta thấy vị tiểu công tử này còn trẻ, nên ở nhà đọc sách thì hơn, không nên đến những nơi như vậy! " người bán hàng khuyên nhủ nàng.

"Đa tạ chỉ bảo" Đàm Hương nói rồi đi về phía Mộng Nguyệt lầu. Mộng Nguyệt lầu mới là lầu thời mà, còn chưa phải kĩ viện.

Người bán hàng thấy vậy thì không khỏi lắc đầu ngán ngẩm. Nam nhân cũng chỉ là nam nhân mà thôi.

Nhìn bản thông báo dán ở trước cửa, Đàm Hương mắt chữ A, miệng chữ O. Muốn vào cửa có chỉ 2 cách, một là tiền mặt 100 lượng bạc, quá cắt cổ rồi, nàng thẳm lắc đầu không ớn. Hai là giải được câu đố: "Vũ vô kiềm tỏa, năng lưu khách*". Ừm, cả câu chỉ dịch được đại khái là mưa không...giữ khách, thế thì sao đố được chứ. Vị đại mỹ nhân này có giá thật đấy. Cả hai cách nàng đều không làm được, vậy thì dùng cách thứ 3 đi.

*Mưa, dù không xích không khóa cũng giữ chân khách ở lại.

Đàm Hương nhanh chóng kiếm một bộ y phục giống bồi bàn, rồi đi vào cửa sau của tửu lâu. Đi qua cửa sau là đến nhà bếp, nàng nhanh chân hòa vào đám người đang cầm cúi làm việc.

"Ngươi" Một người đàn ông thân hình mập mạp đột nhiên vỗ vào vai nàng.

"Vâng" Đàm Hương giật mình, tim đập nhanh nhưng mặt vẫn cố giữ bình tĩnh quay người đáp lại. Trong đầu không ngừng suy nghĩ phải làm gì bây giờ. Nhìn hẳn chắc là người phụ trách việc bếp núc.

"Sao ta chưa thấy ngươi ở đây bao giờ? Ngươi là người mới sao?" Về mặt hẳn hơi nghi ngờ

"Vâng... À vâng ạ. Tiểu nhân mới được tuyển vào làm ạ!" Nàng rành rọt trả lời, cứ như nó là hiển nhiên.

"Vậy thì còn ngần người ra đây làm gì. Mau ra kia bê thức ăn cho khách nhân. Ngươi không thấy hôm nay nhiều khách lắm hay sao. Nhanh chân lên không ta trừ lương của ngươi. "

"Tiểu nhân đi ngay đây ạ!" Đàm Hương vội vàng bê thức ăn ra sảnh, may mà không bị phát hiện.

Kế hoạch thành công, nàng đến một nơi khuất người rồi cời lóp quần áo cũ bên ngoài ra. Hiên ngang tìm một bàn trống ngồi vào, tự rót trà cho mình rồi gọi món. Trịnh Vân Hoa vẫn chưa xuất hiện, có lẽ là đợi khách vào kín hết chỗ mới bắt đầu diễn đây. Thứ nàng thừa thãi nhất bây giờ là thời gian, vẫn có thể thoải mái chờ được.

Thức ăn quả không tầm thường, toàn là cao lương mỹ vị, so với khách điểm kia thì đúng là một trời một vực, khiến nàng ăn một miếng lại càng muốn ăn thêm nhiều hơn nữa.

"Tiểu huynh đệ, ta có thể ngồi ở đây được không?" Tiếng của một nam nhân vang lên.

Đàm Hương ngẩng đầu nhìn ba người nam nhân trước mặt. Nói với nàng sao? Nàng nhìn ngang ngó dọc, chỉ còn lại bàn của nàng là đủ cho cả ba người ngồi. Mới gật đầu, "Mời tự nhiên!", rồi lại cầm cúi gấp thức ăn.

"Làm phiền rồi!" Cả ba cùng ngồi vào bàn.

Đàm Hương vừa ăn, vừa thỉnh thoảng lướt mắt về phía họ đánh giá. Người mặc lục y là người luyện võ, thân hình khá ớn, có vẻ là bằng hữu hoặc là cận vệ của nam nhân bạch y bên cạnh. Bởi trông hẳn khá có khí chất tao nhã mà uy, lại còn là mỹ nam nha. Chà chà.

Còn..."tiểu mỹ nam" bên cạnh tại sao cứ nhìn nàng e thẹn như vậy nhỉ? Có nên trêu đùa một chút không đây.

"Vị tiểu huynh đệ này, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?" Nàng không nhanh không chậm, lên tiếng.

"Ta... Ta vừa tròn 12 tuổi, còn công tử?" tiểu mỹ nam nhất thời bưng tỉnh. Không quên hỏi thêm về người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mỹ nhân tấu cầm

"Tiểu công tử đây, lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân",nàng buông đĩa xuống, vừa nhâm nhi chén trà vừa nói. Lại cảm thấy mình có chút lỗ mẫn.

"Tiểu mỹ nam" được khen ngợi, hai má đỏ bừng, thẹn thùng quay mặt đi. Hẳn gọi nàng là tiểu huynh đệ, vậy là hẳn lớn tuổi hơn nàng. Sau đó như nhớ ra chuyện gì đó, lập tức quay ngoắt nhìn chằm chằm Đàm Hương bằng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

"Sao công tử biết...?" Rồi lại quay sang bên cạnh kéo áo bạch y nhân, "Tứ ca!!!"

Bạch y nhân Tử Hoàng Tử ngồi bên cạnh đang uống trà cũng khá bất ngờ khi tiểu công tử trước mặt chỉ mới nhìn Ngũ muội của hắn một cái đã phát hiện ra là nữ cải nam trang.

"Không ngờ tiểu huynh đệ có thể nhận ra muội muội của ta nhanh như vậy! Gia muội ta vốn hay bị bệnh, gần đây đã chữa khỏi, muốn đi thăm thú kinh thành một chút cho nên mới phải nữ phần nam trang như vậy."

Đàm Hương gật đầu vài cái lấy lệ. Cái chuyện cải trang đi chơi này không phải chính nàng cũng đang áp dụng sao.

"Tại hạ Lý Lực. Không biết quý danh của tiểu huynh đệ là gì?" Hắn chấp tay đưa trước mặt. Ngũ công chúa ngồi cạnh cũng chú ý lắng nghe, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt nàng thì nàng ta lại xấu hổ quay đi. Đừng nói là nàng ta phải lòng Đàm Hương nàng rồi nha. Nhưng cả hai chúng ta đều là nữ nhân đó.

"Chỉ là một cái tên gọi, tề xá (nhà của mình) cũng không phải là danh gia vọng tộc, công tử không cần phải để tâm quá nhiều đến ta. Huống hồ chúng ta cũng chỉ gặp nhau có một lần." Đối với Đàm Hương, thêm mối quan hệ là thêm phiền phức, lại còn dây dưa với vị kim chi ngọc điệp* kia thì không hay chút nào.

* con nhà quan lại, quyền quý, cảnh vàng lá ngọc

Ngũ công chúa nghe được câu trả lời của Đàm Hương, biết nàng không muốn tiết lộ danh tính của mình thì mặt mày tỏ rõ sự hụt hẫng, thất vọng. Liên tục ngẩng đầu rom róm nhìn Tử ca của mình. Lý Lực không đành lòng nhìn tiểu muội muội như vậy, lại thêm vô cùng tò mò về nam nhân trước mặt. Nếu hắn không phải người có tiếng tăm thì sao phải giấu giếm, lấp lửng thân phận của mình. đành gắng hỏi: "Tại hạ chỉ muốn kết bằng hữu với tiểu huynh đệ mà thôi, không quan trọng quý sỡ (nhà của ngài) ra sao!"

Nhìn thấy màn nũng nịu của vị muội muội kia, Đàm Hương khổ sở than dài một câu. Nữ nhân cổ đại thật phiền phức! Mấy kẻ giàu có các người rảnh tới nổi đi đến đâu kết bằng hữu tới đó sao.

"Tại hạ họ Đàm, tên Vân Long." Đàm Hương bắt đầu trả lời, mấy người hỏi cũng vô ích thôi, sau này có tìm chân trời góc bể cũng chẳng ai biết nàng là kẻ nào đâu. Ngay cả cái tên cũng là bịa, mà thân phận của nàng lại là nữ nhân. Các người làm sao ngờ được việc này cơ chứ.

Ngũ công chúa biết được tên của người trong lòng mình thì thầm vui mừng trong lòng. Đàm Vân Long. Đàm Vân Long. Cái tên thật là hay.

"Xuất hiện rồi, mỹ nhân xuất hiện rồi..." một tiếng hét vang lên khiến tất cả mọi người đều tập trung về phía khán đài.

Một nữ tử kiều diễm bước ra, thân vận một bộ hồng y mềm mại, uyển chuyển, làm cho mỗi bước đi của nàng tựa như đóa phù dung (hoa sen) nhẹ nhàng lay động. Mái tóc dài buông nhẹ, điểm trên đó là một đóa hoa mẫu đơn càng thêm lộng lẫy kiều sa. Khuôn mặt nàng đeo mạng che mặt, trông vô cùng huyền bí, không thể thấy hết tuyệt mạo của nàng nhưng đôi mắt nàng như song đồng tiền thủy (đôi mắt trong trẻo như nước), mâu hàm thu thủy (ánh mắt như nước mùa thu), mi tự tân nguyệt (mày như trăng non), một vẻ đẹp diễm áp quần phượng (đẹp điên đảo, lấn át tất cả). Nam nhân ở đây đều nhìn nàng đến ngây dại, chìm đắm trong sắc đẹp của nàng.

Trịnh Vân Hoa nhẹ nhàng ngồi xuống, đặt tay lên chiếc đàn cầm tinh tế, bắt đầu gảy từng nốt nhạc động lòng người. Tiếng nhạc vang lên, thanh khiết êm tai mà như có hồn người. Không có một vũ công nào trên đó nhưng lại có thể cảm nhận được hình bóng của một liên hoa tiên tử đang nhảy múa, bay lượn dưới ánh trăng. Đàm Hương thầm khen phục: đúng là tuyệt kĩ!

Tiếng đàn kết thúc. Không có một tiếng vỗ tay tán thưởng nào. Tất cả khách nhân ngồi ở Mộng Nguyệt lâu này đều vẫn đang ngơ ngẩn, chìm đắm vào khoảng không hư ảo chốn tiên cảnh. Tựa như bị mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tìm Phi cho Vương gia

"Hay!"

Một tiếng vỗ tay vang lên từ chỗ của Đàm Hương. Nàng phải thật sự công nhận sự tài hoa của vị mỹ nhân này. Tiếng đàn này không biết đã làm cho bao nhiêu bậc nam nhân, anh hùng phải gục ngã đây. Có điều trước một nhạc khúc như vậy, Đàm Hương không quá đắm chìm vào trong đó như những người kia, cũng vì đã nghe quen những nhạc khí thời hiện đại có phần âm thanh mượt hơn cầm cổ này một chút.

Tất cả mọi người ngay lập tức tỉnh khỏi sự mê mẩn đó, cũng nổ một tràng pháo tay giòn giã, hết lời khen ngợi tài năng của mỹ nhân. Mãi cho đến khi

Trịnh Vân Hoa đã rời sân khấu, những lời bàn tán, ca tụng vẫn còn xôn xao khắp nơi. Có người thì thỏa mãn vì được thưởng thức một khúc nhạc hay, có người thì tiếc nuối vì nó đã kết thúc quá nhanh.

Khai Quốc Vương Lý Long Bồ được Hoàng thượng triệu kiến về Kinh đô Thăng Long.

Trong ngự thư phòng, Hoàng thượng ngồi trên long ỷ, hết sức khó sở nhìn Lý Long Bồ, "Hoàng nhi, lần này trẫm truyền con về kinh cũng chỉ muốn nói với con một việc này. Con năm nay đã quá hai mươi mà vẫn chưa lập phi, đã là nhờ thì so với các hoàng huynh, hoàng đệ của con. Vậy mà ngay cả một nữ nhân bên cạnh con cũng không có. Trẫm thực sự rất lo lắng."

Lý long Bồ mảy nhăn lại, tránh nặng tìm nhẹ đáp, "Phụ hoàng, nhi thần biết người ngày đêm luôn lo lắng cho chung thân đại sự của nhi thần, nhi thần vô cùng cảm kích chuyện này. Nhưng nhi thần còn chưa muốn lấy vợ, cũng chưa tìm được ý trung nhân muốn cùng đàm hôn luận giả (bàn chuyện cưới hỏi). Xin phụ hoàng để khoan cho nhi thần vài năm nữa được không?"

"Không được. Trẫm đã để con tự quyết định việc này từ rất lâu rồi. Không thể trễ nải thêm được nữa, nếu không dân chúng sẽ nghi ngờ, đàm tiếu Nhị hoàng tử con có vấn đề, không thích nữ nhân. Huống hồ, con một mình trấn thủ thành Trường Yên, có nữ nhân bên cạnh chăm sóc không phải tốt hơn sao? khụ khụ..." Hoàng thượng tức giận đập bàn. Hoàng thượng đã cùng Lý Long Bồ nói chuyện vài canh giờ, khuyên bảo có, nhượng bộ có, dù dễ có nhưng rốt cuộc cũng không lay động được ý chí của vị hoàng nhi này. Mềm nắn rắn buông không được thì phải ép buộc bằng uy quyền.

"Phụ hoàng bớt giận, bên cạnh nhi thần đã có gia nô và quân gia chăm sóc, không cần thêm người nữa." Lý Long Bồ vội vàng tiến lên châm trà.

"Lũ nam nhân đó sao có thể bằng một nữ nhân được chứ. Trẫm không thể dung túng cho con được nữa. Vậy đi, trong vòng 1 tháng con phải đưa được người con muốn thành thân đến gặp trẫm, nếu không tìm được thì phải chấp nhận thành thân với nhị tiểu thư của Trần Tế tướng. Ý trẫm đã quyết, không cần nhưng nhị gì nữa." Hoàng thượng bắt đầu dĩ thử dãi, nghiêm nghị uy hiếp.

"Nhi thần tạ chủ long ân!"

Lý Long Bồ ra khỏi hoàng cung, ngửa cổ nhìn trời rồi thở dài, "Hơn hai mươi năm không gặp được mặt ý trung nhân thì trong một tháng ngắn ngủi sao mà tìm được cơ chứ."

Mấy ngày sau, Đàm Hương lại tiếp tục chuyến du ngoạn.

Lúc nàng đang mua hồ lô thì nghe thấy tiếng quan quân cười ngựa gào thét giành đường, "Tránh đường, tránh đường", nghe hết sức thô bỉ. Kéo sau đó là một chiếc kiệu võ cũng sang trọng, hào nhoáng. Chỉ nhìn thôi cũng biết là nhà quan lại giàu có cỡ nào.

Đột nhiên, một quả cầu đang lăn về trước xe ngựa, một tiểu hài nhi chạy đuổi theo quả cầu, không chú ý đến đoàn xe ngựa đang tiến tới. Đến lúc phát hiện, đứa bé mất tái nhợt đi, hoảng hốt đến tột độ. Phía sau, người phụ nữ chạy vội đến, không ngừng gọi tên con của mình.

Đoán trước rằng sẽ có chuyện xảy ra, Đàm Hương lập tức vút xiên hồ lô, rút kiếm ngăn cận thân của mình lao tới, đẩy đứa bé sang bên đường rồi chém thẳng vào con ngựa. Con ngựa bị tấn công, hoảng sợ hí một tiếng dài, tung vó loạn xạ lên cao.

Nàng không tránh kịp, ngực đập liên hồi, hai tay đan nhau che đỉnh đầu, "Thôi hỏng, ta chưa muốn chết đâu, không muốn...huhu", chờ đợi vó ngựa đâm trúng mình.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thành thân với ta

"Sao không đau chút nào vậy?" Đàm Hương nghi hoặc mở mắt. Nàng nhận ra mình đã không còn ở trên đường nữa mà đang lơ lửng trên không. Thì ra có người dùng khinh công cứu nàng khỏi kiếp nạn vừa rồi. Nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không hiểu sao đã đi một đoạn đường khá xa mà vẫn chưa thấy dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn nam nhân đó, bất ngờ tròn trừng mắt, há hốc mồm, "Thanh Tiêu lâu! Sao hán lại ở đây? A, không được để hán nhận ra, nếu không hán trừ nợ lần trước thì nàng sẽ không có chỗ để đòi tiền nha. "

"Vị anh hùng này, có thể cho ta xuống được không? "

Nàng vừa dứt lời, Lý Long Bò đã nhanh chóng thả nàng xuống, khiến nàng chưa kịp chuẩn bị đã ngã dúi xuống đất. Đàm Hương thực tức giận, vừa đứng dậy phũ người, vừa mắng hấn, " Là ngươi cố tình đúng không? Tên chết tiệt!" Đàm Hương nào chưa kịp hoạt động, bộ dạng đánh đá không nên có ở một nam nhân chính trực được nàng thể hiện ra hết.

Hắn đứng chấp tay sau lưng, nhắm mày nhìn nàng, làm ơn mà mắc oán. Tuy nhiên, hắn lại thấy bội phục nữ nhân ngạo mạn này. Nàng dám chạy đến cứu tiểu hài nhi không quen biết, thậm chí còn dùng kiếm chém ngựa với tốc độ rất nhanh mà không cần đắn đo, suy nghĩ.

" Ngươi vừa rồi không sợ chết sao? Dám chạy thẳng đến trước ngựa như vậy?" hấn giống như không nghe thấy những lời mắng chửi của nàng.

" Không làm vậy thì chẳng phải mất một mạng người rồi hay sao?" Đàm Hương thản nhiên đáp.

" Nếu ta không kéo ngươi ra, thì người chết chắc chắn là ngươi."

" Trên đời này làm gì có nếu." từng lời nói với hấn đều là bất mẫn

" Ta thấy ngươi rất quen!" hấn chợt nhận ra giọng nói và bộ dạng đánh đá của nàng có chút quen mắt, như đã gặp ở đâu đó mà hấn chưa nhớ.

" Quen..? Ta là lần đầu gặp ngươi nha, làm sao mà quen biết ngươi được haha." Đàm Hương cười gượng phũ nhận, nhanh như vậy mà hấn đã nhận ra rồi sao. Không thể đâu, nàng còn đang cải trang làm nam nhân.

Lý Long Bò quan sát thấy hành động đáng nghi của nàng, lục lại trí nhớ của mình, " Ngươi", trong lòng Đàm Hương lại thêm thấp thòm, " tiểu nha đầu trên núi, tiểu Hương, đúng chứ." hấn tay nắm tay xộc vỗ vào nhau.

Đàm Hương hoàn toàn sụp đổ, mọi dự định của nàng đều hỏng hết. Thẹn quá hóa giận hét lên, " Không phải ta!", ngay lập tức nàng nhận ra mình thất thố, liền lấy tay bịt miệng, quay đầu toan bỏ chạy.

Dẫu sao nàng cũng không thể thoát nổi bàn tay Lý Long Bò, vì vậy mới chạy được vài bước hấn đã tóm được nàng, " Không được chạy! Ôn cứu mạng chưa trả sao đã vội đi?", hấn vừa nói, vừa cười gian.

" Trả, trả, ta cứu ngươi, ngươi cứu ta, chúng ta hết nợ, được chưa?!" Đàm Hương vùng vẫy thoát ra.

" Chưa hết! Ngươi còn nợ ta một cái ân tình!"

" Hết rồi, lấy đâu ra lăm ân tình thế?" nàng câu gắt quất.

" Cứu ngươi khỏi vó ngựa là một, thứ hai, ngựa ngươi chém là ngựa của phủ Tể tướng, nếu bọn thù vè bắt được ngươi, không đem ngươi đánh chết ngươi mới là lạ."

Tể tướng, Đàm Hương không ngờ mình lại động phải một nhân vật lớn như vậy, lần này đắc tội lớn rồi, nàng bình tĩnh lại, bẽn lẽn nhìn hấn, " Ngươi muốn trả cái gì?".

" Đơn giản thôi. Thành thân với ta!", Lý Long Bò trả lời chắc nịch. Lấy nàng, ý nghĩ này mới chỉ vụt qua đầu hấn mà thôi. Tiếp xúc với nàng một thời gian, theo cảm nhận, tuy có hơi đánh đá một chút, ngược lại rất tốt bụng, khẩu xà tâm Phật. Và không liên quan đến quyền lực triều đình.

" Thành thì... Á ngươi điên à? Thế khác nào bảo ta lấy thân báo đáp." Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chẳng lẽ đầu óc tên này thật sự có vấn đề. Không được đâu, thanh xuân nàng còn chưa hưởng thụ hết, mùi vị tình yêu còn chưa nếm thử một lần, dùng một cái bắt người ta thành thân là không thể nào. Huống hồ nàng là người có tư tưởng hiện đại, 25 tuổi mới muốn lấy chồng. "Chuyện cả đời của ta mà ngươi bảo đơn giản. Ân này không trả, không trả, buông ta ra!", Đàm Hương vùng vẫy thoát ra.

" Vậy là ngươi muốn bị đánh chết? Suy nghĩ đi!" Lý Long Bò cười mím.

" Khỏi cần nghĩ! Không là không! Ta mới có 17, đừng mơ bắt ta vào cái lồng sắt đó. " Nàng đã không muốn, ai cũng không ép được.

" Nữ nhân ở tuổi ngươi đều đã có nhi tử rồi!" Lý Long Bò lại chau mày, nữ nhân này quá khó hiểu, suy nghĩ khác người.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Quyết định vội vàng

" Đừng nói với ta mấy cái quan niệm cổ hủ của các ngươi. Chỉ cần ta không muốn, thì không ai ép được ta. Đổi cái khác đi." Nàng cãi xong liền khoan

tay quay mặt đi.

Lý Long Bò trách nài li lợm, cứng đầu. Nhưng vô quyết dầy đã có móng tay nhọn, hấn không tin nài không không sợ chết, " Không đòi được, và chỉ mình ngươi mới được. Nếu ngươi không làm vậy để ta báo quan. " Đòi môi hấn rất nhanh nhếch lên một đường cong, sau đó tức khắc buông nài ra, quay người từ từ bước đi.

"1"

"2"

"3"

" Khoan! Ngươi không được đi! Từ từ để ta suy nghĩ thêm đã... ", Đàm Hương đuổi theo kéo hấn lại, về mặt phụng phịu bất đắc dĩ, " Ta muốn hỏi một chuyện."

Lý Long Bò đứng lại.

Nàng cắn răng mở miệng, "Tại sao nhất định phải thành thân với ta mà không phải là một ai khác? Ngươi nhìn ta này, vừa đen vừa xấu, không xứng với ngươi đâu, với lại tính ta rất tệ, lại còn vô dụng. Cho nên vẫn là ngươi nghĩ lại thì hơn", nàng đã phải hết lời tự sỉ nhục mình rồi đấy.

" Không đến nỗi đáng ghét! Ngoài ngươi ra ta không quen nữ nhân nào khác. "

Nam nhân này kì lạ, không quen biết nữ nhân nào khác, không tiếp xúc nữ nhân. Chẳng lẽ, hấn là đoạn tụ (đồng tính), lấy nàng để che mắt thiên hạ, nên mới không quan tâm ngoại hình. Không, không, người cô đại không thể có chuyện như vậy. A. Nhưng nếu nó là thật thì chẳng phải có lợi cho nàng sao.

Đàm Hương hít một hơi sâu, hắng giọng " Ngươi..đã có thể thiệp chưa?", đây là vấn đề quan trọng nhất với nàng. Dù hấn có vấn đề gì đi chăng nữa, nàng đời này nhất định không lấy kẻ đã có vợ, cho dù có yêu nhau sâu đậm đến nỗi không thể chia lìa.

" Chưa có!" hấn đồng dạng trả lời.

Vậy còn tạm chấp nhận được, " Được thôi, ta làm. Nhưng dù sao cũng là chuyện cả đời của ta cho nên ta cần thêm điều kiện. Điều kiện của ta đơn giản thôi. Một là, khi ta còn là thể tử của ngươi, ngươi không được nạp thiệp. Hai là, nếu sau này ngươi muốn nạp thiệp, thì phải viết hưu thư (đơn li hôn). Ba là, không được hạn chế quyền đi lại của ta, hi hi hàng tháng. phải cấp tiền cho ta. ", nàng nghĩ kĩ rồi, hấn là chủ nhân của Thanh Tiêu lâu, tiền chi thừa chứ không có thiếu, theo hấn thì sẽ ăn sung mặc sướng, không theo thì chỉ có nước chết oan uổng. Mà nàng thì không thích chịu khổ. Cho dù, thành thân với hấn là quyết định khá đại dột, nhưng với điều kiện đó thì không hề lỗ chút nào haha.

Nhìn khuôn mặt đần độn của hấn, nàng cười hỏi " Ngươi đáp ứng được không?"

" Được." Lý Long Bò quả quyết đồng ý.

Hai bên đều đạt được mục đích. Lý Long Bò liền đưa Đàm Hương đi. Dọc đường, nàng luôn miệng hỏi hấn dẫn nàng đi đâu, nhưng hấn không trả lời. Chỉ bảo nàng ngồi im một lúc sẽ biết.

Đúng như lời hấn nói. Đi một lúc, xe ngựa đã đi qua Tử Cẩm thành một cách thuận lợi. Điều này khiến nàng bắt đầu suy đoán về thân thế của hấn. Có thể vào cung dễ dàng như vậy chỉ có thể là quan lại, hoàng tộc. Vậy hấn là gì? Ôi thiên a! Nàng lại động phải đại nhân vật. Nhớ lại những lúc nàng hỗn láo với hấn...thật là muốn tát cho mình mấy phát. Không không thể được cảm xúc của mình, nàng liên tục ôm mặt cụng trán vào thành xe ngựa.

Lý Long Bò ngồi phía đối diện, thu gọn hành động của nàng vào mắt. Môi hấn lại cong lên một đường tiểu tựa phi tiểu (cười như không cười), nữ nhân này chưa bao giờ hết thú vị.

Không bao lâu sau, Lý Long Bò đỡ nàng xuống ngựa tiếp tục đi về phía hoàng cung. Đàm Hương theo sau, Đông Tây Nam Bắc quan sát không bỏ sót một góc ngách nào. Ôi mẹ ơi! Không thể tin được mình cũng có ngày được tận mắt nhìn thấy hoàng cung thời Lý. Không biết mình đã tích đức được mấy kiếp rồi. Hoàng cung rộng lớn, tráng lệ. Hành lang trải dài tít tắp, đi qua rất nhiều cung điện nguy nga, cầu kì, kiến trúc chạm khắc điêu luyện vô cùng. Nàng lúc này chỉ muốn hét lên sung sướng mà thôi.

Lý Long Bò đột nhiên dừng lại trước một căn phòng lớn, Đàm Hương không chú ý liền đụng vào lưng hấn.

" Tham kiến Vương gia!" hai cung nữ đứng trước cửa đồng thanh nhún chân. Hấn là vương gia...nhì tử của hoàng đế...

" Miễn lễ. Các ngươi đưa nàng đi chuẩn bị. "

Hai cung nữ nọ tuân lệnh liền đưa nàng vào trong tắm rửa, trang điểm. Còn Lý Long Bò ngồi đợi ở bên ngoài.

Chương 19: Nhập cung

"Khỏi bẩm Vương gia, đã chuẩn bị xong rồi ạ!" Hai cung nữ vừa rồi bước ra khỏi cửa, một thân hình mềm mại cũng bước theo sau.

Lý Long Bò cho họ lui, đứng dậy, quay về phía thân hình kia. Bỗng, hắn khựng người lại. Trước mặt hắn là một nữ tử thân vận y phục màu cam điểm hoa hồ điệp, ngang lưng vắt qua một dải lụa cam nhẹ nhàng, đang uyển chuyển bước đi. Làn da của nàng trắng mịn như tuyết, hai gò má ửng hồng duyên dáng. Đôi môi cánh én tô nhẹ chút son hồng vô cùng mị hoặc. Mi mục như họa (ánh mắt và lông mày đẹp như tranh vẽ). Mái tóc vấn lên một nửa, cài lên một đóa hoa phù dung cùng với bộ điêu (loại trâm cài có đỉnh chuỗi ngọc, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc sẽ lay động) lộng lẫy. Mấy sợi tóc mai rủ xuống càng làm nàng thêm câu hồn đoạt phách (đẹp và mị hoặc đến mức cướp đi hồn phách, khiến người ta nín thở). Lý Long Bò ngẩn ngơ một hồi, thì ra đây mới là nàng, nàng luôn giấu mình trong vỏ bọc của một nữ tử bình thường, không có nhan sắc. Cũng phải thôi, nếu nàng ra đường với nhan sắc như vậy, lại một thân một mình, khó tránh khỏi kiếp "Hong nhan bạc mệnh" (người con gái đẹp nhưng số phận bạc bẽo, gian truân).

Lý Long Bò cứ đứng chết trân ở đó, đến khi Đàm Hương đã tới gần, mắt vẫn không dời đi.

Nàng thấy hắn nhìn chằm chằm vào mình, mới hất hàm lên, dương dương tự đắc, "Nhìn đủ chưa! Ngươi thấy ta rất đẹp đúng không? Đã đủ làm trăm ngư lạc nhạn chưa (chìm sa cá lặn)? "

Nhận ra mình thất thần, Lý Long Bò lúng túng ngoảnh mặt, "Đi thôi, đừng đứng đó hồ ngôn loạn ngữ (ăn nói bậy bạ, vớ vẩn)", rồi nhanh chân bước đi.

"Này này, chúng ta đi đâu vậy?" nàng vừa đuổi theo hắn, vừa muốn giải đáp thắc mắc.

"Gặp hoàng thượng"

"Hoàng thượng! Thật ư? Thật á? Oaaaaa thiên địa ơi. Nhanh, nhanh, đi nhanh thôi." Đàm Hương kinh hi, reo hò, đẩy Lý Long Bò về phía trước. Xuyên không về thời Lý, lại được gặp Lý Công Uẩn. Từ lúc xuyên không đến đây, vận may có vẻ thích mỉm cười với nàng.

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Lý Công Uẩn ngồi trên án thư xem tấu chương, thỉnh thoảng day trán thờ dài, "Một tháng sắp hết, tiểu tử Long Bò này thật hết nói nôi."

"Bẩm hoàng thượng, có Nhị vương gia cầu kiến." Trần công công ngoài cửa nói vọng vào trong.

"Truyền."

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng"

Hoàng thượng đưa mắt nhìn Lý Long Bò đi vào thư phòng, đi ngay bên cạnh là một nữ tử quốc sắc thiên hương thì vô cùng kinh ngạc. Không ngờ tiểu tử này thực sự có thể tìm được nữ nhân xứng đôi vừa lứa như vậy đến đây. Khoảnh khắc này thật làm hắn xúc động, hoàng nhi của hắn vẫn còn yêu thích nữ nhân. Hắn nhìn Đàm Hương đánh giá, không biết nữ nhân này đã làm cách nào để hàng phục tiểu tử cứng đầu này.

Đàm Hương từ lúc vào cửa vẫn thất thần nhìn Lý Công Uẩn ngồi trên án thư. Nhìn con trai đẹp đến phong hoa tuyệt đại thì phụ hoàng cũng không thể tầm thường được. Tuy đã 50 nhưng đường nét trên khuôn mặt vẫn rất đẹp, thời trẻ chắc chắn là một đại mỹ nam. Nàng rất rất muốn nhảy lên hò hét, thậm chí là xin chữ kí của hoàng đế nhưng vì giữ hình tượng, tính mạng nàng phải cố gắng kiềm chế, chỉ nhìn mà thôi.

Lý Long Bò thấy phụ hoàng nhìn nàng chằm chằm, nghĩ rằng tại vì nàng chưa hành lễ, lại dám nhìn thẳng vào long nhan khiến người tức giận, liền néo lưng nhắc nhở nàng.

Đàm Hương bị đau, nghe hắn nhắc nhở mới chợt nhớ ra, quỳ rạp xuống một cái, hành lễ như trong phim.

"Dần nữ tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. "

Cả hoàng thượng và Lý Long Bò đều giật mình.

"Mau bình thân. Nói cho trẫm biết ngươi tên gì? Ở đâu? Cha mẹ là ai?" hoàng thượng ho khụ một tiếng lấy hơi, hỏi nàng.

"Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ họ Đàm tên Hương, quê ở phủ Trường Yên, cha mẹ là thương nhân, nhưng dân nữ không may bị lạc mất họ, nên không biết cha mẹ đang ở nơi nào." Nàng không biết quê nàng ở đây gọi là gì, chỉ sợ còn chưa sang tên đổi đất, cho nên lấy quê ở nơi đầu tiên xuyên qua luôn đi.

Lý Công Uẩn vuốt vuốt chòm râu, Phủ Trường Yên không phải là nơi Long Bò quản sao. Thực là có duyên phận. Nha đầu đáng thương, còn nhỏ như vậy đã phải sống thiếu gia đình.

"Phụ hoàng, nhi thần đã hoàn thành ước hẹn của người. Xin phụ hoàng thành toàn cho nhi thần được lấy nàng làm thê tử, hủy bỏ hôn ước "sáp" định với nhi tiểu thư của Trần tể tướng." Lý Long Bò dùng thái độ kiên quyết đề nghị với hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Động phòng hoa chúc??

Lý Công Uẩn trầm tư một lát, phát tay.

"Được, được, Vua không nói đùa. Các con mau đi chuẩn bị cho đại hôn."

"Nhi thần tạ chủ long ân"

"Dân..nữ tạ chủ long ânmm"

Nếu nói hôn nhân là nắm mồ, vậy thì Diêm Vương chắc đang vẫy chào nàng ở dưới địa ngục kia.

Vào ngày đại hôn, Đàm Hương chính thức được sắc phong thành Khai Quốc vương phi.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Lý Long Bò liền cùng đoàn rước dâu về vương phủ.

Đàm Hương mệt mỏi nằm chềnh ềnh lên trên xe ngựa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lý Long Bò ngồi đối diện nàng, tay cầm chén trà nhấp một hớp, ân cần hỏi han nàng.

"Ngươi rất mệt?"

"Ngươi đang quan tâm hay là nói đùa ta vậy? Cả ngày cứ phải đi qua đi lại không mệt mới lạ", Đàm Hương trầm giọng trả treo, cho dù đã lấy nhau, nàng vẫn coi hấn là oan gia của đời mình, "À, về chuyện ngươi trọng thương ở núi Ngọc Mỹ Nhân, ai làm?", nàng đột nhiên thắc mắc về vấn đề này.

Lý Long Bò đặt chén trà xuống, "Chuyện này nữ nhân như ngươi không nên quan tâm nhiều, chỉ cần an phận, thủ thường làm Khai Quốc vương phi là được."

"Một tiếng nữ nhân, hai tiếng nữ nhân, các ngươi cũng quá trọng nam khinh nữ rồi. Nữ nhân cũng là con người, cũng cần bình đẳng, việc nam nhân có thể sao nữ nhân lại không. Huống hồ, ta hỏi chuyện đó chỉ vì lo ngươi kết thù chuốc oán với kẻ ác, rồi liên lụy tới ta mà thôi. Biết trước thì còn có thể đề phòng. Lần sau nói chuyện với ta đừng dùng thái độ đó của nam nhân các ngươi." Cái quan niệm phong kiến chết tiệt đến hàng nghìn năm vẫn chưa biến mất hoàn toàn khiến nàng căm ghét. Đừng quên Trung Trắc, Trung Nhị, Bà Triệu còn sinh trước các ngươi hàng thế kỉ.

Lý Long Bò im bật, lần đầu tiên hấn thấy nàng tức giận như vậy. Hấn chỉ nghĩ rằng, nữ nhân chân yếu tay mềm cần nam nhân bảo vệ, chưa từng nghĩ rằng nữ nhân cũng muốn được giống như nam nhân đầu đội trời chân đạp đất.

"Tam hoàng đệ của ta, Lý Mục!" lời nàng nói không phải không có lý. Lý Mục không thể tự mình diệt Lý Long Bò, vậy thì chuyển hướng sang thê tử, nhi tử là hoàn toàn có thể xảy ra.

Lý Long Bò nhìn nữ nhân đang ngủ say kia, suy nghĩ của nàng luôn khác biệt, không biết con người thật của nàng như thế nào.

Đường về Trường Yên vương phủ rất thuận lợi, chỉ hơn hai ngày đã tới nơi. Ngoài cửa đám gia nô đã long trọng tiến lên chào đón.

Lý Long Bò giao phó cho nàng một nha hoàn, "Đưa Vương phi đi tắm rửa thay y phục. Vương phi đường sá mệt nhọc, cần phải nghỉ sớm, nhớ hầu hạ chu đáo." khi nha hoàn đưa nàng đi, hấn cũng đi mất.

.....

"Không cần hầu ta tắm rửa, ngươi ngồi sau trướng nói chuyện cùng ta!" Đàm Hương thoát áo choàng.

"Nhưng Vương phi, hầu hạ người là nghĩa vụ của nô tì." Nha hoàn này không hiểu mình đã làm sai chuyện gì.

"Ta không thích khi tắm có người bên cạnh." Đàm Hương lười nói nhiều.

"Vâng" nha hoàn thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu nha đầu, ngươi tên gì, bao nhiêu tuổi?", Đàm Hương cúi nốt chiếc yếm đi vào bồn tắm đầy hoa hồng. Tay nghịch nghịch mấy cánh hoa.

"Thưa Vương phi, nô tì tên là Tuyết Lan, năm nay 14 tuổi."

"Còn nhỏ như vậy?! Làm nha hoàn của ta, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được. Ta nhất định không bạc đãi ngươi. "

Khuya.

Khi Lý Long Bò trở về phòng tân hôn, Đàm Hương sớm đã say giấc trên giường. Có thể từ nào đêm động phòng lại lăn ra ngủ trước khi phu quân về phòng? Hẳn quên, nàng đâu giống những nữ tử khác. Hẳn cười nhẹ một tiếng, rồi cũng tháo giày lên giường.

Lý Long Bò chống tay lên đầu, ngắm nhìn mỹ nhân bên cạnh. Lúc Đàm Hương ngủ có lẽ là thời khắc nàng dịu dàng nhất. Một thân yếm đào, làn da trắng mịn, đôi gò bồng đầy đặn quyến rũ đến bức người. Đôi môi đỏ mọng hoặc. Khiến một người vốn không ham mê sắc dục, nhưng nhìn nàng lại muốn ôm nàng vào lòng, dành cho nàng tất cả chân ái của thế gian này.

Hắn vuốt nhẹ sợi tóc đen của nàng, hôn lên đôi môi của nàng, mạnh mẽ xâm nhập, uyển chuyển cọ xát, tham lam đoạt lấy hơi thở của nàng. Hương vị của môi nàng còn hơn những gì hắn đã tưởng tượng, mềm mại, nồng nàn, ngọt ngào, phảng phất hương của hồng liên hoa. Khiến hắn ngây ngất.

Đàm Hương khó thở, cảm thấy môi mình có vật gì chườm chườm khoa chịu liền mơ màng mở mắt.

□□□

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đàm phán

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao Lý Long Bò lại nằm trên người nàng, hôn nàng?

"ưm ư ư ư" Đàm Hương cố giãy giụa, ra sức đấm, đá, đập. Thế nhưng không những không làm Lý Long Bò xê dịch nửa điểm mà còn làm hắn giữ chặt nàng hơn. Môi lưỡi hắn ngày càng tiến sâu vào trong khoang miệng nàng, bàn tay từ từ lần tới dây yếm của nàng, toan cởi.

Đàm Hương rón người, cắn mạnh môi Lý Long Bò. Lúc này hắn mới thoát khỏi nàng, chưa kịp kêu đau một tiếng đã bị nàng quát "Ngươi cảm thú, đường đường là một Vương gia, nửa đêm lại đi vụng trộm vào phòng bôn cô nương làm vậy. Mau rút ra cho ta." Nụ hôn đầu của nàng, đáng lý ra nó phải dành cho người nàng yêu cơ mà..

"Đây cũng là phòng của bôn vương, ngươi là thê tử của bôn vương, thực hiện nghĩa vụ vợ chồng đêm tân hôn sao có thể gọi là cảm thú?!" Lý Long Bò mặt đối mặt Đàm Hương, nhìn chăm chăm vào cặp mắt của nàng.

Đàm Hương chẹp miệng tránh ánh mắt của hắn. Nàng quên mất còn có vụ động phòng này. Nàng lưỡng lự, không biết tìm lí do thoái thác nào cho chính đáng. "Việc này, tạm thời không thể làm được.."

"Lý do?"

"Ủm bởi vì..bởi vì phong.. phong tục, đúng rồi phong tục ở quê ta, con gái phải đủ 18 tuổi được lấy chồng. Mà ngươi biết rồi đấy, ta mới 17 thôi lấy ngươi đã là ngoại lệ rồi. Cho nên trước khi 18 tuổi thì không được làm gì đâu?"

"Bôn vương chưa từng nghe qua nơi nào có luật lệ như vậy". Lý Long Bò nghi hoặc.

"Lời ta nói là thật 100%, ta lấy danh dự để bảo đảm, có trời đất chứng giám. Ngươi phải tin ta. " Nàng nhiệt tình gật đầu, một tay giơ lên trước thề thốt.

Thấy Lý Long Bò còn đắn đo, lí do này chưa thuyết phục được ngươi? Được. Vậy ta cho ngươi xem thế nào là nước mắt nữ nhân. Nàng ngược về phía hắn, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước, vài giọt lệ ứa ra, chảy xuống gò má hồng, "Ngươi ức hiếp người quá đáng, hôn nhân giữa ta và ngươi đã không có tình yêu, ngày thành hôn cha mẹ ta 1 chén rượu mừng cũng không được uống. Ta đúng là đứa con bất hiếu. Vậy mà ngươi còn khi dễ ta, ngay cả một điều kiện nhỏ nhỏ của ta ngươi cũng không muốn làm, ta không muốn sống nữa, ngươi giết ta đi, để ta chết đi...huhu". Cất! Diễn quá xuất thần rồi. Chỉ sợ nếu Lý Long Bò không nhanh quyết định nàng sẽ thực sự phá lên cười vì kĩ năng diễn xuất điêu luyện của mình mất.

Dưới cái nhìn của Lý Long Bò, nàng trông thật sự rất thương tâm,"Được rồi, đừng khóc. Là ta không tinh táo không chế mình. Nghi ngại đi. " Lý Long Bò không đành lòng nhìn nàng khóc, cũng không muốn ép buộc nàng bởi lời nàng nói không hoàn toàn sai. Hơn nữa, hắn càng không hiểu tại sao mình lại

có hành động lỗ mãng như thế. Trước đây hẳn có bao giờ nghĩ tới nữ nhân? Câu trả lời là KHÔNG, ngay cả việc phụ hoàng muốn ban hôn cũng không đoái hoài. Hắn không biết rằng, Đàm Hương đã chiếm một vị trí nhỏ nào đó trong trái tim hắn. Hắn đứng dậy ra khỏi phòng.

Tiểu Bảo đang gật gù đứng canh, nghe tiếng mở cửa giật thót tinh dậy, "Vương gia, ngài có chuyện gì cần sai bảo. "

"Đến thư phòng. "

"Ồ ơ sao lại vậy ạ? Vương phi ở trong..." Tiểu Bảo ngờ nghệch đuổi theo Lý Long Bò.

Mấy ngày đầu về vương phủ sống, Đàm Hương phải học quy tắc làm vương phi, sáng tập đi, trưa tập cầm, chiều tập pha trà, thật sự là mệt chết nàng.

Nhưng cũng chỉ vất vả mấy ngày. Sau những ngày đó, cuộc sống của nàng có thể miêu tả bằng bốn chữ: sướng tựa thiên tiên, có kẻ hầu người hạ, nóng có kẻ quạt, lạnh có kẻ bỏ than vào lò, thức ăn đưa đến tận mồm, không việc gì bận đến tay.

Đàm Hương ngã người trên ghế dài, phơi mình dưới ánh nắng đầu thu, miệng khẽ mở, Tuyết Lan ngồi bên cạnh bóc từng quả nho bỏ vào miệng nàng.

"Vương phi, đã mấy ngày rồi Vương gia không đến tìm người! Người không lo lắng sao?" Chuyện kể rằng, việc vương gia rời khỏi phòng hoa chúc sáng hôm sau đã lan ra cả vương phủ, không hạ nhân nào không biết đến. Còn nói, vương phi vừa vào phủ đã bị thất sủng. Với dung nhan thiên kiều bá nị (xinh đẹp tuyệt trần) của nàng, không ai nghĩ sẽ bị vương gia lạnh nhạt chỉ sau một đêm. Chắc chắn là vị vương phi này đã làm chuyện khiến vương gia bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Khỉ leo cây

"Có gì mà phải lo. Có bữa cơm nào ta thấy vắng mặt hắn đâu."

"Hôm đó người có làm điều gì khiến vương gia phật lòng không?"

"Hắn phật lòng?? Chỉ mừng hắn là cảm thú với đuối hắn ra ngoài, có thể mà cũng giận được. Lòng dạ tiểu nhân." Đàm Hương bữu môi khinh thường.

"Hả?? Vương phi người cần trọng lời nói a, Vương gia nghe được nhất định sẽ trách phạt. " Tuyết Lan cuống cuống ngăn Đàm Hương tiếp tục phát ngôn. Gọi vương gia là cảm thú, đuối ra ngoài?? Rốt cuộc vị vương phi này là thần thánh phương nào mà còn có thể toàn mạng sau khi làm vậy?

"Ta không sợ thì người sợ cái gì chứ!? À, người dẫn ta đi dạo đi, có vài nơi ta chưa biết. Chân tay ta cứng đờ hết vì ngồi nhiều rồi. "

Tuyết Lan cùng hai nô tỳ theo sau đưa nàng đi dạo quanh phủ. Đến một cái cây roi lớn trĩu quả trước một tiểu các liền dừng lại. Đàm Hương cời bỏ áo choàng đưa cho thị nữ bên cạnh, xắn ống tay, kéo chân váy trèo lên cây. Đám nô tỳ bên dưới chưa kịp định thần đã thấy nàng trèo lên cao.

"Vương phi, người mau xuống, trèo cây rất nguy hiểm, nếu người muốn ăn, nô tì sẽ sai hạ nhân hái xuống cho người."

"Vương phi, xin người mau xuống, người không thể mặc váy trèo cây như vậy được đâu."

"A vương phi, người đừng tiếp tục trèo lên nữa, vương phi..."

Cả đám nha hoàn nhào nhào khấn thiết cầu nàng xuống. Ấy thế mà, nàng vẫn tiếp tục trèo lên ngon, ngồi vắt vẻo trên cành cây, hái roi ăn, "Mấy cái người này, ta trèo cây chứ không nhảy lầu tự tử, trật tự chút". A nàng nhớ hồi còn nhỏ, chiều nào nàng cũng trèo lên cây như thế này, đuống đưa theo gió, cảm giác đúng tuyệt. Nàng tự nhâm thâm trong đầu, ngày mai phải làm một cái xích đu ở đây để chơi mới được.

Ở phía bên kia, hai nam nhân hướng tiểu các vừa đi vừa nghị luận việc gì. Thấy mấy nha hoàn hô to gọi nhỏ liền lại gần.

"Chuyện gì ồn ào vậy?" Lý Long Bò hỏi, theo hướng mấy nô tỳ, nhìn mày nhìn thân ảnh nữ nhân đang cheo leo trên ngọn cây.

"Vương gia tha tội, chúng nô tỳ không ngăn được vương phi." Cả 3 nha hoàn đều quỳ rạp người xuống, dập đầu liên tục.

Lý Long Bò không nói gì, vẫn nhìn Đàm Hương lắc nhẹ đầu, đúng là dã nha đầu, một chút nữ tắc cũng không để vào tai.

Một tiếng cười lớn bật lên ở bên cạnh Lý Long Bò. Tiếng cười đó làm Đàm Hương giật mình, trượt chân rơi xuống.

" A a a a, đỡ lấy, đỡ...đỡ taaaaa"

Đàm Hương bắt ngờ rơi tự do từ trên cao xuống, Lý Long Bò phản ứng nhanh vọt qua phía nàng, đưa tay ra đỡ, ôm trọn nàng vào vòng tay. Đàm Hương thở phào một hơi, mở mắt ra nhìn thấy Lý Long Bò. Nàng lúc này chỉ biết cười ngượng, a mắt mặt chết đi được.

" Đa tạ, đa tạ, để ta xuống." Nàng gỡ tay hẳn ra, hạ người xuống đất, phúi bụi bám trên y phục. Sau đó mới nhìn sang mỹ nam tử vừa rồi khiến nàng giật mình ngã đang đứng bên cạnh "phu quân" của mình.

" Giống như khi leo cây vậy!" Lý Long Bò không nói thì thôi, đã nói thì toàn là những lời cay đắng. Nàng không thêm chấp.

" Vị công tử đây là?"

" Tại hạ, Hàn Thanh Kì, tham kiến vương phi."

" Thì ra là Thanh Kì công tử nổi tiếng ở Thanh Tiêu lâu, nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt, đúng là vinh dự của ta."

" Vương phi quá khen."

" Người nghe mà không biết là nói kháy à. Chỉ cần người lộ chuyện này ra, BIẾT TAY TA. Cả mấy người nữa." Nàng gần từng chữ, tay làm động tác cửa ngang cổ mình. Đại ý là, nếu mấy người các người tán chuyện vương phi ta leo cây bị ngã thì, cần thận cái cổ không từ mà biệt.

"... "

" Không có quy củ gì cả!" Lý Long Bò đứng bên quan sát nàng này giờ mới lên tiếng.

" E hèm, Thịnh vương gia cùng Thanh Kì công tử tới tiêu các thưởng trà nghị luận, thần thiếp xin phép về Tuyết Liên viện, tránh ảnh hưởng tới ngài." Mấy lời buồn nôn này đã vừa lòng vương gia người chưa? Chẳng qua để lại cho người ít thể diện mà thôi. Đàm Hương nhún gót, từ từ bước đi. Rất nhanh sau đó đã không còn thấy bóng.

" Hahaha! Trước còn tưởng vương gia ngài không lập thất, sống cô đơn đến già, nay lại thú được độc nhất vương phi vừa xinh đẹp vừa thú vị như này! Về sau không lo cuộc sống vô vị rồi. "

" Im miệng"

"..."

" Tiếp tục chuyện chính đi"

" Được rồi được rồi! Kể từ sau đại hôn của ngài, phía Vũ Đức Vương không có động tĩnh gì nữa. Xem ra ảnh hưởng khá lớn. Ngoài ra, dạo gần đây thường xuyên có nhiều gia đình trình đơn báo quan việc các thiếu nữ trong nhà bỗng dưng mất tích. Các quan phủ vẫn đang rất đau đầu vì chưa tìm được cách giải quyết. Vương gia có biện pháp gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bám chân Vương gia

" Chuyện Lý Mục chúng ta không cần can dự nữa, cứ để thái tử tự giải quyết. Tiểu Bảo, chuẩn bị ngựa. Bỏn vương sẽ vi hành một chuyến xem xét tình hình. "

" Vi hành! Ta cũng muốn đi!" Tiếng nói háo hức bất ngờ vọt đến.

Nữ tử đầu tóc luộm thuộm, từ bụi rào vọt đến gần chỗ 2 nam tử.

" Vương phi? Không phải người đã đi? Sao vẫn còn lén lút ở đây?" Hàn Thanh Kì ngạc nhiên lên tiếng trước sự hiện diện của nàng.

" Ta lén lút khi nào chứ? Tình..tình cờ lạc đường quay về chỗ cũ thôi".

" Haha đúng thật tình cờ". Thanh Kì cười mỉa mai, nói dối thật tẻ.

" Vậy Lý Long Bò, cho ta đi cùng nhé, nhé?!"

" Không được!" Lý Long Bò không may suy nghĩ, ngăn chặn mong muốn của nàng.

" Ta chỉ đi cùng thôi, nhất định không làm phiền người đâu, đi mà!", Đàm Hương đến cạnh Lý Long Bò, nắm lấy cánh tay hắn đứng đưa nài nỉ, làm bộ mặt long lanh, đáng yêu nhất có thể.

Chính vì thế lại càng khiến Lý Long Bò có lí do không cho phép nàng ra ngoài.

" Bốn vương nói không là không!"

Đàm Hương thật bức xúc ăn vạ, " Người... người không phải quân tử. Đồ tiểu nhân nói lời không giữ lời. Rõ ràng hứa với người ta là sau khi thành thân sẽ không hạn chế quyền đi lại, thế mà từ lúc vào phủ đã mười mấy ngày rồi, cửa phủ ta bước cũng chưa qua...người thấy hắn có đáng mặt nam nhi không", nàng quay về phía Thanh Kì, tìm 1 cái công đạo.

" Không đáng...không đáng" Thanh Kì giạt nẩy, gật đầu lia lịa. Đang xem trò bồng bị xướng tên, không giạt mình mới lạ. Vương gia ta vô tội nha, có trách thì trách ngài làm nàng ấy khóc.

Quả thực, Lý Long Bò không thể chống cự lại nước mắt của nữ nhân. À không, của nàng mới đúng. Rốt cuộc người là bị làm sao vậy, chẳng giống người bình thường chút nào, Lý Long Bò.

Lý Long Bò thở dài một hơi, "Cải trang!"

Thanh Kì ồ một tiếng lợi hại, một chút nước mắt liền có thể làm Lý Long Bò thay đổi quyết định. Quả không phải người thường.

Đàm Hương hồ hồ như bắt được vàng, " Người đồng ý rồi", không quên thắc mắc, " Sao lại phải cải trang? Ta mặc luôn thế này không được à?"

" Vương phi, đó là vương gia sợ người khác nhìn thấy dung... "

" Chúng ta đi vi hành, không phải đi chơi." Lý Long Bò cắt ngang lời Thanh Kì định giải thích.

Đàm Hương coi như hiểu, gật gù dõng dõng.

" Chà chà, ta thấy đề vậy cũng đâu có sao. Hay vương gia sợ đề kẻ khác nhìn thấy dung mạo nàng mà xaouyến?!" Thanh Kì tựa tiểu phi tiểu, đáp trúng tim đến Lý Long Bò. Nhận lại cái liếc mắt lạnh giá của đối phương. Ai mà ngờ được rằng vương gia ngài cũng có ngày động tâm với một tiểu nha đầu ngang ngạnh bướng bỉnh như thế. Trừ một điểm, nàng ta dung mạo hơn người, đi bên cạnh hắn cũng hoàn toàn xứng đôi. Hàn Thanh Kì cười thâm trong bụng: xem ra lại có cơ hội xem kịch rồi.

Đàm Hương đứng ngây trước con ngựa cao sừng sững, hết nhìn Lý Long Bò, lại đến Hàn Thanh Kì. Tính đi tính lại cũng không có biện pháp để lên được ngựa mà không bị mất mặt.

" Còn đứng ngây ở đó? Không lên được ngựa sao?"

Nàng cười gượng, gật đầu.

" Không phải vừa rồi trèo cây rất tốt sao? "

Đàm Hương bĩu môi nói thầm, không để ai nghe thấy, " Giống nhau chắc? Chả lẽ muốn ta đu lên ngựa =="

" Biết cưỡi ngựa không? "

Nàng lắc đầu. Lý Long Bò thở dài, đi ngựa về phía nàng. Một tay hắn vòng qua eo, nhanh thoăn thoắt nâng nàng lên ngồi trước hắn. Lưng nàng dựa ngay ngực hắn, a thật xấu hổ, má nàng ửng lên từng mảng hồng rực nhưng cũng không dám lên tiếng hay cự quấy, chỉ ngồi im thín thít vì sợ hắn phiền, sẽ không cho nàng đi theo nữa.

" Vương phi, tại hạ hỏi ngài 1 câu được chứ?" Thanh Kì thúc ngựa đi bên cạnh.

" Người vừa hỏi một câu rồi còn gì!"

" À thì, haha, vương phi thật có khiếu hài hước a! Tại hạ chỉ muốn hỏi duyên cớ gì khiến hai người gặp nhau?"

" Không biết là duyên hay nợ, nhưng cái ngày ta cứu hắn là quyết định sai lầm nhất cuộc đời ta.."

"Cứu một mạng người hơn xây 7 toà tháp? Người cảm thấy đó là sai lầm?" Lý Long Bò dùng cánh tay kẹp cổ Đàm Hương.

" Không hề không hề, ta nói nhầm, là quyết định đúng đắn, đúng đắn nhất cuộc đời ta. Tay, tay, ngạt ta." Nàng nuốt nước bọt cái ực.

"Vương phi đã cứu vương gia?" Thanh Kỳ cả kinh.

"Đúng vậy! Nếu ta nhớ không nhầm thì đêm hôm đó là hội hoa sen, ta cùng một vị tỷ tỷ đi trải hội về liền gặp hấn trọng thương trên núi, khắp người máu me bết, thương tích đầy mình. May mắn cho hấn là gặp được người nhân hậu như ta. Người nhìn hấn lãnh lặn như này là nhờ ta cứu một mạng đó nha."

"Vương gia, hôm đó, còn có cô nương kia?"

Lý Long Bò khẽ gật, Thanh Kỳ hết từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác, hai người thực có duyên trời định a.

"A nhắc lại mới nhớ, xong việc đưa ta đến gặp một người nhé?!"

"Ai? "

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sự tích thành vương phi

"Một người bạn cũ, chính nàng ta phát hiện ra người đấy. Lần đầu tiên ta đến đây đã gặp tỷ ấy, tỷ ấy đối với ta rất rất tốt. "

"Không phải chỉ mình người?"

"Ài, người ngốc thật hay ngốc giả vậy? Nhìn ta nhỏ bé thế này, người to lớn thế kia, sao mà một mình vác người lên núi được chứ?! Sau hôm đó đệ đệ tỷ ấy bị bệnh, nên không thể đến được nữa, người không gặp là đương nhiên." Đàm Hương không quên lăm bầm một câu khinh thường "Đầu thì to mà óc như quả nho".

"Ồ, tại hạ hiểu rồi. Vậy là vương gia sau khi được cứu đã lấy thân báo đáp vương phi! "

"Xùy, người nghĩ rằng hấn sẽ làm vậy ư? Ta thậm chí còn chưa nhận được tí báo đáp nào mà hấn đã đòi ta trả ơn rồi!"

"Hả? Tại sao vậy? "

"Chả là vào một ngày đẹp trời khi ta đang du ngoạn kinh thành, đúng lúc xe ngựa tể tướng tót tốc ngang qua. Người biết Tể tướng chứ? "

"Biết. Trần Cao Tể tướng. "

"Lúc đó, phu xe đang phi ngựa như tên bay thì đột nhiên, có 1 đứa bé lao ra trước xe ngựa, chỉ một xú nữa thôi sẽ bị con ngựa đạp trúng. Tình thế vô cùng nguy cấp, thế nên ta không kịp suy nghĩ liền chạy đến đâm con tuấn mã 1 nhát, 1 nhát thôi. Đứa trẻ an toàn, thay vào đó là đến lượt ta gặp nguy hiểm. Rồi hấn cứu ta..."

"Vậy..."

"Từ từ ta chưa kể hết. Ta có nói với hấn: ta cứu người-người cứu ta, chúng ta coi như hòa, không ai nợ ai, đường ai nấy đi. Nhưng! Không, hấn nói gì mà ta chém ngựa tể tướng tội không thể th...um.um"

Đàm Hương đang phóng đại hồi tưởng bỗng bị một bàn tay to lớn bịt chặt miệng lại.

"Nhiều chuyện. Còn nói một câu, ta liền ném người xuống đường."

"Ta..ông.. ói, ông..ói..ừa, ỏ..ay..uoi..a..i" (ta không nói, không nói nữa, bỏ tay người ra đi).

Đàm Hương gào thét trong bất lực. Thật mất mặt quá đi. Tên trời đánh này lúc nào cũng dùng bạo lực với nàng.

"Người nên biết điều một chút đi! "

Lý Long Bò thả tay ra, tiếp tục đánh ngựa, Đàm Hương ngoài chửi thề chẳng thể làm gì hơn. Đám người nói chuyện một lúc đã đi được đoạn đường rất xa.

"Đến rồi! "

" Ế?!!! Thanh Tiêu lâu sao? Tuyệt thật! " Đàm Hương phấn khích, tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

Lý Long Bò xuống ngựa, giơ hai tay lên toan đỡ Đàm Hương xuống. Ấy vậy, nàng phớt lờ, tự xoay người nhảy xuống, tiếp đất một cách dễ dàng, làm Lý Long Bò hăng một cú thẹn.

" Vương phi lần đầu tới đây? "

" Đương nhiên rồi! Người nghèo rót mừng toi như ta sao có phúc phận được đến đây cơ chứ! "

" Thật sao? Vậy mời vương phi vào trong, tại hạ bảo đảm sẽ không làm vương phi phải thất vọng. Bất mí thêm cho người một bí mật, từ lâu này là của vương gia đó nha. "

" Cái này thì ta biết lâu rồi! Không cần giới thiệu cho ta. Muốn nắm bắt thông tin nhanh nhất thì từ lâu là sự lựa chọn hàng đầu nhĩ?!"

" Vương phi thật sự am hiểu rất nhiều thứ." Hàn Thanh Kỳ cười trừ nhìn Lý Long Bò đầy giễu cợt.

" Quá khen. "

Đàm Hương dương dương tự đắc vào trong, yên vị vào bàn.

" Hàn công tử, Lý công tử mời vào, mời vào. Vị này là? " tiểu nhị niềm nở nở đón tiếp khách quý.

" Hẳn là thư đồng của Lý công tử. Dọn đồ như mọi khi. " Hàn Thanh Kỳ nói rồi cũng ngồi vào bàn.

" Vâng, có ngay, phiền các vị chờ một chút. "

Phủ tể tướng.

Trong khuê phòng của nhị tiểu thư Trần Diệu Trân, tiếng đồ vỡ loảng xoảng xả giã liên tục không ngừng. Đám nô tì ngoài cửa im thin thít không dám động đây.

" Tại sao không phải là ta? Tại sao Khai Quốc vương gia lại lấy một ả nha đầu không rõ xuất thân cơ chứ? Ắ ta rút cuộc từ đâu tới chiếm vị trí Khai Quốc vương phi của ta cơ chứ?" Trần Diệu Trân nghiêng răng nghiêng lợi gào thét, đập vỡ hết những gì có thể.

" Xin tiểu thư bình tĩnh, mọi chuyện đâu còn có đó. Ắ ta xuất thân tầm thường sao có thể ngồi ở vị trí chính phi được. Nô tì tin chỉ cần tiểu thư làm vương gia say mê người, nhất định ngài sẽ biếm nữ nhân kia để đưa tiểu thư lên làm chính phẩm. Huống hồ tiểu thư là thiên kim tiểu thư- đích nữ của phủ Tể tướng. " Nô tì Ánh Ngọc đứng bên khuyên ngăn tiểu chủ của mình.

" Câm miệng! Nào đến lượt ngươi dạy đời ta. Nếu có thể dễ dàng làm vương gia say mê thì ta đâu còn ở đây xả con thịnh nộ hả? Ngay cả phụ thân còn không có cách giúp được thì đại sự sao mà thành đây. Vì sao hoàng thượng lại đồng ý cho vương gia thành thân với một tiện dân dễ dàng như vậy. Ắ có cái gì hơn ta chứ... "

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nghe ngóng

"Xảy ra chuyện gì thế này?" Trịnh Vân Huyền bước vào phòng, kinh hãi trước mớ hỗn độn trước mắt.

" Mẫu thân~~ người phải giúp nữ nhi đòi lại công bằng.hu.hu"- Trần Diệu Trân quỳ khóc ôm lấy Trịnh thị.

" Trần nhi ngoan nín đi rồi từ từ kể cho mẫu thân nghe xem kẻ nào dám khi dễ con." Trịnh Vân Huyền nhìn đứa con gái mà mình luôn yêu thương mang bộ dạng thảm hại như vậy liền đau lòng, vỗ về.

" Mẫu thân~ Trần nhi muốn kết thân cùng Khai Quốc vương...rõ ràng lúc trước cha nói đã xin hoàng thượng ban hôn cho nữ nhi, vậy mà giờ Khai Quốc Vương lại lấy một ả dân đen xuất thân thấp kém...con thực sự rất thích chàng mà. Ngay từ lần đầu gặp chàng ở tiệc sinh thần Thái Từ 2 năm trước, con đã thề đời này chỉ lấy chàng mà thôi.."

" Nhưng Khai Quốc vương đã lập ả làm chính phi, con là thiên kim tiểu thư của tể tướng sao làm thiếp được? Không bằng gả cho Tam hoàng tử thì hơn."

" Con không muốn gả cho Tam hoàng tử đâu, con chỉ muốn gả cho Nhị hoàng tử thôi. Mẫu thân~ giúp con loại bỏ ả kia, để con đường đường chính chính làm Khai Quốc vương phi..."

" Haizz phụ thân con là thanh quan sẽ không giúp gì cho con đâu. Mẫu thân giúp con nhưng nhớ phải cẩn thận, đừng gây tiếng xấu cho phụ thân của con. Tháng tới là sinh thần An Quốc công chúa Lý Thiềm Hoa, chắc chắn phủ Khai Quốc cũng sẽ tham dự. Đây là thiếp mời. Mẫu thân sẽ nhờ Vân Hoa giúp con phần ả vương phi, còn con nhớ thể hiện nhiều một chút trước mặt vương gia, khiến ngài yêu thích con. Ta nghe đồn rằng vương gia cũng không có tình cảm gì với ả. Cho nên chỉ cần con thành công mê hoặc ngài thì ả vương phi kia sẽ chẳng là gì cả? " Trịnh thị rất thương địch nữ của mình. Từ trước đến giờ, những thứ nàng muốn bà ta đều bằng mọi cách giành lấy cho nàng. Hơn thế, Trịnh Vân Huyền tin tưởng vào nhan sắc và tài năng của con gái mình. Nữ nhân Trịnh gia bao đời đều có nhan sắc hàng tuyệt phẩm, cầm kì thi họa được rèn giũa từ nhỏ bởi các vị danh sư, nổi danh khắp Đại Cồ Việt. Năm giữ được trái tim đàn ông chỉ là chuyện con con mà thôi.

" Chỉ có mẫu thân mới thương con~" Trần Diệu Trân vui mừng ôm lấy mẫu thân mình. Chẳng bao lâu nữa, Khai Quốc vương phi sẽ là nàng.

"Huynh nghe tin gì chưa? Hôm qua, nữ nhi nhà Trương phu tử trong lúc đi mua sách không thấy trở về nhà. Trương gia vốn có tiếng học thức, nhi tử đều ngoan hiền, hiểu biết vậy mà một đêm không về, có 10 phần thì chắc 8 phần là bị bắt cóc rồi. Haizz thật đáng tiếc.." một khách nhân vừa uống rượu vừa bàn luận.

" Ta cũng có nghe qua, tính đến nay đã gần 10 thiếu nữ mất tích không rõ nguyên nhân rồi. Đều là những thiếu nữ có nhan sắc. " lão nhân vuốt râu trả lời.

" Có khi nào rơi vào tay bọn buôn người vào kĩ viện?" người thứ ba nói.

" Không phải là không có khả năng. Phu nhân nhà ta lúc ra chợ nghe được có người nhìn thấy 1 thiếu nữ trước khi mất tích đi cùng với một nam nhân lạ mặt nào đó, không biết có đúng không?! "

" Thật sao?? Liệu có phải bị bắt về làm thiếp không? Vậy thì nếu tìm được thì cũng khó mà... thật đáng thương. Quan phủ mới chỉ nhận đơn đệ đây, xem ra án này còn lâu mới được giải quyết. Chỉ còn trông cậy vào Khai Quốc vương, nhưng mà ngài vừa mới rước vương phi tháng trước, bây giờ chắc vẫn còn tận hưởng hương vị tân hôn. "

" Nói nhỏ một chút! Vương gia đã quản thành Trường Yên này gần 10 năm rồi, là một vương gia chính trực thương dân như con, làm gì có chuyện bỏ bê dân chúng cơ chứ. Ngài nhất định sẽ sớm xử lí chuyện này. "

" Đùa thôi, đùa thôi. Nhờ có vương gia mà chúng ta gần chục năm nay mới yên ổn làm ăn phát đạt được như bây giờ để mà ngồi đây thưởng thức cao lương mỹ vị, đúng chứ? Haha"

" Lại nói đến vị tân vương phi đó, Phương tử của ta thường hay giao thực phẩm đến vương phủ nghe người nhà bếp kể rằng vị vương phi này nhan sắc phải xếp hàng thượng thừa, bách niên nan ngộ (trăm năm khó gặp) nhưng không hiểu sao sau một đêm liền bị vương gia thất sủng."

" phụt..." một tiếng động bỗng cắt đứt câu chuyện.

" Có chuyện như vậy?" nhóm người lướt qua về hướng đó rồi lại tiếp tục cuộc trò chuyện của mình.

" Đương nhiên. Lời của người làm trong phủ mà! "

Hân Thanh Kì bên này dờ khóc dờ cười trước tình huống khó xử vừa xảy ra. Vương phi thật sự ghét hẳn đến vậy sao?

" Vương phi! Người có cần thiết phải phun hết trà vào người tại hạ như vậy không?"

" Ai...Ai bảo người ngồi trước mặt ta!"

Đàm Hương ngưng ngừng vội lấy khăn lau miệng. Không dung tự nhiên lại nhắc đến nàng. Mà không hiểu kẻ nào nhiều chuyện lan tin đồn đến tận đây, để nàng tìm được thì cứ liệu hồn. Đúng là tiếng lành đồn gần mà tiếng xấu đồn xa mà.

" Vâng vâng là lỗi của tại hạ..." Thanh Kì về mặt cam chịu. Nhưng nghĩ đi phải nghĩ lại, quan sát đôi phu thê nhà này đối đáp suốt buổi, Thanh Kì càng không tin chuyện đó có thể xảy ra.

Đàm Hương liếc mắt lườm lườm Lý Long Bò, tại hắn mà nàng mới mang nhiều tiếng xấu như thế. Đáng nhẽ hôm nay nàng không nên ra khỏi phủ, gặp toàn chuyện mất mặt không đầu.

Lý Long Bò cũng hơi bất ngờ, chính hắn còn không biết tại sao lại có tin đồn này. Ánh mắt hắn dừng lại trên người Đàm Hương, lặng người một hồi. Xung quanh nàng có nhiều tiếng thị phi do sự vô ý của hắn. Hắn biết bề ngoài nàng luôn tỏ ra ương bướng không việc gì nhưng trong lòng thì luôn nhạy cảm, trước việc này càng thấy giọng gào, khó xử vô cùng. Có chút xót xa dâng trào trong lòng khiến hắn muốn bảo vệ nàng.

Chương 26: Thư sinh hỏi đường

"Vương gia có suy tính gì? Vương gia? Lý công tử?" Thanh Kỳ mặt nhăn mày nhe hỏi kẻ đang thần thờ trước mặt. Lúc đầu còn tưởng đang tính kế, hóa ra lại là đâm đuột nhìn ý trung nhân.

"Hắn nói chuyện với ngươi kia!" Đàm Hương tay cầm đuôi gà, huých nhẹ vào tay Lý Long Bò.

Lý Long Bò giật mình, "Ừ, cách thì có, nhưng để thực hiện thì hơi khó mà xác suất thành công cũng không phải là cao."

"Cách gì?"

"Để chúng tự xuất đầu lộ diện, khiến chúng bắt cóc người của ta đi."

"Cách này không tồi nhưng để thành công vào tầm ngắm của chúng thì không phải điều dễ dàng. Cần phải có nhiều sự chuẩn bị. Với lại Thanh Lan không biết võ công, mà gương mặt lại nhiều người biết đến, tránh không khỏi bị chú ý."

"Để ta đi cho!" Đàm Hương vừa gấp vừa nhai.

"Vương phi biết võ công?" Thanh Kỳ vấn.

Nàng lắc đầu.

"Vương phi mà đi thì còn khiến người khác chú ý hơn cả Thanh Lan nhà ta. Kẻ cần tìm chưa tới, kẻ khác đã đến cướp người mất rồi. Lúc đó chúng ta không hoàn thành được việc mà lại mất công giải cứu mỹ nhân. Không ổn không ổn."

"Việc này không thể mạo hiểm. Mục đích của ta là dẫn dụ chúng về hang ổ. Nhưng nếu như đồng bọn của chúng quá đông, còn người lại không có võ thì hai chúng ta cũng không chắc chắn có thể cứu được người. Còn nếu lập tức đưa binh đến thì chẳng khác nào đánh rắn động cỏ. Cho nên võ công nhất định phải có. Trừ phi chúng ta thay đổi kế hoạch..." Lý Long Bò từ tốn phân tích. Chỉ ra điểm mấu chốt.

"Nếu vậy tại sao không bắt luôn những kẻ thuộc hạ đó rồi tra khảo, biết đâu chúng sẽ khai ra kẻ đứng đằng sau. Còn phần ta có thể dịch dung nữa. Như vậy thì dễ dàng hơn rồi."

"Đúng đúng, như vậy tốt hơn." Thanh Kỳ gật đầu tán thành.

"Đó là ý ta muốn nói. Ngươi có chắc là muốn làm việc này không?"

"Sợ gì chứ! Nhưng vẫn phải nhắc nhở ngươi cẩn thận, ta không chịu đau được nên đừng đến quá muộn." Đàm Hương khẽ cười đùa.

"Vậy được. Ta nhất định đưa ngươi trở về an toàn!"

"Đầu ca, nhìn cô gái kia kìa, hàng tốt hàng tốt." Một tên mặt sò khanh, thân hình lưu manh vỗ vỗ vào người đứng bên, chỉ hướng cho hắn nhìn.

Người được gọi là Đầu ca quay sang, hướng mắt về phía được chỉ, tay khẽ phe phẩy chiếc quạt tao nhã.

"A Ngưu, mắt nhìn của ngươi quả nhiên có tiến bộ so với những lần trước. Thành công ta sẽ bảo đại ca thưởng thêm cho ngươi."

"Đa tạ Đầu ca."

"Đi đi."

"Vâng."

"Cô nương, xin dừng bước." Ngô Đầu lại gần chạm vai của thiếu nữ.

Thiếu nữ dừng bước, nhẹ nhàng cất tiếng, "Công tử có chuyện gì?"

"Tại hạ là Ngô Tử, lần đầu đến Trường An thành. Mạn phép hỏi cô nương có thể chỉ đường cho tại hạ đến Phạm gia trang?" Ngô Đầu gấp quạt, bộ dạng thư sinh tử tử.

"Công tử muốn đến Phạm gia trang?! Vậy thì đi về hướng Đông khoảng 1 dặm rồi rẽ trái vào ngõ Trúc, hết ngõ rẽ phải,...đi tiếp qua rừng thông, sau đó đi về hướng Bắc có cây cầu, công tử qua đó đi theo lối mòn là tới."

"Thật xin lỗi, tại hạ không thông thạo đường xá cho lắm. Cô nương có thể dẫn tại hạ 1 đoạn đường được không?"

Cô gái nhìn bộ dáng thư sinh đối diện trông khá thành thực, đứng đắn. Không lấy làm lo ngại cũng bởi đường xá ở đây khá ngoặt ngoẹo nên cũng chẳng lường lự mà gạt đầu, "Được, ta dẫn công tử một đoạn."

"Đa tạ cô nương. Làm phiền rồi." Ngô Đầu phẩy tay mời thiếu nữ dẫn đường. Nhẹ nhếch môi cười như có như không.

Ngô Đầu tiếp tục duy trì cuộc trò chuyện, tự giới thiệu mình là môn đệ của Phạm gia trang chủ khi còn ở kinh thành. Muốn tìm lại cố nhân để làm tròn chữ đạo. Thiếu nữ nghe vậy cũng lấy làm kính nể.

Hai người sai bước tới rừng thông. Con đường xuyên qua đây ít người qua lại, thỉnh thoảng còn có thú dữ, chủ yếu chỉ có xe ngựa đi mà thôi.

"Đi hết khu rừng này, công tử chỉ cần đi một đoạn đường nữa là đến. Ta chỉ có thể dẫn công tử đến đây thôi vì ta còn có việc phải làm."

"Làm phiền nhiều rồi, đa tạ cô nương giúp đỡ"

"Cô nương cẩn thận!" Ngô Đầu đột nhiên kêu lên, đẩy thiếu nữ tránh qua chỗ khác. Một thanh kiếm sượt qua nhanh như chớp, cắm phăng xuống vị trí hai người vừa đứng. Một đám người đao to búa lớn từ bụi cây lần lượt nhảy ra, tiến về phía họ. Đứng đầu là một tên vạm vỡ, sẹo đầy trên vai, miệng còn ngậm một cọng rom khô.

Cô gái ngã xuống, chưa kịp định hình. Ngô Đầu vội đỡ nàng đứng lên, nói với kẻ vừa phi kiếm.

"Các ngươi là ai? Vì sao tấn công chúng ta?"

"Hahaha, ta là ai hả? Ta chính là đạo tặc! Tên mặt trắng ngươi khôn hồn thì giao mỹ nhân bên cạnh cho chúng ta, nếu không đừng trách mạng ngươi quá ngắn."

"Đừng hòng, muốn cướp người thì phải qua được xác của ta. Yaaa" Ngô Đầu với được khúc gỗ, khua chân múa tay nhắm tên cầm đầu mà chạy đến.

"Không biết lượng sức." A Ngưu nhỏ cọng rom, giơ tay đâm vào bụng Ngô Đầu, khiến hắn văng ra xa xuống đất, mồm học ngum máu tươi, gần như bất động tại chỗ.

Thiếu nữ thấy vậy, lập tức rút kiếm ngang hông nghênh chiến. Một mình đã hạ gục đến mấy tên đạo tặc. Chúng càng không ngờ, thân thủ của cô gái này lại tốt đến vậy. Chỉ tiếc rằng...

"Chơi thế đủ rồi!" Ngô Đầu nhân lúc nàng ở gần, phi châm vào huyệt vị của nàng.

"Ngươi..." Thiếu nữ lập tức ngã xuống vòng tay của Ngô Đầu, hôn mê bất tỉnh.

"Mỹ nhân a mỹ nhân, nàng ra tay cũng quá vô tình, thiệt hại thiệt hại lớn a." Ngô Đầu nhìn đám thuộc hạ bại trận dưới tay mỹ nhân, lắc đầu ngán ngẩm, nhếch môi. Tiếc cho nàng đã gặp phải cao thủ dùng thuốc như ta.

Pốc.

"A, kẻ nào ném đá?" Ngô Đầu bỗng dưng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tóm gọn một mẻ

"Đầu ca, máu, máu..." Đám thuộc hạ hoảng hồn, chỉ lên đầu A Đầu.

Ngô Đầu chạm nhẹ dòng máu tươi đang chảy, mắt như nổi lửa, gào thét lên tiếng kinh thiên động địa.

" Kê nào dám lên lút, mau ra đây cho ta!"

Pốc, A.

Pốc, A.

Pốc, A.

....

Tiếng sỏi đập vào người, tiếng kêu đan xen liên tục vang lên, có tên quá đau mà ngã khụy. Trước mặt đám người, cảnh vật vẫn lặng thình, ngay một tiếng côn trùng cũng không có. Ngô Đầu điên tiết, quát tháo như điên dại:

" Lục soát cho ta. Các ngươi không lời được xác nó thì đừng quay về lĩnh thưởng".

Đám thủ hạ lập tức chia nhau lục soát, chặt chém từng ngọn cây bụi cỏ đáng nghi. A Đầu thả nữ nhân trên tay xuống đất, lấy từ trong người mấy cây trâm độc, mắt liếc nhìn xung quanh.

" Ô, biết dùng độc!"Ồ bụi cây không xa cũng không gần nơi đó, thân hình bí ẩn nhẹ nhàng tay, kéo căng cây súng cao su, nhắm chuẩn giữa hạ bộ kẻ vừa nói loạn, môi không ngừng nhếch lên mấp máy bốn chữ "Diệt trừ hậu họa". Tưởng tượng rằng nếu viên đá kia nếu đập trúng thì,... Nàng hơi rùng mình, nhưng mà kệ, ai bảo người đầu thai làm đạo tặc.

Viên đá xé toạc không khí, lao vun út về phía Ngô Đầu. Hắn cảm nhận được chút gì đó, không chớp mắt liền dịch chuyển người phóng trâm, ra tay dứt điểm. Tránh được một nước tử thần, nhưng vẫn bị viên đá bắn trúng vào chân, đau đến thấu xương tủy. Hắn ngã xuống đất, quần quai ôm lấy cái cái chân đau, mặt mày nhàu chặt, cắn răng kêu ư ử.

" Muốn chết?" Lý Long Bò đột nhiên xuất hiện ở bụi cây, giọng điệu trách móc nàng một câu rồi thoát cái bé thốc nàng rồi đi.

" Ể khoan, ta còn chưa biết có trúng hay không" Đàm Hương giãy giụa, tầm nhìn của nàng biến mất mất rồi.

" Trúng!" Lý Long Bò không nhìn chỉ đáp.

" Thật? Ta muốn xem màaaaa " Nàng tiếc rẻ, không được tận mắt chứng thực kĩ thuật bắn của mình.

Ba chiếc trâm độc chậm một bước, cắm phăng xuống đất.

Đám thủ hạ bên này đã bị đánh gục hết từ lúc nào. Hàn Thanh Kỳ sai người trời chúng lại, đưa về phủ, đồng thời bế nữ nhân đang bất động kia đi.

Ở đây, Lý Long Bò ẵm Đàm Hương lướt nhanh trên từng mái nhà.

" Cái này là khinh công trong truyền thuyết à? " Mặc dù đây là lần thứ hai Đàm Hương ở trong tình cảnh này, nhưng chưa bao giờ nàng hết thích thú cái thứ võ thuật thần kì này.

" Ủ!" Lý Long Bò lười biếng đáp lại vồn vện 1 chữ.

" Dạy ta được không?" Đàm Hương mắt sáng như ánh đèn. Nếu nàng có học được, sau này tha hồ bay nhảy, thậm chí còn có thể đạp nước như trong phim kiếm hiệp vậy. Nghĩ thôi cũng thấy sướng hết cả người.

" Không!" Lý Long Bò không thể kiệm lời hơn.

" Sao lúc nào người cũng không cho ta làm cái này cái nọ?!" Nàng bực mình, hấn lúc nì cũng cá cảm đủ điều, đáng ghét.

" Nếu dạy người cái này, người lại tiếp tục làm chuyện liều lĩnh ngốc nghếch như hôm nay!? Nếu không có ta thì người có biết kết cục của mình hay không?"

Đàm Hương phùng phùng môi, " Ta biết có người rồi thì mới an tâm làm vậy. Mà cũng nhờ lúc ta đứng gần cô nương đó thấy hấn đáng nghi nên đi theo thì người mới bắt được chứ. Hơn nữa cũng không phải là ta tay không bắt giặc, lại giúp người một lượt tình khí. "

" Đứng đứng, công lao đều là của người."

" Sai làm sao được. Người dạy ta võ công coi như là phần thưởng, ok?"

" Ok?"

" Ý ta là được chứ!?"

Lý Long Bò ậm ừ một lúc cũng gạt đầu bằng lòng. " Nhưng chỉ khi ta có thời gian."

" Quân tử nhất ngôn, tử mã nan truy! " Đàm Hương hí hửng hài lòng. Người không có thời gian, ta bắt phải có.

Về đến phủ Khai Quốc, Lý Long Bò hạ nạng xuống. Hai người cùng nhau tản bộ về tiền sảnh.

" Thứ người cầm trên tay là cái gì? Ta thấy công lực của nó rất lớn. Người ngắm cũng rất chuẩn xác. " Lý Long Bò thắc mắc nhìn vào vật trên tay nàng. Ban nãy hẳn chú ý quan sát nạng sử dụng, tên kia không thọt chắc hẳn cũng què.

" A cái này là súng cao su ta tự chế. " Nàng tự làm nó để phòng thân khi còn trên núi. Trước đây hay chế đồ linh tinh, tiện tay lại nhét hết đồ vào ngăn trong cặp sách. Xuyên qua vẫn còn y nguyên.

" Súng cao su?"

Đàm Hương chợt ngộ ra rằng, thời này cao su còn chưa xuất hiện, từ súng lại càng mới mẻ hơn.

" Cái này giống như cung tên ý mà, lấy đá kẹp vào đây rồi kéo bắn." nàng đơn giản giải thích, tay lập lại thao tác.

" Thứ này đàn hồi rất tốt, nó được chế tạo từ gì? "

" Ừm, thực ra ta cũng không biết. Mẫu thân cho ta thì ta chỉ biết dùng thôi." Hắn hỏi nàng thì nàng biết hỏi ai đây? Kiếm đâu ra cây cao su ở nơi này? Chả lẽ nói với hắn, ở thời đại của nàng, cao su được bán tràn lan đầy chợ à. Thôi thì thà nói dối như vậy cho dễ hiểu, còn hơn là cứ giải đáp thắc mắc không đầu.

Lý Long Bò thấy biểu tình lập lờ không rõ ràng, nghĩ nàng không muốn nói liền bỏ qua khúc mắc, không hỏi khó nàng nữa. Trên người nàng thường có những vật thật kì lạ. Hắn từng thấy nàng mang theo một vật đựng đồ bên trong không khác bao bố là mấy cùng với 1 bộ y phục ngoại quốc, không phải của các nước lân cận, càng không phải của các bộ tộc trong nước. Thịnh thoảng còn nói những điều khác lạ. Thân phận của nàng đến giờ vẫn là một bí ẩn. Sau này có cơ hội hẳn nhất định sẽ tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người quen cũ

" Vương gia. Lục soát được đám người này trong miệng đều giấu độc, vài tên đã cắn độc tự sát. Số còn lại ngăn chặn kịp thời đã đưa tới mật thất, trong đó có tên cầm đầu." Lam Nhất báo cáo tình hình.

" Giữ tốt tính mạng của chúng. lát nữa ta sẽ tới thăm vấn." Lý Long Bò điềm đạm trả lời.

" Còn vị cô nương kia thì sao?" Đàm Hương quan tâm hỏi han.

" Hồi vương phi, vị cô nương đó đã được đưa đến Tú phòng nghỉ ngơi, bị trúng thuốc mê vẫn chưa tỉnh lại."

" Nhớ chăm sóc cẩn thận một chút. Khi nào nàng ấy tỉnh lại nhớ báo ta một tiếng. " Nàng dặn dò.

"Vâng."

Lý Long Bò khởi động mật đạo đi vào mật thất, an tọa trên ghế, đối diện với kẻ cầm đầu nhóm đạo tặc đang bị treo ngược trên tường bằng những sợi xích sắt. Hàn Thanh Kì đứng bên cạnh nói nhỏ với hắn.

" Chết không khai."

Lý Long Bò gạt đầu, nhìn quanh đám tù nhân.

" Nếu các người khai ra kẻ chủ mưu việc, ta sẽ khoan hồng tha cho các người một con đường sống."

Ngô Đầu cười khẩy, mỉa mai nói:

" Hừ, dù hòng hòng moi được gì từ ta"

Lý Long Bò hướng về phía những tên còn lại. " Các ngươi cũng vậy?"

" Đúng thế!" tất cả đồng thanh trả lời, thà chết cũng không hé răng nửa lời.

Ngô Đầu nhếch môi cười ngạo mạn, "Không làm được việc thì chết cũng chẳng đáng tiếc. Ngươi tưởng rằng bọn ta sợ chết sao. Vậy thì nhắm to rồi hahaha"

Lý Long Bò ngồi đó nhìn từng tên tù nhân một lúc, sau đó đột ngột đứng lên, điềm đậm tuyên bố, kết thúc cuộc thẩm vấn ngắn ngủi.

" Lam Nhị, đưa chúng vào phòng tra tấn. Dùng cực hình đến khi khai ra mới thôi."

" Xong rồi?" Hàn Thanh Kỳ theo chân Lý Long Bò ra khỏi mật đạo

" Nếu ngươi hỏi nữa thì chúng có trả lời không?" Lý Long Bò giả định.

" Không"

" Vậy tiếp tục chẳng phải bằng không?!"

Đám người bị giải đến một căn phòng. Nói là phòng tra tấn nhưng căn phòng trông trơn chẳng có gì ngoài bộ bàn ghế và giường đá. Đám người Ngô Đầu nghĩ chắc hẳn bọn người này điên rồi. Không biết chúng định giờ trò gì.

Sau khi hoàn thành xích chân tay tù nhân lại, người được gọi là Lam Nhị liền hát đầu ra hiệu cho thuộc hạ. Sau một lúc, họ bê lên một bàn thức ăn thịnh soạn, sắp xếp gọn gàng trên bàn đá rồi lui đi.

Ngô Đầu ngồi vào bàn, cầm đôi đũa định gấp. Mấy tên kia liền ngăn lại.

" Đầu ca cẩn thận có độc."

A Đầu gạt tay chúng ra, tiếp tục gấp bỏ vào bát, dùng đũa ra hiệu cho bọn chúng ngồi vào bàn.

Đám người cũng nghe lệnh ngồi xuống, nhưng vẫn cố ngăn cản Ngô Đầu.

" Đầu ca, đừng, huynh không nghi ngờ đây là mưu kế của chúng sao? "

" Ăn đi! Nếu chúng muốn giết chúng ta thì đã giết lâu rồi, cần gì phải dùng hạ sách này. Chúng ta mà chết, hẳn không tìm được manh mối thì chẳng phải đã tổn công vô ích? Đằng nào cũng chết, các ngươi còn sợ cái gì kia chứ." Ngô Đầu giờ tay ra hiệu đừng nói.

" Đầu ca nói đúng! Ăn đi bọn bay, cho dù chết cũng phải làm ma no." A Ngu tin tưởng hơn mấy phần, hối thúc đồng bọn.

Thiếu nữ mở mắt, nhìn xung quang mình.

" Đây là đâu? Đám người đó đưa ta đến nơi nào? "

" Cô nương đã tỉnh, mau báo cho vương gia, vương phi." Một nha hoàn bước vào phòng, liền nói với thị vệ ngoài cửa.

" Ngươi là ai? Đây là nơi nào? Mau thả ta ra, nếu các người động vào ta, đừng trách ta ra tay ác độc." nàng hét lên.

Nha hoàn vội giải thích:

" Cô nương xin bình tĩnh, đây là Tú phòng của Khai Quốc vương phủ, cô nương đã được cứu khỏi đạo tặc. Cho nên xin hãy yên tâm nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng."

" Ta được cứu rồi? Đây là Khai Quốc vương phủ?"

" Đúng vậy!" Nha Hoàn trả lời.

" Cô nương thấy trong người sao rồi?" Đàm Hương cùng Lý Long Bò đồng thời đến. Mới bước qua cửa, nàng đã nhanh nhẩu hỏi thăm.

" Long Bò ca ca!" Vừa nhìn thấy Lý Long Bò bước vào, vị cô nương này mặt mày liền hớn hớn, hấp tấp nhảy xuống giường, chạy tới ôm choàng lấy Lý Long Bò.

Không chỉ hẳn mà toàn bộ người trong Tú phòng hiện giờ đều hết sức kinh ngạc. Từ đâu xuất hiện bị một mỹ nhân ôm lấy, Lý Long Bò vội đẩy nàng ta ra, mặt lạnh mày cau, không mấy vui vẻ.

" Nam nữ thụ thụ bất thân. Cô nương tự trọng." hần lạnh lùng trách cứ.

" Huynh không nhận ra muội sao? Muội là Cẩm Tâm, Lê Cẩm Tâm đây!" cô gái nói tên mình.

" Lê Cẩm Tâm? Nữ nhi duy nhất của Phụng Hiểu tướng quân?" Lý Long Bò ngẫm nghĩ một hồi mới nhớ ra chút ấn tượng.

" Đúng vậy! Chẳng phải hồi nhỏ chúng ta rất hay chơi cùng nhau sao? Vậy mà huynh nỡ lòng nào lãng quên muội? Người ta rất nhớ huynh mà. "

" Có sao?" Lý Long Bò nhớ khi còn ở trong cung, có một nữ tử thường lẻo đẻo đi theo mình, hần đi đâu, nàng ta cũng bám theo đó. Là một nữ tử phiền phức, nhiều chuyện.

" Long Bò ca ca, tại sao lúc nào huynh cũng đọc sách? Đi chơi với Tâm nhi đi."

" Long Bò ca ca, huynh đi dạo sao? Tâm nhi đi cùng cho vui nhé!"

" suýt, Long Bò ca ca, đừng nói cho Ngạn Lực ca ca muội trốn ở đây nhé!"

" Long Bò ca ca, Tâm nhi thích huynh..."

Khi Lý Long Bò 11 tuổi, hoàng thượng giao cho hần trấn thủ thành Hoa Lư cũ, phong làm Khai Quốc vương. Ngày hần lên đường rời kinh, nàng ta nước mắt đầm đìa chạy theo ngựa, luôn miệng gọi tên hần, nói hần chờ nàng lớn lên, mãi cho đến khi hần khuất bóng khỏi cổng thành mới thôi. Lý Long Bò hồi đó không có nhiều cảm xúc, cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi là những lời băng quơ của một đứa trẻ 7 tuổi, lâu rồi sẽ quên. Hần không ghét nàng phiền phức, nhưng đối với hần, nàng giống như một tiểu muội muội mà thôi.

" Dù sao thì muội cũng định đến đây gặp huynh, giữa đường chẳng may gặp chuyện. Không ngờ huynh lại là người ra tay cứu muội. Huynh nói xem chúng ta không phải rất có duyên."

Đàm Hương thăm khóc, tuyệt vọng đứng một bên mặc cho hai người kia tay bắt mặt mừng. Không ai quan tâm đến sự hiện diện của nàng. Nghĩ đi nghĩ lại, Đàm Hương có chút bức mình trong lòng. Cái gì mà ngoài người ra ta không quen biết nữ tử nào khác. Dối trá, tất cả đều là dối trá. A phi, nàng phi nhỏ. Đồ thói nam nhân.

" Khụ" nàng ho nhẹ một tiếng báo hiệu sự có mặt của mình.

Lúc này, Cẩm Tâm mới chú ý đến, nhìn nàng, ngỡ ngàng vài giây, suýt xoa vuốt má nàng:

" Ay zo, tiểu muội muội là ai vậy? Gương mặt thật kiều diễm." Đệ nhất mỹ nhân Lương Anh Thụ do Thiệu Nhan quán tuyển trạch (bình chọn) cũng phải khiêm nhượng mấy phần khinh vân xuất tự*(mây nhẹ rồi núi, chỉ vẽ đẹp thanh thoát). Cẩm Tâm thêm hoài nghi, Long Bò ca ca vốn không thường tiếp xúc với nữ nhân, vậy mà đột nhiên lại có nữ tử kinh tài tuyệt diễm như này ở đây thì thật lạ lùng. Phóng là có điều không ổn.

Đàm Hương gạt tay nàng, " Ta là..."

Chưa kịp nói hết câu, Lý Long Bò đã kéo người Đàm Hương lại gần mình, nói:

" Hai người bằng tuổi nhau. "

" Nàng ấy cũng 17 sao? Trông nhỏ nhắn quá. Thật xin lỗi, là ta lỡ mồm. " Cẩm Tâm vội lấy tay che cái miệng há rộng, riu rít xin lỗi vì sự nhầm lẫn của mình. Anh mất nghi hoặc không rời khỏi bàn tay đang kéo nữ tử kia.

Đàm Hương xua tay không có việc gì, nàng đã quen rồi.

" Nàng là Vương phi của ta, Đàm Thiên Hương." Lý Long Bò tiếp tục giới thiệu.

"Đàm Thiên Hương?", Đàm Hương quay qua nhìn Lý Long Bò, tên đệm của ta đâu phải chữ " Thiên". Vốn dĩ ta không thích tên đệm của mình cho nên thường không nhắc đến nhưng không có nghĩa là cho phép người tùy tiện chỉnh sửa nha. Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nghe cái tên này cũng hợp tai lắm.

Đàm Hương ở đây sốc một, thì có lẽ Lê Cẩm Tâm bên này phải sốc gấp vạn lần. Cẩm Tâm chấn động giật giật mi mắt, khựng người, quên cả tươi cười, vừa rồi nàng nghe thấy cái gì cơ?

" Há? Vương phi? Huynh nói lại đi muội nghe không rõ. " Nàng đơ toàn tập, ngây ngốc nghĩ mình nghe gà hóa cuốc.

Bạn đang đọc truyện *Xà Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hẹn ước

Đàm Hương dè dặt giọng tay chào. "Nhìn nàng bắt ngờ như vậy không phải là có hẹn ước gì với hần từ trước đấy chứ? Nhờ mà thật thì liệu mình có bị xử giống trong tiểu thuyết không nhỉ? ", nàng rùng mình nghĩ ngợi.

"Chúng ta đã thành thân!" Lý Long Bò tự nhiên trả lời. Không biết rằng câu trả lời đó đã làm Lê Cẩm Tâm chết lặng thế nào.

Nhưng Lê Cẩm Tâm vẫn phải nén lòng mình lại, cố gắng cười thật tươi:

"Thật sao? Chúc mừng hai người! Chuyện vui như vậy bây giờ muội mới biết, không thể tham dự đại lễ để chúc phúc cho huynh muội thật áy náy quá! Mong huynh lượng thứ. "

"Không sao. Chúng ta ngồi xuống uống trà nói chuyện. " Lý Long Bò mời nàng ngồi, sai nha hoàn pha trà mời khách.

Khỏe mắt cay cay cũng gạt đầu gối. Nàng vốn biết rằng Nhị hoàng tử Lý Long Bò không thân cận nữ nhân, nhiều lần từ chối hoàng thượng ban hôn. Cứ mơ mộng hão huyền rằng chàng cũng có tình cảm với nàng, vẫn nhớ lời hẹn khi xưa, chờ nàng khôn lớn. Cho nên mới thoải mái ở lại chiến trường cùng phụ thân rèn luyện binh thư võ nghệ. Đến nay lại tiếp tục cho rằng thời cơ đã đến, để chàng đợi như vậy cũng rất nhọc tâm, liền xin phụ thân cho phép nàng rời khỏi. Những tưởng sau ngày tương phùng sẽ là những ngày tháng đẹp nhất, hạnh phúc nhất của đôi ta, không ngờ lại chỉ là viễn cảnh mộng ảo do chính mình tự tạo ra. Đã đến được nơi muốn đến, đã gặp được người muốn gặp, vậy mà, kết cục lại có một Đàm Thiên Hương nảy xuất hiện.

"Nói đi! Phụng Hiểu tướng quân có việc gì muốn cất nhắc với ta?"

Lê Cẩm Tâm thoáng ngờ nghệch, nhớ ra cái cớ để đến đây, lại suy nghĩ rằng, vì tình yêu của mình, cho dù làm trắc phi cũng không nề hà gì, chỉ cần sau này cố gắng bồi dưỡng tình cảm, Lý Long Bò sủng nàng thì cái vị chính phi chỉ còn là một cái hữu danh vô thực thôi:

"Phụ thân bảo muội giao cho huynh bộ binh thư tâm pháp người mới hoàn thành, muốn huynh xem xét có chỗ nào còn bất hợp lý nhờ huynh chỉ điểm chỉnh sửa. Bên trong còn có thư do người viết gửi huynh." Lê Cẩm Tâm lại gần giường lấy tay nải đưa cho Lý Long Bò. Tâm trạng cũng có phần hào hứng hơn trước.

Lý Long Bò tháo tay nải, nhìn sơ qua bộ sách rồi lấy thư ra khỏi vỏ đựng, đọc. Đàm Hương liếc trộm cũng hiểu sơ sơ nội dung. Vị tướng quân này ngoài việc bàn luận về binh thư, còn muốn Lý Long Bò chiều cô ái nữ của mình một thời gian. Vậy xem ra là nàng đoán đúng rồi?!

Lý Long Bò gấp gọn tờ giấy trở lại vỏ, sau người mang bộ binh thư về thư phòng.

"Nếu tướng quân đã có chủ ý muốn giúp, ta cũng không thể từ chối được. Vậy thì muội cứ ở lại Tú phòng này nghỉ ngơi, làm chốn nghỉ chân. Nếu muội muốn đi dạo thành có thể đi cùng tiểu Hương, dù sao nàng ấy cũng chưa quen thuộc nơi này, có người cùng trò chuyện cũng tốt."

"Đa tạ Long Bò ca ca chiều cố muội. Nhưng muội có một đề nghị nho nhỏ, huynh có thể đi cùng bọn muội được không?" Lê Cẩm Tâm vui vẻ cảm tạ. Có thời gian ở đây, nàng lại có thêm cơ hội để bồi đắp tình cảm với hần. Cũng không quên phải quan sát tình địch của mình, xem xem nàng ta có ưu điểm gì khiến Long Bò ca ca yêu dấu của nàng thay đổi định kiến.

"Nếu không bận ta sẽ sắp xếp đi cùng. Được rồi, muội ở lại nghỉ ngơi đi, ta còn có công việc cần xử lý. Tiểu Bảo, sắp xếp nô tỳ cho Lê tiểu thư."

"Vâng vương gia."

Lê Cẩm Tâm lúc này cười giảo hoạt, con mắt có vẻ gì rất gian, nhìn vào lại chỉ thấy vui vẻ. Lý Long Bò đứng lên rời đi. Trong căn phòng chỉ còn lại hai nữ nhân cùng tuổi ngồi đối diện. Thái độ đã thay đổi một cách không thể chóng mặt hơn.

Không khí khó tránh khỏi gượng gạo và ngột ngạt. Lại thêm cái nhìn vừa hiếu kì vừa xăm soi của Lê Cẩm Tâm, Đàm Hương thật sự không biết nên nói gì, đành tìm cách đánh bài chuồn.

"Nếu không còn việc gì vậy không làm phiền Cẩm Tâm cô nương nghỉ ngơi, khi khác chúng ta lại tiếp tục trò chuyện."

"Hãy khoan!" Lê Cẩm Tâm nắm lấy tay nàng giữ lại, khuôn mặt điểm nét cười sáng lạn, "Chúng ta còn chưa làm quen, cũng chưa có trò chuyện. Bây giờ ta cảm thấy rất khô, chỉ bằng chúng ta vừa dạo phủ vừa tâm sự với nhau?"

Đàm Hương khó tìm được lý do từ chối, không tự nhiên gạt đầu đồng ý.

"Ta có thể gọi vương phi là Thiên Hương không?"

"Cẩm Tâm cô nương gọi sao thấy thoải mái là được, đừng quá bận tâm lễ tiết!" Chẳng lẽ ta có thể nói không sao?

"Được, Thiên Hương, làm thế nào quen biết Long Bò ca ca?"

"Ừm, cái này.." Đàm Hương ậm ừ không biết nên nói cái gì, thấy rằng kể lại chuyện kia cũng không hay cho lắm, thôi thì trả lời cho qua. "Chỉ là chúng

ta ngẫu nhiên gặp gỡ rồi quen biết nhau, từ đó thì..."

"Long Bò ca ca nhất kiến chung tình với nàng ta?*" Lê Cẩm Tâm bán tín bán nghi, lòng lại không cho phép nghĩ thế liền tự cười xòa trấn an mình, "Làm gì có chuyện đó chứ!", miệng nói với Đàm Hương thì khác.

* yêu nàng ta từ cái nhìn đầu tiên.

"Người ta vẫn nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, đúng không? Điều là sự sắp đặt của ông trời cả."

"Có lẽ vậy!" Đàm Hương cười nhạt.

"Đề ta kể về quãng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời ta. Lúc ta lên 6, mẫu thân thường đưa ta vào cung chơi cùng với các hoàng thân. Chúng ta chơi rất vui vẻ, duy chỉ có một người mà ta quan sát thấy không bao giờ góp mặt trong đó.." Lê Cẩm Tâm bỗng kể lại chuyện xưa.

"Là Lý Long Bò sao?" Đàm Hương thuận miệng đoán.

"Đúng vậy" Dám gọi thẳng tên họ của Long Bò ca ca như vậy, "Huynh ấy chỉ luôn ngồi gần đấy đọc sách, không nói chuyện, không thân thiết với bất cứ ai. Ta đã đến làm quen huynh ấy, làm đủ trò lêu lẻo sự chú ý của huynh ấy ví như đọc sách giống huynh ấy mặc dù chẳng hiểu gì, chơi trốn tìm, học võ...Huynh ấy đi đâu, ta đi theo đó, giống kẻ bám đuôi đúng không, lúc đầu huynh ấy có vẻ không thích nhưng sau này khi ta đến cũng không còn cự tuyệt nữa. Chính ta bây giờ nghĩ lại cũng thấy mình phiền phức nhưng huynh ấy chưa bao giờ chê bai, than thở ta về điều đó. Năm ta lên 7 cũng tức là huynh ấy tròn 11, huynh ấy rời cung đến đây, từ đó đến nay mới là lần đầu tiên gặp lại. Nói thẳng với vương phi, ta đến đây hôm nay không có mục đích nào khác ngoài việc muốn gả cho Long Bò ca ca, chúng ta từ nhỏ đã có ước hẹn rồi. Đáng nhẽ việc này không cần thiết phải nói với vương phi, nhưng dù gì sau này cũng là tí muội một nhà, mà ta là người đến sau, mong Thiên Hương nâng đỡ." Lời tuyên bố như một lời khẳng định thách thức Đàm Hương.

Đàm Hương đến bái phục cô gái này, sự thẳng thắn, tự tin phải ngang bầu trời mát. "Ước hẹn à? Đoán trúng rồi. Tình cũ không rù cũng tới! Giới lắm Lý Long Bò, xem người mang gì đến cho ta này!"

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vương gia muốn có hài tử

Đàm Hương vừa về đến Tuyệt Liên viện liền vật người xuống chiếc giường êm ái, không buồn nhúc nhích.

"Tuyệt Lan, kêu người chuẩn bị bồn tắm cho ta, haiz" Đàm Hương mỗi câu nói ra đều như sắp đứt hơi thở. Lê Cẩm Tâm này quá đáng sợ. Vừa mới tuyên bố hùng hồn sẽ vào phủ, câu trước mong ta chiếu cố, câu sau liền ra tay hành cho ta chân tay rã rời. Coi như trong một buổi chiều đã đi đủ, không bỏ sót một cái góc ngách nhỏ nào của phủ Khai Quốc. Ay ya, người ta còn chưa vào cửa mà nàng đã bị chinh cho toi bởi hoa lá thể này, sau này còn bị khi dễ thế nào đây.

Nợ này đều do Lý Long Bò mà ra, đợi đấy, để ta cộng dồn vào sổ rồi trả người một thể.

"Bẩm vương phi, nước tắm đã chuẩn bị xong." Nô tỳ Tuyệt Lan trở về thông báo, đỡ nàng lên, đưa nàng đến phòng tắm rồi tự động lui xuống như lời căn dặn trước kia của chủ tử.

Uể oải bước vào bồn nước, nước ấm ấm làm tinh thần Đàm Hương sáng khoái hơn. Giá như đây là cái giường thì nàng đã ngủ luôn rồi.

Ngón tay nàng nhẹ nhàng nghịch những cánh hoa hồng rải trên mặt nước, lòng lại suy nghĩ về địa vị của mình hiện tại. Cảm thấy mọi việc sao xảy ra quá nhanh như vậy. Mới ngày nào làm một dân nữ nhỏ bé sống trên ngọn núi hẻo lánh, chỉ trong vài tháng đã nhảy lên làm vương phi quyền quý sống trong nhung lụa rồi. Một quan đại thần sao có thể chấp nhất thường dân cứu người nhỉ, cùng lắm đến tạ tội với tể tướng rồi bồi thường tổn thất về con ngựa là xong, sao lúc đó nàng có thể để Lý Long Bò đe dọa được nhỉ? Lại còn đồng ý ký cái khế ước phi lý đó nữa chứ. Người thiệt rõ ràng là mình mà. Cả cái vụ làm ơn mà không được trả nữa, lúc hấn hỏi có tiền không, mình phải nói không có ngay lập tức mới đúng, hấn nhìn gia cảnh là tin. Cái tính không biết nói dối này chả tốt tạo nào. Chả hiểu sao trên đời lại có đứa ngốc ngếch như mình nữa.

Nhắc đến ngốc, dạo này trí nhớ của nàng dường như có vấn đề. Cứ có cảm giác mình đã quên mất một việc quan trọng nào đó. Đàm Hương nghĩ mãi vẫn không tài nào nhớ được.

Đàm Hương càng nghĩ càng loạn. Chỉ mới mấy tháng sống ở cổ đại nàng đã thần hồn nát thần tính rồi.

Còn chuyện học võ nữa, có khi phải đợi Lê Cẩm Tâm rời đi mới bắt đầu được. Mà cái ngày đó không biết là bao lâu!

Nhìn tình hình hiện giờ, vấn đề học võ của nàng vẫn là phải bỏ dở rồi.

Bên mâm cơm tối, thế quái nào nàng lại là người đến sau cùng. Vừa vào bàn đã thấy hai huynh muội kia tình tứ trò chuyện, cười cười nói nói rất vui vẻ. Tâm trạng của nàng không được niềm nở cho lắm.

"Chiều nay muội và Thiên Hương đã cùng dạo phủ tâm sự, rất vui đúng không Thiên Hương?" Lê Cẩm Tâm hào hứng kể chuyện.

"Cũng vui!" Đàm Hương không mặn không nhạt trả lời, chú tâm vào việc ăn uống hơn.

"Những nơi nào huynh hay đến muội cũng biết hết rồi, sau này sẽ thường xuyên đến tìm huynh quấy nhiễu." Lê Cẩm Tâm nhí nhảnh đùa.

"Muội vui là tốt rồi. Nhưng cũng nên có chừng mực."

"Huynh thật khô khan quá đi, nhìn muội một câu có chết ai. Coi như muội chỉ nghe thấy câu đầu thôi nhé!" Lê Cẩm Tâm bộ dạng nũng nịu, mỗi lúc lại gấp cho Lý Long Bò một miếng thức ăn, đĩa này một miếng đĩa kia một miếng luôn tay.

Lý Long Bò ban đầu từ chối được, nhưng nàng ta nào dễ để như vậy. Mục đích vẫn là thể hiện tình cảm hai người trước mặt Đàm Hương làm nàng ghen tị, cho nên đĩa thức ăn vẫn nhất quyết được đưa vào bát, còn nói hán không nhận chính là ghét bỏ nàng ta, ghét bỏ người của phủ Lê tướng.

Trước khung cảnh huynh huynh muội muội mặn nồng này, Đàm Hương thật nuốt không trôi. Nàng chưa thấy Lý Long Bò nói ngọt bao giờ. Mà hán vốn mắc bệnh sạch sẽ, tuy không nặng như kiều ta đụng người một cái liền lau rửa cả ngày, nhưng hán chưa ăn thức ăn người khác chạm đĩa gấp cho bao giờ, mấy lần trước có khách cũng vậy. Một ý nghĩ xấu xa lại xuất hiện trong đầu nàng, nàng nhìn Lý Long Bò cười cười, "đề ta chống mắt lên xem người xử lý thế nào?".

Lý Long Bò đang bí lại bắt được điệu bộ Đàm Hương, nảy ra chủ ý, đẩy toàn bộ bát thức ăn Lê Cẩm Tâm gấp cho về phía nàng, cười ân cần:

"Hương nhi, cơ thể nàng còn ốm yếu, mau ăn nhiều chút, có da có thịt mới sớm sinh được quý tử!"

Quý tử? Sớm sinh quý tử? Người..!

Lý Long Bò vừa xuất trận liền chiếm thế thượng phong hạ gục Đàm Hương.

Đàm Hương dẫn lòng phải kiểm chế. Nàng cố cười bình tĩnh, nụ cười méo mó trông thật khó coi.

"Đa tạ vương gia quan tâm. Thần thiếp sẽ ăn ngon miệng."

"Bổn phận của bản vương chính là quan tâm nàng. Mau ăn kéo nguội. Muội cũng ăn đi." Những lời này của Lý Long Bò đối với Đàm Hương thật quá buồn nôn đi.

Như ý nghe được lời đường mật của lãnh vương, chỉ tiếc nó không dành cho nàng mà là cô gái kia. Lê Cẩm Tâm không vui ra mặt, Long Bò ca ca muốn sớm có con với Đàm Thiên Hương đó, điều này không hề có lợi cho nàng. Lê Cẩm Tâm cắn môi, việc không thể chậm trễ, ngồi lại một lúc rồi xin phép về Tử phòng ngay. Bỏ luôn dự định đi tản bộ tiêu thực cùng Lý Long Bò.

Lê Cẩm Tâm vừa rời khỏi, Đàm Hương liền đặt bát xuống, thái độ quay ngoắt 180, đảo quanh bàn ăn một vòng, dùng đũa gấp tất cả vào bát Lý Long Bò.

"Vương gia ngày đêm quốc sự vất vả, thân làm thê tử, thần thiếp sao có thể không quan tâm chăm sóc. Ngài vẫn là nên tắm bổ thêm. Sức khỏe mới là trên hết."

Đàm Hương đứng dậy, hai tay chống lên bàn, không quên nghiêng răng nghiêng lợi chằm biếm hán, vừa tức giận vừa buồn cười mà không thể làm gì được nam nhân đáng ghét trước mặt.

"Chúc, người, sớm, sinh, được, Quý, Tử" Nhấn mạnh hai chữ "Quý tử", nàng phui áo bỏ đi.

"..."

"Lam Nhất đại nhân, vương gia vừa cười kia."

"Ta nhìn thấy rồi! Ngài còn ăn cả đồ vương phi gấp nữa!"

Hai kẻ tiểu Bảo và Lam Nhất đứng trong góc phòng thì thầm to nhỏ sự kiện lạ.

"Tiểu Bảo!"

"Vâng, vương, vương gia có gì dặn dò?" Lý Long Bò gọi tên bắt chọt, tiểu Bảo giật thót, mặt tái xanh.

"Tối Tuyệt Liên viện báo...."

Tú phòng.

Lê Cẩm Tâm ngồi bên án thư, miệt mài chăm mực viết.

"Phụ thân, nữ nhi đã bình an đến phủ Khai Quốc và giao cho vương gia bộ binh thư. Nhưng nữ nhi có điều muốn hỏi, tại sao phụ thân giấu con việc vương gia thành thân? Nữ nhi rất thất vọng và đau lòng. Hôm nay con đã gặp vị vương phi đó, nàng thật sự rất đẹp, tình cảm với vương gia cũng rất tốt. Hôm nay lúc dùng bữa ngài còn nhắc đến muốn sớm có hài tử. Phụ thân phải mau chóng đưa con vào phủ Khai Quốc, con sợ khi vương phi sinh hạ hài tử sẽ không còn kịp để chiếm được tình cảm của ngài. Nếu may mắn nàng sinh được con trai, không phải mọi sủng ái sẽ dành cho nàng ta hết hay sao? Lúc đó nữ nhi đâu còn cơ hội hạnh phúc nữa. Nữ nhi mong phụ thân sớm hồi đáp."

Lê Cẩm Tâm bỏ thanh chẹn giấy, đọc lại bức thư rồi cuộn lại để vào ống buộc trên chân chim bồ câu. Sau đó ra ngoài thả cho chim bay đi rồi đi lại ngoài hiên suy nghĩ.

Tiểu Bảo hốt hải chạy đến Tuyệt Liên viện, mà Tú phòng ở gần Tuyệt Liên viện cho nên đứng lúc Lê Cẩm Tâm nhìn thấy, liền gọi lại.

"Bảo quản gia sao vội vàng như vậy?"

"Lê tiểu thư, vương gia có chỉ thị mời vương phi thị tẩm." Tiểu Bảo chỉ kịp cúi đầu chào trả lời một câu rồi cắm đầu cắm cổ chạy đi.

"Thị tẩm?" Lê Cẩm Tâm môi mím chặt, hai tay trước bụng ngón này bật lên xuống, trong lòng như có lửa đốt, bứt rứt khó chịu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thị tẩm là ý gì?

Tại Tuyệt Liên Viện.

"Không! Có điên mới đi theo người. Tuyệt Lan, đóng cửa tiễn khách." Đàm Hương đang nằm trên giường thấy tiểu Bảo vội vàng vàng đến thông báo, còn tưởng có chuyện nghiêm trọng như cháy nhà, hóa ra lại là sai khiến của tên giả tạo đáng ghét đó. Hắn muốn có hài tử thật? Lý Long Bò người định không giữ chữ tín ư?

"Vương phi, đây là cơ hội của người mà, rất lâu rồi vương gia không gọi người. Sao người lại từ chối?" Tuyệt Lan thì thầm bên tai Đàm Hương. Được vương gia sủng ái không phải là mong muốn của toàn bộ nữ nhân ư, nếu nàng thị tẩm khiến vương gia hài lòng, vị chí chính phi trong phủ cũng vững chắc cao quý hơn, đối đãi chắc chắn tốt hơn trước. Tuyệt Lan không thích mỗi khi mình đi lại trong phủ đều bị các nô gia, nô tỳ bêu rêu. Trước mặt tuy có phần kiêng nể, nói lời nịnh nọt, nhưng sau lưng lại bàn tán bao chuyện không hay về Tuyệt Liên viện rồi.

"Em thì biết cái gì! Trật tự." Đàm Hương búng nhẹ mũi Tuyệt Lan, nhắc nhở.

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết."

"Xin vương phi đừng làm khó nô tài. Đây là mệnh lệnh của vương gia, nô tài không thể bất tuân."

"Không là không! Cho dù người nói gì ta cũng không thay đổi quyết định đâu. Về nói với Lý Long Bò, nếu hắn muốn thì tự mà thị tẩm! Đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi." Nàng kiên quyết không rời khỏi chiếc giường của mình.

Tiểu Bảo biết tính tình vương phi khác người, đã nói một là một hai là hai. Cứ đứng nói nữa cũng không làm lung lay được ý chí nàng. Mà hận nỗi không thể dùng gia nô đưa đi được, thế là bất kính, tội chết có thể miễn nhưng cái thân có toàn vẹn hay không mới là vấn đề.

"Vương phi, cầu xin người theo nô tài đến chủ viện. Nô tài chỉ hành sự theo lệnh của vương gia, nếu vương phi không chịu đi, nô tài nhất định sẽ bị vương gia xử tội. Nô tài trên còn có nội tổ (ông bà nội), phụ mẫu đã già, dưới còn có đệ muội nhỏ tuổi. Cả gia đình sống đều dựa vào lương bổng của nô tài..." tiểu Bảo lần này quỳ rạp người xuống, van lạy, bấu víu đủ đường.

Đàm Hương có chút mềm lòng nhưng cũng không muốn mình mang thiệt vào thân, "Đừng, đừng có nói mấy lời đáng thương nữa. Ta không, không đổi ý đâu! Nếu hắn không trả tiền người thì đến đây gặp ta, ta đưa người tiền." Nàng thực không nỡ nhìn vị tiểu quản gia này, mắt nhắm tịt, quay đầu vào

trong

" Cầu xin vương phi thương tình, nô tài mệnh khổ, huhuhu" tiểu Bảo túng quá hóa liễu, đập đầu lay mấy cái rồ đau, bằng cách này lấy sự thương cảm của Đàm Hương.

" Ngươi làm gì vậy? Mau dừng lại, ta đi cùng ngươi là được chứ gì! Không phải ngươi nói còn gia đình sao, đừng coi thường mạng mình như vậy chứ! " Đàm Hương vội xuống giường, cùng Tuyết Lan đỡ tiểu Bảo đứng dậy. Vùng trán của hắn đỏ rực cả lên, tội nghiệp quá.

Ấy thế mà, vừa nghe nàng đồng ý, tiểu Bảo đã cười toe toét, riu rít cảm ơn:

" Đa tạ vương phi nhân từ!"

" Ngươi còn cười được,..." Đàm Hương lườm nhẹ hắn, lấy tay đập thêm một phát nữa vào trán, khiến hắn ngã dúi dúi. Các ngươi chủ nào tớ này, khó ưa như nhau.

" Vương phi, nô tỳ giúp người chuẩn bị!" Tuyết Lan xiêm y các thứ đầy đủ trên tay tự lúc nào cười rạng rỡ.

" Chuẩn bị làm gì? Ta khoác thêm áo là được rồi."

Đàm Hương ra ngoài chỉ khoác thêm một chiếc áo choàng. Vừa đến cửa chủ viện liền lệnh cho tiểu Bảo cùng Tuyết Lan ở lại bên ngoài, một chân đạp cửa đi vào, Lam Nhất bên trong tưởng rằng thích khách, toan rút kiếm.

Lý Long Bò ngồi trên án thư nghiên cứu bộ binh pháp lúc sáng. Nàng vừa hùng hổ xông vào, hắn vẫn ngồi bình thản ở đó, duy chỉ có làm hiệu cho Lam Nhất lui ra ngoài.

Lam Nhất hành lễ với cả hai rồi ra ngoài, đóng cửa lại, đến chỗ tiểu Bảo đứng cùng. Để ý mới thấy tiểu Bảo cảm trúng gà lẫn qua cái trán sưng vù như quả ổi đào, ngạc nhiên hỏi:

" Vương gia kêu ngươi đi mời vương phi, sao trở về lại thế thảm như thế? Chẳng lẽ giữa đường trêu ghẹo nữ nô để bị đánh nên nông nổi này? "

" Đại nhân còn trêu đùa ta. Phận làm gia nô thật bị thảm mà."

" Nếu không phải, vậy là bị vương phi đánh?"

Tiểu Bảo muốn khóc lắc đầu.

" Khổ nhục kìa!"

" Gì?"

" Đại nhân vừa rồi có thấy vương phi đập cửa vào?! Có hiểu được phần nào sự không tình nguyện của người?"

" Ngươi kể sự tình luôn đi, cứ úp úp mở mở làm ta thêm tò mò."

" Chuyện là..."

" Haiz, ngươi thật đáng thương. Mà vương phi đúng không tầm thường. Nữ nhân trên đời gặp vương gia không yêu mến thì cũng là ngưỡng mộ đầy mình. Còn đối với vương phi, theo ta thấy thì có vẻ người không có hảo cảm với vương gia."

" Đại nhân, những người có dung mạo xuất chúng thì tầm thường ở đâu được đây? Dù sao thì tiểu nhân vẫn thấy vương gia có vẻ thích nàng."

" Đúng đúng, có vẻ số ngươi còn chưa thể hết khổ được đâu. Chúc ngươi may mắn." Lam Nhất gật gù tán thành, an ủi tiểu quân gia thân thiết.

Tiểu Bảo không nói gì chỉ là trong đầu không tránh khỏi có những suy nghĩ đen tối. " Đại nhân không cần cười mình ta, sớm muộn gì cũng đến lượt ngài trải nghiệm thôi."

Trong căn phòng bây giờ chỉ còn lại hai người, không ai nói với ai câu gì, không gian im lặng ngọt thờ. Đàm Hương cứ đứng đó nhìn Lý Long Bò, ánh mắt không mấy khả quan.

" Muốn nói gì?" Lý Long Bò có cảm nhận được ánh nhìn của đầy sát ý của nàng.

" Muốn ta thị tẩm là ý gì?"

"Thị tẩm chính là thị tẩm, ngươi là thê tử của bản vương mà còn không biết ư?!"

Câu trả lời của Lý Long Bò không những không làm hài lòng Đàm Hương, mà còn khiến nàng lửa giận ngàn ngút, lao đến gần hắn, nắm lấy cổ áo, lòi về

gần phía mình.

"Người muốn có con đến điên rồi à, tên biến thái, già tạo, bỉ ổi, vô liêm sỉ này?"

Lý Long Bò nhẹ nhàng đặt gọn quyển sách sang một bên, không nói không rằng, đứng dậy kéo nàng áp lưng vào kệ sách phía sau. Hai người đối mặt mới nhau, khoảng cách chưa đầy một phân.

"Hôm nay có khách đến phủ, bản vương gọi người tới, vốn có chủ ý tốt muốn giúp người khôi phục danh tiếng. Nhưng có vẻ vẫn là không thể không giúp người nhận định lại về bản vương một lần nữa?!"

Lý Long Bò dứt lời liền đem trọn môi Đàm Hương nuốt lấy. Đây đã là lần thứ hai nàng bị hắn cưỡng hôn. Nụ hôn này khác với lần trước, không có mùi rượu nồng vậy quanh, không có chút thô bạo của kẻ đang say. Rất khác, hắn hôn rất nhẹ nhàng, ngậm lấy từng chút môi nàng. Đàm Hương vẫn ở trong trạng thái bán loạn, cổ cứng chặt rằng, cảm nhận sự xâm nhập của hắn, hai tay bị hắn nắm chặt vững vậy thoát ra, chân cũng múa may loạn xạ. Nhưng lần này khác với trước, hắn không say mà sức nàng vốn không cùng cấp bậc với hắn, chút động này chẳng bỏ bèn gì. Đã không thể dừng hắn lại, còn khiến hắn mạnh mẽ hoạt động hơn, chân hắn kẹp giữ chân nàng, dùng đầu lưỡi cạy miệng nàng, cuồng nhiệt di chuyển. (au: rõ ràng là biến thái, vô liêm sỉ, Long Bò huynh còn muốn chứng minh cái gì??)

Đàm Hương cảm thấy đầu lưỡi run run, tránh không tránh được, mà càng phản kháng Lý Long Bò càng không để nàng thoát. Chẳng lẽ cứ nhắm tịt mắt mặc kệ hắn làm loạn? Không! "Nhấn nhục" không có trong từ điển của nàng. Đàm Hương ngoảnh mặt phắt sang bên kia, hờn hèn thờ, mặt vẫn đỏ rực như trái cà chua.

"Đồ cảm thú không bằng! Cho dù là ta có hiểu nhầm thì người cũng không thể quá đáng như vậy. Đừng, đừng quên người đã hứa với ta những gì."

Lý Long Bò đưa tay chỉnh mặt nàng trở lại, nói lỏng người, nghiêm chỉnh nhìn thẳng vào mắt nàng. "Ta chưa bao giờ quên! Chừng phạt này để cảnh cáo người sau này đừng ăn nói tùy tiện trước mặt ta. Nếu không: Hậu, quả, khôn, lường."

Nói rồi, Lý Long Bò trở về án thư, không nghiêng cứu binh thư mà chuyển sang xem xét công văn. "Nghỉ ngơi sớm đi."

Đàm Hương tâm tình không ổn định, dờ dẩn về giường, hận không thể lao vào cào cấu, cắn xé Bò cảm thú.

"Người có dùng chăn không?" Đàm Hương bỗng đổi sang chủ đề chăn gối.

"Hử?" Lý Long Bò dựa vài tính cách nàng, không nghĩ nàng sẽ có mặt tốt đẹp này, hay lại có mưu hèn kế bẩn gì? "Dùng!"

Không thấy nàng nói gì, chỉ nghe 2 tiếng bịch bịch. Lý Long Bò bất giác ngẩng đầu nhìn theo, gối với chăn của hắn đã bị nàng quăng xuống đất.

"Này, người lại bày trò gì?"

"Đặt cho người nằm, giường cho ta ngủ. Cấm người bén mảng đến gần. Tạm biệt."

Đàm Hương thè lưỡi trêu người hắn, thốt một câu rồi nằm xuống, lấy áo choàng thay chăn đắp, lăn ra giữa giường.

"Sao ta phải nằm đất mà không phải người?"

"Ta là nữ nhi liễu yếu đào tơ, để ta nằm đất người nữ nhìn sao?"

"Vậy thì ngủ chung, bản vương không nằm đất!"

"Không nằm đất thì ngủ trên ghế, người thấy chỗ nào nằm được ngoài cái giường thì nằm. Chứ nhớ nửa đêm người bộc phát thú tính, giờ trò với ta, ai chịu trách nhiệm?"

"Người vẫn không tin ta nói được làm được?!" Lý Long Bò tâm tình lạnh dần. Hắn không đáng được tin tưởng?

"Ngoài tiền ra ta chẳng tin ai cả. Ngay cả ta, ta còn chẳng tin, huống chi... là... người" Giọng nói của nàng ngày càng trầm xuống.

"Ngủ rồi?"

Không thấy tiếng trả lời, hắn là nàng đã ngủ. Lý Long Bò thở dài, tay bóp hai bên thái dương.

Tính cách nàng có phải đã quá trẻ con hay không?

Hắn cảm chiếc áo choàng của nàng vắt lên giá, cúi xuống nhặt chiếc chăn dưới giường, đắp lên người nàng, thổi tắt nến.

Càng về sau thì độ dài chương càng tăng mà không biết bao giờ mấy ac này mới yêu nhau đây□

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Tắm

Sang canh hai, mặt trăng vượt quá đỉnh đầu, Lam Nhất một thân rào bước tới mật thất sau Lương viện. Lương viện vốn là nơi ở của Trình Minh hoàng hậu Lê Thị Phát Ngân, mẹ đẻ của Lý Long Bồ, khi Nhị vương Lý Long Bồ có chiếu chỉ phong tước Khai Quốc về Hoa Lư trấn thành mười năm trước, giúp thứ nam cai trị phủ Trường Yên cho đến khi trưởng thành. Sau 5 năm, bà trở về Thăng Long, toàn quyền cai trị phủ Trường Yên do Lý Long Bồ nắm giữ đến nay. Lương viện từ đó bỏ trống, Lý Long Bồ đã tu sửa, xây dựng một mật đạo ở bên trong. Một hồi nói chuyện riêng cùng Lam Nhị, Lam Nhất nhanh chóng rời đi ngay.

Lam Nhị theo mật đạo tiến vào trong mật thất, nơi giam giữ mấy tên tù nhân kia, ra lệnh cho thủ vệ làm việc.

Hai thủ vệ mở khóa phòng giam, tiến vào góc phòng, dùng xiềng khóa hai tay của một tên tù nhân ở đó, áp giải đi.

Đám người còn lại nhìn đồng bọn bị giải đi bắt đầu có chút lo lắng. Một tên biết kẻ đang bị dẫn đi, nhỏ giọng gọi tên, "A Hùng!"

Ngô Đầu ngồi trên phản mắt đăm đăm nhìn về phía người tên A Hùng đang bị dẫn đi, dần khuất dáng.

Tiếng hét đau đớn vang dội từ nơi khác vọng đến, cả đám người nhắm mắt, nuốt nước bọt cái ực, kẻ xoa trán, người lắc đầu. Tiếng kêu càng lúc càng thê thảm, phải đến 1 canh giờ sau mới yếu dần rồi tắt hẳn. A Hùng sau đêm nay khó sống nổi, còn những kẻ đang ngồi đây số phận cũng chẳng khác gì, không nay thì là ngày mai.

.....

Trời vừa hừng sáng, Đàm Hương có chút tỉnh nhưng mắt vẫn nhắm nghiền mê man ngủ nướng. Chỉ là cảm giác hiện tại quá thoải mái, vừa có chăn ấm đệm êm, vừa có gối ôm không lồ kiêu gác chân, mùi hương bạc hà thoang thoảng phảng phất làm tinh thần thư thái, dễ chịu. Nàng dụi mắt vào chiếc gối ôm ấm áp đó, tay siết chặt hơn. Vào cái tiết thu se lạnh như thế này thì đó quả là một sự níu kéo hoàn hảo.

Đàm Hương càng thích thú cọ mặt vào lại càng nhận thấy sự kì lạ. Từ cơ mặt của nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, chiếc gối này có điểm bất thường, có **cơ bắp**. Phải, chính là cơ bắp.

Không ôm chặt gối nữa, tay nàng lần mò di chuyển, sờ soạng chiếc gối, không đều nhau có chỗ nhấp nhô, bành ra, có chỗ thì hóp lõm lại, mỗi chỗ lại nắn nắn bóp bóp một vài lần, cho đến khi chạm vào một mái tóc dài.

Đàm Hương rung mình một cái, trong đầu liên tưởng tượng ra một cái "xác người" bất động, hay có thể là, hình nộm. Càng nghĩ càng thêm hãi hùng. Mà hôm qua nàng đã ném chăn cho tên lưu manh kia rồi mà?! Mắt đột ngột mở ra, nàng giật mình quan sát chiếc gối ôm trước mặt, tuy có phần an tâm hơn nhưng vẫn hoảng loạn bật dậy, lùi vào góc giường, một vấn đề khác lại xuất hiện, tay nắm chặt mép chăn, kiểm tra từ trên xuống dưới đều nguyên vẹn mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng cắn răng kèn kẹt, gằn ra từng chữ, co chân lấy lực đạp Lý Long Bồ xuống đất: "Người, người. Đã bảo người tránh xa ta ra cơ mà."

Tiếc rằng Lý Long Bồ đã sớm tỉnh từ lâu, bởi tư thế nằm không ý tứ của nàng làm hấn cả đệm đều không tròn giấc, biết trước thì hấn thà ngủ sàn ngủ ghé còn hơn. Nàng vừa động cước, hấn liền tóm được chân nàng, kéo ngã xuống mặt giường, hấn lật người dậy, chống hai tay xuống giường, áp sát người nàng, cả giọng điệu lẫn vẻ mặt đều vô cùng gọi tình, xem chừng là muốn răn đe nàng giống đêm qua:

"Ái phi mới sáng sớm đã muốn hầu hạ bản vương rồi? Xem ra là tối qua vẫn chưa thỏa mãn?!"

Đàm Hương mới kêu a một tiếng, thấy tình thế như hôm qua chuẩn bị tiếp diễn liền lấy hai tay chắn trước mặt phòng vệ, còn chưa đáp trả hấn một câu "Muốn cái đầu người, thỏa mãn cái đầu người ấy, buồn nôn chết ta", tay Lý Long Bồ đã gọn gàng đem hai tay nàng nắm chắc bằng một tay đưa lên đầu, tư thế này quả thực khiến người ta có những suy nghĩ không đứng đắn.

"Thả ra, đừng có suốt ngày ý mạnh mà động tay động chân?" Đàm Hương trừng mắt nhìn hấn.

"Câu này là nói ai?" Lý Long Bồ vẫn còn dư dả một tay, thuận tiện lại đưa lên vuốt nhẹ má nàng, rồi bóp miệng nàng lại, khiến đôi môi chu lên, có chút hài hước, gò má phúng phính hóp vào khá đáng yêu.

Lý Long Bồ không dung mà nói vậy. Người có ý định động chạm là nàng trước, chỉ là chưa kịp thực hiện đã bị bắt thóp rồi. Cơ mà vẫn cứ coi như là chưa làm gì đi.

"Người còn nghĩ ta nói ai? Đồ não ngắn, bỏ tay!" Đàm Hương méo mó trả lời.

"Não ngắn?" Lý Long Bồ nhú đôi lông mày, môi kéo lên một đường khinh khỉnh, dọa nạt nàng "Mặc dù không biết "não ngắn" mà vương phi nói ở đây là gì, nhưng bản vương có thể đoán được nó có ý sỉ nhục bản vương. Vương phi có biết sỉ nhục hoàng thất là phạm tội đại bất kính? Nhẹ thì phạt trọng hình, nặng thì chém đầu, cả hôm qua và hôm nay cộng lại người thử tính xem nên xử phạt người thế nào?"

Chém đầu? Tuy quyền tự do ngôn luận thời này chưa xuất hiện, nói năng cũng phải cẩn thận, không thể tùy tiện, xem chừng họa từ miệng ra, nhưng mà xử vậy có thái quá hay không? Hay Lý Long Bò lại giống khi xưa đánh lừa nàng?

"Người không lừa ta chứ? Ta rất dễ tin người, đừng hòng lợi dụng."

"Thử thì biết?"

Đàm Hương nàng mới có 17 cái xuân xanh, tương lai rực rỡ huy hoàng trước mắt còn chưa thương thức, nói chết là chết thế nào, đánh cũng không được đi, xác gãy này sao chịu nổi. Chỉ bằng cứ nịnh nọt tên vô lại này vài câu cho qua chuyện, quân tử thì không chấp tiểu nhân, đúng không.

Đàm Hương nở nụ cười lấy lòng, nhỏ nhẹ tăng bốc Lý Long Bò. "Vương gia, ta nào dám si nhục ngài, ý ta nói ngài chính là nam nhân anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong nhất thiên hạ, không ai sánh bằng, vương gia đứng nhì thì không ai dám đứng nhất. Chuyện hôm qua chỉ là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi, ta đã biết sai rồi. Bỏ qua nhé, nhé!!"

Lý Long Bò ngờ vực, "Thật sự biết sai?"

Đàm Hương gật đầu lia lịa, "Thật mà!", gương mặt tha thiết cầu xin tha tội.

"Muốn ta bỏ qua cũng được thôi, nhưng với một điều kiện..." Lý Long Bò lập lò nói.

"Ừ ừ" Ánh mắt nàng sáng lên chờ đợi.

"Hầu hạ bồn vương tắm rửa!" Làm nàng thất vọng rồi.

"Hầu người tắm rửa? Người là trẻ lên ba chác?" Đàm Hương giãy nảy người lên. Yêu sách, đây chính là yêu sách a. Thứ điều kiện tẻ nhạt, quá quắt đáng xấu hổ như vậy cũng nói ra được, Lý Long Bò biến thái quá rồi. Cô gái trong sáng như ta sao có thể làm chuyện ô uế tâm hồn như vậy được.

"Làm hay không làm?"

"Vương gia anh minh, chuyện này không nên nói đùa đâu?"

"Làm hay không làm?" Lý Long Bò không thêm nhượng bộ, lặp đi lặp lại một câu duy nhất, xem chừng không muốn kiên nhẫn với nàng.

Nghiêm túc sao, vì mạng sống quý báu, "Làm...", Đàm Hương phụng phịu chấp nhận.

Lúc này, Lý Long Bò mới hài lòng buông tha nàng, rời giường sai người chuẩn bị nước tắm.

...

"Này, bây giờ ta đổi ý được không?" Đàm Hương theo Lý Long Bò vào phòng tắm, kéo kéo vạt áo của Lý Long Bò.

"Muộn rồi!" Lý Long Bò nắm lấy tay Đàm Hương, di lên trước ngực hấn.

"Làm, làm gì vậy?" Đàm Hương cố rút tay ra khỏi đó, tai nàng lúc này không nhìn cũng biết đỏ đến chừng nào.

"Đi tắm đương nhiên là cần cời y phục." Lý Long Bò giữ tay không cho nàng thoát, mặt kiên định nhìn vào sâu mắt nàng.

Đàm Hương lưỡng lự một hồi, cúi đầu, cắn môi thẹn không nói nên lời.

Lý Long Bò thấy vậy càng muốn trêu chọc, tay kia hất cầm nàng lên. "Chúng ta đã là phu thê, vương phi còn ngại gì? Mau chóng cời y phục cho bồn vương kéo nước nguội, lúc đó người vắt vả lại chính là người!"

"Biết rồi, từ từ..."

Đàm Hương tim đập chân run, mặt nóng bừng, hít một hơi thật dài mới đưa tay chạm vào dây thắt áo của Lý Long Bò, mắt nhắm tịt lại, nhẹ kéo sợi dây, dần cời bỏ lớp duy nhất. Thân hình rắn rỏi dần hiện ra, Đàm Hương hé mắt nhìn xem tiếp theo cời thế nào. Chỉ là lướt qua một chút, cũng đủ đập vào mắt nàng hai vết sẹo mờ mờ. Không phải nàng chưa nhìn cơ thể hấn bao giờ, trước đây cơ thể hấn có 3 vết thương sâu do đánh nhau lần đó, không sai, là 3 vết, một trước ngực, hai sau lưng, chính nàng là người đã băng bó cầm máu, biết chắc rằng sẽ để lại sẹo, điều này không lạ gì. Nhưng hiện nay nhìn thấy, vết sẹo mờ càng làm hấn trông nam tính, rắn chắc hơn mới chết chứ.

Đàm Hương chỉ sợ máu mũi đột ngột phun trào, vội vội nhắm mắt lại lần nữa, kéo nốt dây quần của Lý Long Bò, sau đó quay mặt đi úp hai tay che khuôn mặt đỏ bừng. "Còn, còn lại người, người tự làm". Nàng không biết kết cấu y phục của thời cổ đại, đoán rằng còn chưa xuất hiện nội y, mà Lý Long Bò vừa này, chỉ, chỉ mặc đồ ngủ...

Vấn vũng còn nhiều thiếu sót, xin các vị lượng thứ!

Chương 33: Tức nước vỡ bờ

Lý Long Bò khẽ nhếch môi, rút lấy chiếc khăn quần qua hông, bước vào trong dực trì (hồ tắm), tựa người vào thành hồ, ngâm mình.

Mãi không thấy động tĩnh gì phía sau, Lý Long Bò quay đầu nhìn, người đằng sau còn đứng im bất động, không chịu nhúc nhích mới khẽ ho một tiếng thu hút sự chú ý, nhắc nhở:

"Còn đứng ngây ra đó? Lại đây, kỳ lưng cho bốn vương!"

Đàm Hương ngượng ngịu tạo khe hở giữa ngón tay, hé mắt lên nhìn, chân thậm thụt nhích từng bước tới.

Cách lớp trưởng lựa, dực trì lấp lừng những hơi nước, bông bênh uốn lượn khắp gian phòng, mơ hồ như chốn tiên cảnh.

Đàm Hương ngồi quỳ sau lưng Lý Long Bò, vớ lấy khăn lau, đảo mắt quanh gian phòng đánh giá. Đồ thủ công mỹ nghệ dát vàng mạ bạc trưng đầy phòng, còn bày nhiều hơn cả chính phòng, chủ viện. Riêng một món đồ thôi cũng đã lên tới mấy nghìn lượng chứ đừng nói là cả căn phòng này. Nếu mang bán hết, thì gia tài của Lý Long Bò liệu có chất cao ngang núi?

Lại nói, khoảng cách giữa vương gia và vương phi đâu có lớn đến nỗi dãi ngộ chênh lệch một trời một vực như vậy. Xem chừng Lý Long Bò nhìn vậy mà cũng là một tên keo kiệt bủn xỉn. Tuy nàng không phiền lòng phạt ý với cuộc sống ở Tuyết Liên viện bây giờ nhưng mà "thương nhau củ ấu cũng tròn, ghét nhau quả bồ hòn cũng vuông", Lý Long Bò làm gì cũng khiến nàng ngứa tai gai mắt.

"Này!" Lý Long Bò cắt ngang mạch suy nghĩ của Đàm Hương.

"Sao?" Đàm Hương mắt vẫn không thay đổi vị trí nhìn chăm chăm vào mấy món bảo vật.

"Còn hỏi 'sao'? Nhìn xem bàn tay của người đang làm gì!"

Lý Long Bò lạnh nhạt trả lời, không khí âm ẩm của hơi nước bỗng chốc đông cứng như băng sơn ngàn năm, làm Đàm Hương không rét cũng run, bất giác nhìn xuống nơi bàn tay của mình.

A, Đàm Hương khẽ kêu, "Xin lỗi, ta không cố ý", rút bàn tay đang cầm khăn ướt kỳ cọ trên đầu Lý Long Bò trở về đúng vị trí tắm lưng hần, cọ cọ, ăn năn hối cải, vụng về lấy một tay vuốt vuốt mái tóc của hần thành nếp như ban đầu.

"Thích sao?" Lý Long Bò không đầu không cuối hỏi.

"Hừm, thích cái gì?" Đàm Hương không hiểu.

"Không phải vừa rồi người cứ luyến tiếc mắt không rời mấy thứ kia?" Lý Long Bò hất cằm về phía mấy món đồ.

"Không hần, ta chỉ hiếu kỳ thôi, không ngờ người như người cũng lại có lối sống xa hoa, hưởng lạc như thế này. Bày biện vật quý quá khoa trương rồi."

"Xa hoa sợ chưa đạt tới. Mấy thứ đó đều là đồ ngự ban, đồ cống nạp của các nước chư hầu. Như người nói, đã là vật quý, nếu không đem đi trưng bày, há chẳng phải làm mất đi giá trị của nó sao?!"

"Vâng vâng, vương gia nói gì thì là cái đó!!" nàng bĩu môi, mĩa mai đáp lại. Nơi cần trưng thì đơn sơ giản dị, nơi không cần thì la liệt, khoa trương. Sở thích quái dị! Đã là đồ quý thì càng cổ càng quý, vàng trong đá nghìn năm thì vẫn cứ là vàng đấy thôi, có biến thành sắt đá được đâu. Muốn khoe cứ nói là khoe, sao phải lý do lý trấu.

"Khẩu thị tâm phi!" (nói thế này nhưng lại nghĩ thế khác)

"Người nói gì ta không hiểu?!" Đàm Hương giả ngây giả ngốc tảng lờ.

Sau một thời gian sống cuộc sống nhàn rỗi vô ưu, nàng chiêm nghiệm được ba cách để đối đáp với mấy kẻ học vấn thâm hơn mình.

Một là im lặng.

Hai là giả ngốc, trừ trường hợp ngốc thật thì khỏi cần giả vờ.

Ba là, giả vờ như mình có hiểu biết nhưng cố tình giấu tài, tỏ ra thần bí bí khiến đối phương xoay vòng vòng không phân biệt đâu là thật đâu là hư. Biện

pháp này chỉ áp dụng cho người thông minh, mà đã thông minh thì không cần áp dụng!

Toàn là mấy thứ kinh nghiệm bỏ đi.

Lý Long Bò không buồn giải thích, nhắm mắt tĩnh tâm, "Ngươi, xoa bóp cho bản vương!", hồi sau ra lệnh.

Đàm Hương cau có mặt mày, tiếp tục tổng sỉ vả Lý Long Bò, vẫn nghiêm túc thực hiện mệnh lệnh. Bàn tay nhẹ nhàng nắn bóp bả vai, chốc chốc lại đầm ấm xoa xoa vài cái, tính ra cũng có chút tài nghệ.

"Lê Cẩm Tâm, nàng ta là thanh mai trúc mã của ngươi thật hả?" Đàm Hương ghé tai Lý Long Bò, hỏi nhỏ.

"Ai nói vậy?!" Lý Long Bò ngồi im dưỡng thần, mắt không động đậy.

"Nàng ta nói hồi nhỏ rất thân với ngươi, hay đi chơi cùng ngươi này. Gì nữa nhỉ? À, còn nói, hai người các ngươi đã sớm có hẹn ước kết thân, lần này đến đây chính là muốn ngươi thực hiện cái hôn ước này nha!" Đàm Hương ý vị mỉa mai châm chọc, trả lời trôi chảy. Không ngừng luyện thuyết.

"Aida, xem ra chim sẻ cũng chẳng thể biến thành phượng hoàng, ta vẫn là nên sớm nhường lại vị trí này cho người xứng đáng thì hơn. Đằng nào nàng ta cũng là người xuất thân cao quý, nhan sắc cũng kiều diễm, có phụ thân tướng quân hết sức ủng hộ, đúng là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Quan trọng hơn là cùng Vương gia có tình cảm. Vương gia có chẳng nên suy nghĩ về việc viết thư bỏ vợ cho ta." Từng lời lẽ nói ra đều vô cùng hợp tình, hợp lý.

"Ta khi nào có hôn ước với nàng ta?" Lý Long Bò không mấy vui vẻ, cổ hàn khí xung quanh còn dày đặc hơn trước. Hắn trước sau một đời trong sạch, hôn ước với hắn cứ đơn giản một bên mà thành sao.

Đàm Hương cảm nhận được, nuốt ngụm nước bọt dè chừng.

"Ai mà biết được ngày xưa ngươi treu hoa ghẹo nguyệt thế nào, nàng ấy nói với ta như nào thì ta nói lại với ngươi như vậy? Không đúng sao? Chắc hẳn nàng ấy cũng không phải là nói dối chứ."

"Không có chuyện đó, ngươi sớm từ bỏ hi vọng bản vương bỏ ngươi đi." Lý Long Bò một mực phủ nhận.

"Ngươi cố chấp giữ ta lại thì có ích gì?" Đàm Hương cau có bặm môi, dừng mọi động tác.

"Ta không hề có tình cảm với nàng ta. Còn nữa, hành hạ ngươi chính là thú vui bản vương mới phát hiện được, để gì lại để ngươi đi." Lý Long Bò từ tốn cợt nhả, buông những lời bỉ ổi.

"Ta, là trò đùa của ngươi à?" Đàm Hương giận đến nổi đầu như bốc lửa, tay nắm chặt thành nắm đấm. Lúc này đây nàng chỉ muốn vùng lên đập cho Lý Long Bò thân tàn ma dại, người không ra người quý không ra quý. Tiếc rằng lá gan nhỏ sợ không gánh nổi hậu quả nên không dám vùng tay bừa bãi, nhưng, nén giận sẽ sinh bệnh, nàng càng không nuốt trôi cục tức này, hai bàn tay nắm thoăn thoắt véo lấy véo để tẩm lưng của Lý Long Bò đến sức cùng lực kiệt, lúc ấy còn nghe thấy rõ ràng tiếng nghiến răng ken két của nàng.

Lý Long Bò đau đớn kêu a, nhanh chóng nắm chặt lấy hai cái cổ tay của nàng, quay người lại, "Ngươi dám véo lưng bản vương?"

"Sao không dám, tức nước thì vỡ bờ? Buông tay ta ra, đau!" Đàm Hương giận quá mất khôn, không những không quay đầu mà còn lớn giọng thách thức.

"Đừng mơ ta...a"

Hắn còn chưa nói hoàn chỉnh một câu, đã hét lên thêm một tiếng đau đớn.

Hầm răng Đàm Hương nằm trọn vẹn trên cánh tay Lý Long Bò, dùng toàn lực cắn, điên cuồng cắn.

Lý Long Bò càng kéo ra, nàng càng ngậm chặt răng hơn.

Bất quá, Lý Long Bò kéo luôn Đàm Hương xuống nước, gỡ bàn tay khỏi miệng nàng, xuyt xoa cánh tay hắn tím vết răng cắn, đôi chỗ xước nhẹ rom róm máu, muộn thêm tí nữa chắc rằng nàng còn cắn vào thịt luôn rồi.

"Ngươi, là chó hả?"

Đàm Hương sặc sụa chói với đứng lên từ hồ tắm, toàn thân ướt đầm, ho ra mấy ngụm nước, lau nước từ trên mặt đi. Trùng mắt lườm Lý Long Bò như định tiếp tục ăn tươi nuốt sống hắn.

"Ta còn có thể cắn nốt tay còn lại của ngươi đấy! Ta nói cho ngươi biết, sớm muộn gì ta cũng trốn khỏi đây, ngươi thử động đến ta lần nữa xem, ta không biết sẽ làm những gì đâu!" Nói rồi nàng quay lưng ra ngoài.

Lý Long Bò kéo tay nàng lại, Đàm Hương ngã vào lòng Lý Long Bò, cau có nhìn hắn.

"Ta không tự mặc y phục được" hắn giơ cánh tay bị thương cho nàng nhìn.

Chút thương xót, tội lỗi cuối cùng còn lại bỗng chốc nổi lên, cho đến khi nàng nhìn xuống hạ thân của hắn thì hoàn toàn đập tắt hẳn.

Chiếc khăn vốn trên người Lý Long Bò đã tuột mất từ lúc nào không hay, trước mặt nàng, Lý Long Bò giờ khắc này hoàn toàn trần trụi với "thiên nhiên".

Đàm Hương mặt đỏ bừng bừng, cơ mặt co giật, mắt nháy liên hồi, thẹn quá hóa giận vung tay đẩy Lý Long Bò chạy ra ngoài.

Vận đen trước giờ vẫn luôn đeo bám nàng không buông. Trước khi bước khỏi hồ đã bị chính tà váy của mình phản bội, làm trượt ngã, bất tỉnh nhân sự.

....

" Tỉnh rồi?"

Đàm Hương choáng váng mở mắt, liếc mắt về phía giọng nói trầm thấp kia, thấy nam nhân đáng hận đang ngồi bên cạnh đọc sách, liền quay người vào tường, nhắm mắt làm ngơ không thèm chú ý.

" Đại phu nói nguoi hoảng loạn quá độ cộng với khi ngã đập đầu vào thành hồ nên mới dẫn đến bất tỉnh, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một lúc là bình thường thôi."

"..."

" Buổi chiều có muốn xuất phủ đi dạo không?" Lý Long Bò bỗng dừng quan tâm nàng.

"..." Đáp lại câu hỏi thăm ấy là sự im lặng lần thứ hai.

" Nguoi giận ta sao?"

" Không dám! " Đàm Hương ngẩn ngơ trả lời.

" Có việc gì mà nguoi không dám làm?"

" Chết!"

"..." Lý Long Bò cứng họng.

" Vậy có muốn xuất phủ đi dạo không?"

" Không đi!"

" Tại sao?"

" Không thích?"

" Vì có Lê Cẩm Tâm đi cùng?"

" Không biết!"

" Vậy đúng là nguoi giận ta?!"

"..." nàng lại tiếp tục im lặng. Lý Long Bò hỏi câu nào cũng chỉ trả lời nhiều nhất 2 từ, không muốn tiếp chuyện.

Một lúc sau, có tiếng mở cửa, Lý Long Bò dằn dò điều gì rồi ra ngoài. Nha hoàn Tuyết Lan đóng cửa lại rồi đến ngồi gần giường, hỏi thăm nàng có muốn ăn gì, làm gì hay không. Nhưng đáp lại vẫn cứ chỉ có một chữ "không", nàng bảo Tuyết Lan ra ngoài, muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một mình, nhưng Tuyết Lan cứng đầu không chịu đi, khăng khăng phải ở trong này cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trốn

" Vương phi, hồi nãy...bên trong đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Tuyết Lan ngập ngừng mãi mới dám hỏi.

Đàm Hương vẫn không nói gì, thực muốn ở một mình. Nỗi nhục ngày hôm nay, biết phải đối mặt thế nào đây, thứ không nên nhìn thấy đã... càng nghĩ đến càng muốn đâm đầu vào tường, nằng lẩy chần chừ kín khuôn mặt thời khắc này đang ửng đỏ, nóng ran vì xấu hổ, từ miệng phát ra những tiếng gào âm ỉ. Nàng hận mình ngã đập đầu mà không mất trí.

Dường như muốn truyền đạt cái gì đó cho mình, Tuyết Lan vẫn cứng đầu ngồi bên nói.

"Bọn nô tỳ đứng bên ngoài nghe thấy tiếng động lớn, nhưng Dương Quân gia lắc đầu nói, không nên làm phiền lúc này, chúng nô tỳ tự hiểu ý nên là, không dám can thiệp. Ai ngờ..." Tuyết Lan bỗng dừng lại, do dự.

Mặc dù không mở miệng, Đàm Hương kéo chân để lộ tai mình.

Tuyết Lan còn tưởng nàng không để ý, hóa ra là vẫn rất tò mò, liền bạo dạn phóng đại miêu tả.

"Ai ngờ, một lúc sau, vương gia y phục không chỉnh tề bề vương phi toàn thân ướt đẫm, bất tỉnh trên tay, khăn trương đầy cửa, đưa người về phòng. Nô tỳ nhìn thấy đã hoảng loạn, ngờ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cộng thêm vẻ mặt vương gia bấy giờ vừa nghiêm trọng bất an, vừa cuống cuống, chỉ biết mau chóng theo sự phân phó của vương gia mời đại phu tới. Khi đại phu kết luận vương phi không có việc gì, vương gia mới nhẹ nhõm thở phào. Cho đến lúc người tỉnh, vương gia vẫn luôn ngồi bên cạnh trông chừng. Nô tỳ nghĩ, vương gia bắt đầu sủng ái người rồi." Tuyết Lan hồn nhiên kể lại, biểu cảm khuôn mặt hết sức linh động. Câu cuối cùng không giấu được sự hoan hỉ.

"Sủng ái? Trí tưởng tượng của em ngày càng phong phú rồi đấy!" Chắc là chưa đến nỗi ấy, nhưng ít nhiều có thể coi mối quan hệ giữa hai người không còn khoảng cách như trước nữa. Nghe tiểu Lan nói, Lý Long Bò có hay chăng đã bắt đầu có tình cảm với nàng?! Xùy, xùy, mới nghĩ thôi nàng đã thấy chuyện không tưởng, trong hoàn cảnh cấp bách ấy ai mà chẳng hoảng hốt. Nên nhớ rằng, người và hân là kẻ thù không đội trời chung, nhất định phải trốn khỏi đây, trốn càng xa càng tốt, sau đó tận hưởng cuộc sống tiêu dao tự tại, làm bạn với trăng, vui đùa cùng gió mây.

Tuyết Lan không cho là vậy, "Vương phi đừng nghĩ nô tỳ nói chơi, nếu vương gia không sủng ái người thì tối qua đã không mời người thị tẩm", đến đây, Tuyết Lan thẹn thùng nói tiếp, "Mà sáng nay lại cùng người tẩm yên ương!"

"Tẩm yên ương?" Đàm Hương ngấm ngấm một lúc rồi hất chần vùng dậy, nghiêm nghị tra xét Tuyết Lan, "Này, em có biết mình vừa nói cái gì không?"

Tuyết Lan giật thót, đôi mắt tròn trừng tỏ vẻ kinh ngạc, sau rồi e thẹn khẽ gật đầu, hiểu mình vừa nói gì.

Hành động này làm Đàm Hương đầu óc choáng váng, kẻ nào đã làm ô uế tâm hồn thiếu nữ mới 13, 14 tuổi của ta. Nàng giữ vai Tuyết Lan đối diện mặt mình, gương mặt dường như sắp bùng nổ, "Đứa, à không. Kẻ nào nói với em những thứ ấy?"

Tuyết Lan bị nàng làm cho kinh hoảng một phen, run rẩy trả lời, "Là, là Dương quân gia. Ngài ấy nói, là nô tỳ cận thân của vương phi cần phải có hiểu biết thì mới phục vụ hài lòng chủ tử. Các nô tỳ khác cũng được dạy như vậy trước khi nhập phủ, không chỉ mỗi mình nô tỳ đầu vương phi!"

Dương quân gia? Phủ này chỉ có một quân gia mà thôi, ra tên Tiểu Bảo đó họ Dương. "Ta biết ngay lũ nam nhân cổ đại này không phải người tốt đẹp gì mà, đặc biệt là đám chủ tử vô si đó." Đàm Hương hừ một tiếng khinh bỉ, thà lòng người dựa vào đầu giường.

"Vương phi..." Tuyết Lan ú ớ chẳng hiểu gì.

"Nói cho em biết, không có chuyện tẩm tát yên ương gì sất. Từ sau em phải tránh xa tên quân gia họ Dương đó một trượng cho ta, à không, tất cả nam nhân trong phủ này, cũng đừng mong ngóng cái sự sủng ái xa xỉ kia, Lý Long Bò hân là kẻ thù, không phải bạn. Biết chưa?" Đàm Hương hậm hực, ra cấm lệnh với Tuyết Lan.

Tuyết Lan lưỡng lự hồi lâu, e sợ đành gật đầu thuận theo, chứ trong đầu không hiểu vị chủ tử của mình đang nghĩ gì, liệu có phải đầu óc có vấn đề?

"Ui da, cục u trên đầu ta thỉnh thoảng lại nhức lên, em xuống nhà bếp lấy cho ta một quả trứng gà luộc!" Đàm Hương chạm nhẹ lên vết thương tấy, bụng chột réo ọt ọt, mới nhớ mình chưa ăn gì từ sáng, bèn gọi Tuyết Lan lại, "Từ đã, mang thêm ít điểm tâm nữa!"

...

"Bẩm vương phi, Lê tiểu thư muốn tiếp kiến!", nha hoàn bên ngoài gõ cửa, vọng tiếng thông báo.

Lại nữa? Đàm Hương vô lực nhai nhai nuốt nuốt miếng bánh, khách không mời tại sao cứ đến, còn đúng lúc nàng đang ăn, muốn làm nàng nghẹn chết ư? Người đã đến cửa chẳng lẽ đuổi đi, nàng đành lòng gạt đầu ra hiệu cho Tuyết Lan thay mình mời vào.

"Thiên Hương!" Lê Cẩm Tâm hướng vào nơi thân hình nhỏ bé đang ngồi nghiêng trên chiếc giường, cặm cụi ăn điểm tâm, lên tiếng chào hỏi.

Đàm Hương giữ lễ nhìn nàng rồi gật nhẹ đầu, "Tâm cô nương ngồi tự nhiên, Tuyết Lan mau rót trà mời khách. Thứ lỗi thân thể ta bất tiện, không thể ngồi tiếp trà Tâm cô nương, mong cô nương không để bụng."

"Không không, là ta thất lễ. Nghe tin Thiên Hương bị thương đã vội vàng đến thăm, làm phiền cô nghỉ ngơi. Không sao chứ?" Lê Cẩm Tâm khách sáo thứ lỗi. Ngược lại còn có chút vui mừng khi thân thể Đàm Thiên Hương ấy không khỏe, nghĩa là sẽ chỉ có nàng và Long Bò ca ca cùng đi chơi, chỉ hai người thong thả ngắm chỗ này chỗ kia cho thỏa thích mà không sợ có người thứ ba xen vào.

"À, thương tích nhỏ thôi, không có gì đáng ngại, Tâm cô nương không cần lo lắng."

"Vậy thì tốt rồi." Lê Cẩm Tâm đều đều trả lời, ban đầu không định đến đây, nhưng vì muốn xác nhận thương thế của Đàm Thiên Hương, xem tình hình có thuận lợi cho mình hay không nên mặt dày tới. Mới sáng hôm qua còn thẳng thắn khiêu chiến người ta, buổi tối đã day dứt không yên vì lời Tiểu Bảo quản gia, cả đêm nằng chằng thế chộp mắt, lăn qua lộn lại đến tận canh tư mới lim dim ngủ được một chút.

Đàm Hương để ý trên gương mặt Lê Cẩm Tâm xuất hiện quãng thâm dưới mắt, chắc hẳn đêm qua không ngủ được. Để nàng đoán xem, nguyên nhân hẳn là do Lý Long Bò kêu nàng thị tẩm rồi. Đạo gần đây năng lực tiên đoán của nàng đã mạnh hơn, hay nói cách khác, đó là giác quan thứ sáu của phụ nữ đã đến thời kỳ phát huy chăng?!

"Thiên Hương, cô có muốn cùng chúng ta xuất phủ thư giãn cho khuây khỏa đầu óc hay không?" Lê Cẩm Tâm đánh liều thăm dò tình địch.

Đàm Hương không mẫn không mà làm kỳ đà cản mũi, biết thừa Lê Cẩm Tâm chẳng có ý tốt đến thế, thôi thì giúp người toại nguyện, chứ ta cũng chẳng có can đảm nhìn mặt Lý Long Bò nữa.

"Mặc dù vết thương không nặng, nhưng ta vẫn muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày. Mong cô nương đi chơi vui vẻ."

"Thật sao!" Lê Cẩm Tâm hớn hở ra mặt, vang giọng vui sướng làm Đàm Hương cả Tuyết Lan đều giật mình, ngược đời mắt khó hiểu nhìn. Làm mình thất thế, Lê Cẩm Tâm vội vã ngăn bộ dạng quá khích, "Ý ta là, thật đáng tiếc! Nghe Long Bò ca ca nói cô chưa đi được nhiều nơi, ta còn mong sẽ được cùng cô trò chuyện, tham quan Trường Yên. Chắc phải đợi khi khác rồi!"

Đàm Hương cười trừ, "Không sao, thời gian còn nhiều mà!" Ấn tượng của Đàm Hương về Lê Cẩm Tâm không hoàn toàn xấu, cô gái này tính tình thẳng thắn bộc trực, có gì nói đấy, không quá giữ mình như những nữ nhi con nhà quan yếu điệu thực nữ, coi trọng lễ nghĩa mà làm mất đi bản chất thực của mình, chính điều này khiến cho nàng có cảm giác chân thật, gần gũi. Ngay cả cách ăn mặc của Lê Cẩm Tâm cũng có phần táo bạo, thon gọn hơn, chính là khí chất của con nhà tướng. Nếu không phải có liên quan đến Lý Long Bò, Đàm Hương đã sớm muốn cùng Lê Cẩm Tâm kết bạn, bởi hai người có rất nhiều điểm tương đồng.

Khi Lê Cẩm Tâm khuất bóng rồi đi với tâm trạng hào hứng, Tuyết Lan bĩu môi khó chịu, "Vương phi, vị Lê tiểu thư đó thật chẳng ý tứ gì, thấy người không khỏe còn lấy làm vui sướng."

Đàm Hương dừng dừng cười, "Không vui ngoài mặt thì cũng vui trong lòng. Đổi lại là ta thì cũng vậy thôi."

"Sao nói vậy được ạ..."

"Bây giờ ta mới đề ý, đây là phòng của Lý Long Bò?"

"Bẩm vâng, vì Tuyết Liên viện xa phòng tẩm hơn nên trong lúc nguy cấp, vương gia liền đưa người đến đây."

Đàm Hương tay vuốt cằm đắm chiều, xuống giường kéo theo Tuyết Lan về viện của mình.

"Đi, chúng ta về Tuyết Liên viện."

"Nhưng đại phu nói người phải nghỉ ngơi mà." Tuyết Lan đuổi theo phía sau, lo lắng cho bệnh tình của Đàm Hương mà khuyên nhủ.

Nhưng nàng bỏ ngoài tai, đơn giản là ngã thôi mà, còn bây giờ có việc hệ trọng hơn, nếu không tranh thủ thì không kịp mất. Cả đời nàng sau này tốt đẹp hay không đều dựa vào nó.

Trở về viện của mình, Đàm Hương liền dặn Tuyết Lan đứng bên ngoài canh cửa, có người đến phải xin chỉ thị của nàng mới được cho vào. Bản thân đem ngân lượng, tư trang, tất cả những thứ có giá trị đều đặt vào tay nải, ba lô, gói ghém đàng hoàng, rồi chỉnh chu mang lên người.

Đàm Hương hé cửa, xác định không có ai khác ngoại trừ Tuyết Lan mới bước chân ra ngoài, khẽ khép cửa lại.

Tuyết Lan xét nét nhìn nàng vai tay rách rách mang mấy cái tay nải, ngạc nhiên thốt lên.

"Vương phi, người, người muốn bỏ trốn sao?"

Chưa kịp nói hết câu, Đàm Hương đã nhanh tay bịt miệng nàng lại, ngo nghiêng xung quanh, "Suyt, im lặng, không được nói cho ai biết!"

"Nhưng, nhưng, tại sao người lại muốn bỏ đi? Ở đây thì có gì không tốt?"

"No no no, ở đây rất tốt là đằng khác, chỉ là ta không thích, nên ta phải đi." Đàm Hương lướt qua người Tuyết Lan.

"Không được, vương phi tuyệt đối không thể đi!" Tuyết Lan liều mạng chạy tới trước nàng ngăn cản.

"Mau tránh, mau tránh! Việc của em lúc này là đứng yên ở đây như những ngày bình thường! Ok?!" Nàng đang rất vội, vì khi trước đã từ chối xuất phủ cùng Lý Long Bò nên hẳn sẽ không đến tìm nàng nữa mà cùng Lê Cẩm Tâm đi thẳng. Nếu đúng như tính toán, Lý Long Bò muốn phát hiện việc nàng bỏ trốn thì cũng đã tới, đồng nghĩa với việc nàng đã cao chạy xa bay rồi.

Nhưng Tuyết Lan lập tức lắc đầu nguầy nguậy, dường như lo lắng đến phát khóc, một mực chắn đường, không cho nàng đi. "Người không thể!"

"Em từ bao giờ biết cãi lời ta? Mau tránh ra trước khi ta nổi giận."

"Nhưng nếu vương gia phát hiện thì nô tỳ.." Gương mặt Tuyết Lan đã hoảng loạn đến nỗi trắng bệch.

"Yên tâm, nếu hần đến tìm, em cứ nói ta đang đi nhà xí. Khi nào hần phát hiện ta bỏ trốn, em chỉ việc làm như không biết chuyện gì cả! Làm đúng như những gì ta bảo thì không ai làm gì em được hết. Giờ thì quay lại phòng đi, ngoan."

Đàm Hương chần an tiểu nha đầu, rồi rẽ hướng vội vàng đi ngay.

Sau mấy tháng nhàn rỗi trong phủ Khai Quốc, Đàm Hương đã quá quen thuộc với mấy trục đường quan trọng cho cuộc tẩu thoát lần này.

Tuy rằng một số nơi phải đi qua thường có người đi lại, nhưng cũng không quá lâu để tìm đến được nơi dễ dàng ra khỏi phủ mà không bị chú ý.

Chính là nơi này, hông phía Nam của Khai Quốc phủ, chỉ cần bật qua bức tường này. Không cần chờ suy nghĩ tức khắc ném đồ qua bức tường.

Chưa kịp phui tay, một tiếng kêu đột ngột phá tan bầu không khí mập mờ tĩnh lặng, sau đó là một tiếng rít lên vô cùng uy lực ở bên kia bức tường làm tim gan phèo phổi Đàm Hương chạy nhảy loạn xạ, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

"Kẻ nào!"

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chắc tại ta có nhiều tiền quá chăng?!

Tuyết Lan lòng thấp thỏm lo âu, đi đi lại lại trước cửa phòng, gương mặt căng thẳng quá độ làm tấm mồ hôi.

Hai tay chấp vãi, khăn trời lay đất mong đừng ai đến tìm, ít nhất là trong mấy canh giờ tới, để nàng đoán chừng đi tìm vương gia bẩm báo vương phi mất tích. Chỉ có cách này mới là thích hợp nhất.

Vậy mà người tỉnh không bằng trời tỉnh.

Đàm Hương mới chỉ rời đi chưa đầy một canh giờ, cho dù dùng ngựa phi hết tốc lực, chưa chắc đã vượt qua thành. Huống hồ, nàng còn không biết cười ngựa. Ngoài cầu mong cho Đàm Hương gặp vận may, Tuyết Lan chẳng biết làm gì nữa.

Lý Long Bò qua cổng viện tiến vào, đứng trước cửa phòng đợi mở cửa.

Hồn phách Tuyết Lan sớm đã rời người, nhẹ cúi chào, lập cập thưa: "Bẩm Vương gia, vương phi hiện..hiện không có ở đây. Vương gia có việc gì cứ nói, nô tỳ sẽ truyền đạt tới vương phi".

"Không có ở đây, vậy thì đi đâu?"

Tuyết Lan vừa ậm ừ, vừa lo ngại trả lời: "Vương phi đi...đi...cái này khó nói lắm ạ!", rồi ghé đầu nói nhỏ lý do với hần.

Lý Long Bò nghĩ thật không đúng lúc, gật đầu: "Vậy ta vào trong đợi." Nói rồi bước vào tiền sảnh ngồi.

Không thuận lợi đưa Lý Long Bò đi, lòng dạ Tuyết Lan thêm một lần thấp thỏm không yên, bậm môi nhú nhẹ đôi mày, lại rót trà cho hần.

...

"Lý Long Bò đang ở đâu?" Nam nhân thân vận hắc y đứng trước chủ viện Lý Long Bò, giọng nói lạnh lẽo trầm mặc cất lên, hỏi thị vệ gác cửa.

"Khúc tướng quân, vương gia hiện đã tới Tuyết Liên viện." Tên thị vệ có vẻ không còn xa lạ gì với hắc y nhân này, kính cẩn trả lời.

"Từ bao giờ hần lại đến Tuyết Liên viện, chẳng lẽ ở đó đã có người ở?!" Nói rồi, kẻ họ Khúc đó một bước đi xa, tốc độ tưởng chừng như âm phong, câu hỏi thoáng qua chẳng cần được giải đáp.

Thị vệ nọ chưa kịp trả lời, đối phương đã quay đầu đi. Thế mới để ý, trên vai hần đang vác ngược một nữ nhân nhỏ bé, mồm bị nhét một đồng vải, máu dòn xuống dưới khiến khuôn mặt đỏ bừng ngốc đầu lên, tay chân cũng bị trói. Thấy tên thị vệ thì ra sức hô hét như van nài cứu mạng.

Nữ nhân ấy là ai nhỉ? Nhìn có vẻ quen quen! Y có cảm giác mình đã từng gặp người này rồi, rất gần đây chứ chưa lâu chút nào.

Thôi hỏng, đó chẳng phải vương phi thì là ai, mấy canh giờ trước từ chủ viện ra khỏi, sao giờ lại bị Khúc tướng quân vác như bao tải thế kia.

Dù với lí do nào, y cũng không thể làm gì được nữa ngoài đứng ngơ ngác, bởi người đã khuất tầm mắt của y rồi. Nhưng Khúc tướng đang tìm vương gia, vậy thì để vương gia cứu người đi.

...

Lý Long Bò đã uống được hai tuần trà, mà Đàm Hương vẫn chưa trở về, trong lòng đã bắt đầu nảy sinh nghi ngờ: "Đi lâu như vậy vẫn chưa về?"

"Dạ..." Tuyết Lan không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Long Bò, cúi đầu im lặng.

Nam nhân cường tráng vận hắc y vừa rồi đột nhiên xuất hiện, không chào hỏi ai, cứ thế xông vào tiền sảnh mà Lý Long Bò đang ngồi. Bộ dáng uy nghi, oai hùng lẫm lẫm, phá vỡ thế bí của nữ nô tỳ. Hần sở sảng cất tiếng: Lý Long Bò, lâu rồi không gặp!

Lý Long Bò từ từ ngược đầu nhìn lên nhìn y, giọng điềm nhẹ bất ngờ: "Khúc Văn Lâm!"

"Sao vậy, thấy ta mà ngại chỉ biểu hiện vậy thôi ư? Ta còn tưởng tình nghĩa chúng ta còn hơn cả tình huynh đệ chứ? Bỏn tướng thất vọng." Khúc Văn Lâm dường như không thỏa mãn với biểu lộ của Lý Long Bò, giọng điệu khinh thường, mỉa mai lẩn lộn.

Lý Long Bò cười xòa, giống như chuyện y làm quá lên như vậy là chuyện thường ngày ở huyện. Đánh mắt lên lại thấy trên vai y có một nữ nhân bị trói, khuôn ngực như bao lương thảo, mặc dù biết hẳn là có nguyên nhân nên Khúc Văn Lâm mới làm vậy, cũng không ngại dùng giọng điệu vừa rồi của y để trêu lại y: "Người vừa đến đây đã bắt người đem đến, từ bao giờ nhân cách người bị thoái hóa thế này?!"

Khúc Văn Lâm không cho là đùa, héch mui chê bai, kể chuyện: "Nhân cách ta trước giờ đều quang minh chính đại, liêm khiết trong sạch. Có chăng là phủ của người ngày càng thoái hóa mới đúng, để trộm lên vào mang hết bạc đi. Nếu không phải ả xui xẻo đụng trúng ta ở cửa Nam, thì người xui xẻo chính là người đó".

Nói rồi, Khúc Văn Lâm thả người xuống, Đàm Hương ngã ngồi trên mặt đất quay lưng lại với Lý Long Bò, vừa hay tháo được dây trói tay, sau đó dần cời hết.

Lý Long Bò ngớ người, thị vệ canh gác đều đã trải huấn luyện nghiêm khắc, chưa bao giờ được phép nói lung tung, ngay cả các đầy tớ cũng phải biết mặt nhau, chuyện trộm cắp chưa từng xảy ra ở phủ Khai Quốc này. Nói chính xác, ngoài đầy tớ trong phủ, không ai có thể dễ dàng trộm bạc đi mà không bị bắt gặp. Mà nay Khúc Văn Lâm chính tay bắt được ở trong phủ.

Lại nhìn đến nữ tặc đang co mình cời trói dưới đất, có chút quen thuộc. Cùng vóc dáng ấy, góc cạnh ấy, mái tóc xoắn đuôi khác thường hẳn đã để ý thấy và thời gian người kia biến mất. Hẳn có thể khẳng định đây là người vừa đem qua kẻ gỏi chung giường với hắn: Đàm Hương.

"Sao lại là người?" Lý Long Bò đặc biệt lạnh nhạt hỏi.

Khúc Văn Lâm quan sát biểu hiện của ngạc nhiên của Lý Long Bò, định khích đều lần nữa thì hắn lại hỏi một câu không thể bình thản hơn. Thành ra người bị bắt ngờ lại chính là y.

"Người biết à?"

Đàm Hương dừng động tác, ngẩng mặt lên nhìn Khúc Văn Lâm, lần thứ n khẳng định: "Ta đã bảo là ta không phải trộm rồi mà người không tin! Cứ một mực trói ta rồi vác như bao cám lợn đến đây. Ý mình là nam nhi sức dài vai rộng bắt nạt phụ nữ yếu đuối hơn mình. "

Tuyết Lan bên này nhận ra chủ tử của mình liền rối rít chạy đến đỡ nàng lên, cất lực hỏi thăm: "Vương phi người không sao chứ?"

Vương phi?? Khúc Văn Lâm kinh động, đàn mặt nhìn nàng rồi đánh mắt sang Lý Long Bò, thật là vợ của người ư? Hơn thế, y càng muốn lấy lại chút danh dự cuối cùng, thì lại nhận được cái gật đầu đầy phiền não của hắn.

Khúc Văn Lâm á khẩu, chấn động lần hai. Gần hai năm đem quân dẹp loạn biên ải Việt-Tống, đóng quân tại đó, việc quân thì không thể lơ là, Khúc Thừa Văn thật sự không biết đến việc bằng hữu Lý Long Bò thành hôn. Mà chuyện cũng nằm ngoài suy nghĩ của y bởi trước đây Lý Long Bò rất lạnh nhạt với vấn đề thành gia lập thất. Tuy nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ.

Vai vế khác, thái độ cũng phải khác. Trong cuộc đời Khúc Văn Lâm, đây là lần đầu tiên y cảm thấy bề bàng trước một nữ nhân như vậy, lòng tự trọng cao vời vợi của y không cho phép y chịu khuất phục bởi phụ nữ, cho nên bên cạnh xin lỗi thì cũng phải dõ dỏi để giữ chút tôn nghiêm của bản thân: "Lỗ mạng là lỗi do ta, tuy nhiên cũng không thể hoàn toàn trách ta được. Ban ngày ban mặt, nhĩ vương phi ném bạc qua tường, hành động lén lút lút như thế khiến người khác hiểu lầm cũng là điều dễ hiểu."

Đàm Hương cười ha, lẩm bẩm: "Thật biết cách biến mình thành người vô tội. Thêm một tên tiểu nhân nữa."

"Ái phi đến cửa Nam làm gì?"

Giọng nói điềm tĩnh tưởng như là một sự quan tâm, nhưng đối với Đàm Hương lại trở thành thanh âm chất vấn đáng sợ nhất lúc này. Người ngòm đã

cứng đơ, xoay nhẹ người về hướng của Lý Long Bò, nở nụ cười không tròn không méo: "Hôm nay trời đẹp, ta muốn đi dạo thôi."

Lý Long Bò gật đầu tán thành, "Đúng thế, thời tiết hôm nay quả là đẹp, mới khiến vương phi vừa từ nhà xí trở ra liền không kìm được lòng đi dạo. Vậy còn chuyện ném bạc ra ngoài thì sao?"

"Ừ thì, chắc tại ta có nhiều tiền quá chăng?"

Truyện sẽ không cập nhật thường xuyên như trước được nữa, mong các bạn thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Do ai?

"Hóa ra nàng cũng là phú hào. Vậy thay vì lãng phí, từ tháng sau cắt giảm chi tiêu của Tuyết Liên Viện, còn số tài sản dư giả của nàng sung vào vương khố phục vụ cải thiện đời sống dân chúng thành Tràng An đi!" Lý Long Bò thần nhiên tựa người vào ghế, nhắm nhĩ chén trà hảo hạng.

Đàm Hương theo phản xạ kịch liệt phản đối, "Chuyện này không được.."

"Tại sao? Chẳng lẽ nàng tiếc mấy đồng bạc lẻ, không muốn giúp đỡ dân chúng bản cùng?"

Bạc lẻ, người có biết bốn cô nương ta ném bao nhiêu ra ngoài để tẩu tán không mà dám nói vậy?!

Vị tướng quân nọ cũng không vừa, sẵn tiện hoàn cảnh ngồi xuống ghế bồi thêm vài câu: "Tiền bạc là thứ không thể lãng phí, Nhị vương phi đừng hẹp hòi thế chứ?"

Đàm Hương ngoắt đầu lại, trừng mắt lườm lại Khúc Văn Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo, "Im miệng!", rồi quay qua giải thích: "Không phải ta không muốn giúp dân chúng...có mục đích khác rồi".

Khúc Văn Lâm nhiu mày, tỏ vẻ không chấp nhận cách cư xử ấy.

"Ồ, là gì vậy?" Lý Long Bò giả bộ tò mò.

Hồi hột đáp lại, Đàm Hương cố lảng tránh: "Thiên cơ bất khả lộ!"

Càng vào trọng điểm, nàng càng không thể tự nhiên tiết lộ cái gọi là "thiên cơ" ấy, vội lại tự đứng xuất hiện vị khách không mời kia, nói ra thì không khác gì tự mang nhục vào thân.

Đôi lông mày Lý Long Bò hất lên, khóe miệng theo đó kéo lên nửa phần, làm như hiếu kỳ lắm, mà cột nhà Đàm Hương. Hạ chén trà xuống, hướng về phía nô tỳ Tuyết Lan, vẫn: "Người có biết không?"

Tuyết Lan hạ người quỳ xuống đất, liếc mắt quan sát cử chỉ của chủ tử. Đàm Hương nhẹ nhàng lắc đầu, môi mấp máy bốn từ: Cứ như dặn dò. Nếu nói đúng như vương phi căn dặn, mọi tội lỗi sẽ do người tự làm tự chịu.

"Bẩm vương gia, nô tỳ không..."

"Người biết" Thanh âm bình thản, từ tốn đến rợn người của Lý Long Bò xen ngang khiến lời giải thích ngắt đoạn. Còn chưa nói đến đoạn quan trọng nhất theo kịch bản mà đã biết là nói láo.

Tuyết Lan vốn là một đứa trẻ khá thông minh, sớm quen với việc nhìn sắc mặt đoán ý nghĩ, hẳn đã nhận ra trong lời nói ấy của Lý Long Bò chứa hàm ý lớn! Đảo mắt một vòng, Tuyết Lan có vẻ càng xanh mặt hơn. Chẳng lẽ vương gia sớm đã đoán được sự việc, chỉ là muốn vương phi tự mình nói ra mà thôi? Nếu còn nói dối sợ rằng... nhìn lên Đàm Hương lần nữa, thấy nàng vẫn tiếp tục lắc đầu không cho phép nói sự thật. Nhưng, vương phi, vương gia đáng sợ hơn, nô tỳ nhất gan, ngàn vạn lần mong người thứ lỗi, sau lần này, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa cho người suốt đời. Tuyết Lan đành quay mặt làm ngơ, nuốt nước bọt khai thật: "Bẩm vương gia, thật ra, vương phi muốn...bí mật bỏ trốn..."

Đoàng, như một phát bắn trúng tâm, Đàm Hương không ngờ lại bị phản bội, phen này nếu ta còn nguyên vẹn trở về, xem ta xử em thế nào Tuyết Lan. Nàng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu đón nhận cái sự ê chề.

Lý Long Bò thì khác, hần nhoeun miệng cười, chỉ trong một cái chớp mắt, giờ người cầm trịch không ai khác ngoài hắn, còn phải nghĩ nên dùng hình phạt nào vui vẻ một chút. Dám bỏ trốn? Người có chạy đằng trời cũng đừng mong thoát khỏi tay bốn vương.

Khúc Văn Lâm trong lòng cười hô hô, vui mừng khi thấy người gặp họa. Lần đầu mới thấy ngôi vị vương phi cao quý thế mà có người không cần, còn muốn bỏ trốn, nguồn cơn khỏi đoán cũng biết do Lý Long Bò làm phật lòng mỹ nhân, ha ha ha. Mỗi từ biên ải trở về đã được xem vở kịch ngàn năm có một rồi, thú vị thú vị.

Không đúng! Người bình thường khi biết vợ mình bỏ trốn thì không phải nên tức giận à? Thế mà bộ mặt Lý Long Bò lại điềm nhiên như đã biết trước thế kia. Còn người kia làm sai mà trông chẳng có tí gì gọi là ăn năn, càng không sợ bị trách phạt?! Hồn!

"Lí do?" Thái độ đã đột ngột biến thiên, Lý Long Bò dùng lực đạo khá mạnh đặt chén trà xuống bàn, tạo tiếng vang lớn làm bầu không khí theo đó ngọt ngào hẳn.

Khúc Văn Lâm cảm thấy như mình đang bị đem ra đùa cợt, xoay đi xoay lại như chong chóng vậy.

Đàm Hương giữ lập trường im lặng. Biết đây là lần đầu thấy Lý Long Bò có bộ mặt tức giận như vậy trong lòng cũng có chút hoảng, tuy nhiên, thái độ ương bướng một mực đứng yên.

"Vẫn không biết tội của mình?" Âm vực giọng nói ngày càng lớn, sự kiềm chế của hần đường như sắp đến cực hạn?

Điều này khiến Đàm Hương hơi chùn chân, có chút sợ rồi.

"Ta không có tội!"

"Còn ngang bướng, phải dùng gia pháp mới chịu nhận."

"Gia cái gì pháp, không phải mọi chuyện đều tại người à? Nếu người ban sáng không dọa nạt thì ta đây cóc thêm trốn, cứ mặt dày ở đây hưởng thụ. Còn bây giờ không đi, chẳng lẽ lại phải ở đây chịu người ức hiếp hành hạ à? Ta không phải trò giải trí để người đem làm thú vui. Hừ" Đàm Hương sử dụng hết khả năng chọe búa của mình cãi lại. Sự phẫn nộ tăng mạnh đến nỗi bùng nổ trước thái độ của Lý mặt dày, nàng chịu quá đủ rồi. Nguyên nhân đều do hần, lại còn đòi dùng gia pháp với nàng.

Tình hình là điện thoại của tui hỏng rồi hic hic, chúng ta lại trở về với những chương truyện vừa ngắn vừa lâu ra T.T

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: "Gia huấn ca";

"Hồn xược! Ai cho phép người lên giọng nhấc mồm đáng trọng phu của mình, còn gì là thể thống!" Khúc Văn Lâm bất bình tức tối đập bàn ầm một tiếng.

Đàm Hương không biết chỉ riêng hôm nay thôi đã tổn của nàng biết bao rạn nứt thần kinh rồi. Thái độ của tên họ Khúc khiến nàng có chút hãi, y đúng kiểu nam nhân gia trưởng thời phong kiến không lệch một ly. Nàng thì chắc chắn ngược lại, tư tưởng nam nữ bình đẳng sớm đã định rõ nên không thêm chấp, mà nàng cũng không cảm thấy mình sai ở đâu hết, y lại không phải người liên quan, sợ gì. Thật ra, vẫn sợ, y vừa mới trói nàng vào đi cơ mà=))

"Trọng phu" ta đã nói gì đâu..." Đàm Hương nhỏ nhẹ đáp, như tiếng muỗi vo ve không đáng chú ý.

Khúc Văn Lâm quay ngoắt sang, chấn chỉnh Lý Long Bò: "Người còn mặt trời trán bóng để yên chuyện này, người dạy vợ kiểu gì, muốn bị dè đầu cười cổ ư?"

Lý Long Bò chẳng nghe ai cả. Lúc này hần nửa giận, nửa buồn cười, biết phải giải quyết như thế nào? Nếu không có Khúc Văn Lâm ở đây, hần còn muốn chế nhạo nàng. Trên đời này chắc chỉ có một cô gái khờ khạo, nhát gan như nàng, mới trêu đùa một câu đã bị dọa sợ chạy mất dép rồi.

"Dù biện hộ thế nào thì việc đó đều không thể chấp nhận được, phạt nàng chép mười lần *Gia huấn ca*, chừng nào chép xong mới được phép bước ra khỏi căn phòng này. Nô tỳ Tuyết Lan thông đồng vương phi lừa dối bỗ vương nhưng vì đã biết khai nhận đúng lúc, khoan hồng phạt người tháng này phải làm thay việc giặt giũ của y phòng. Lam Nhất!"

Lam Nhất hiểu ý chấp tay rồi đi, chỉ đạo người canh trước cửa phòng.

"Cảm tạ vương gia khai ân." Tuyết Lan dập đầu phủ phục cúi lạy.

"Ồ, không thích!" Đàm Hương nhăn mặt, khó chịu chống đối, chép gì chứ, nàng chỉ mới học chữ, còn chưa thành thạo, chép mười lần cái gia huấn gì đó tới tận tháng năm nào mới xong.

Lý Long Bò đứng dậy, hai tay chắp sau lưng tiêu sái tiến lại gần, ghé sát tai nàng, nói: "Không muốn bị trượng phu hành hạ thì ngoan ngoãn làm đi, đừng cứng đầu cãi bướng. Ở đây, ta có quyền", hất rồi cất bước rời đi.

Đề lại nàng phía sau căn môi bực tức.

.....

Khúc Văn Lâm theo sau Lý Long Bò, "Khẩu vị của ngươi thật thật đầy Khai Quốc vương gia, nhìn hành động hôm nay của nàng ta có vẻ lấy ngươi không phải vì yêu rồi, chẳng lẽ ngươi lại giờ trò hèn hạ nào cưỡng ép người ta."

"Im miệng!" Lý Long Bò tối sầm mặt mày ghét bỏ cảnh cáo.

"Ồ ồ, bị ta nói trúng tim đen sao?! Thế mà trước đây có kẻ nói là dù phụ hoàng ép buộc cũng không nhất định thành thân, còn nói nữ nhân là tai họa cơ đấy."

"Nàng là ân nhân, là phúc chứ không phải họa. Được chưa? Ngươi về đi!"

"Ta có lòng tới thăm bằng hữu nhiều năm không gặp, ngươi nỡ đuổi ta về ư? Lâu lắm mới có dịp hàn huyên tâm sự, ngươi phải kể tường tận cho ta mới được."

"Về với mấy thê thiếp của ngươi đi, họ trông ngóng ngươi, chứ ta thì không. Về đi, ta còn phải tiếp con gái của Phụng Hiểu tướng quân."

"Lo gì chứ, bọn ta không thiếu thời gian bồi đắp tình cảm, ngươi cũng đừng coi ta như không khí như thế. Mà sao con gái của Phụng Hiểu tướng quân lại ở đây? Đây, này."

Lý Long Bò thờ dài, nhắm mắt đi thẳng, phẩy tay tiễn khách. Khúc Văn Lâm đuổi theo, quàng vai bá cổ bằng hữu tri kỉ, nhất định không chịu về.

"Đừng nói là ngươi chuẩn bị có thêm vợ nhé. Đi, ta cũng muốn xem mặt vị tiểu thư đó."

....

"Ta không chép, ai làm gì được ta." Đàm Hương quyết phản kháng đến cùng, không ai có quyền xử phạt việc nàng tự đi tìm tự do của mình sát.

Nàng hiên ngang mở cửa bước ra ngoài.

"Vương gia có lệnh, chỉ khi vương phi chép xong mười lần Gia huấn ca mới được phép ra khỏi viện. Mời vương phi vào trong tiếp tục hình phạt." Hai hộ vệ bên ngoài giờ kiểm chặn cửa ngăn chặn đường đi, nhắc nhở nàng.

"Tránh ra, không ai có quyền giam giữ ta cả. Các ngươi mau tránh ra". Nàng nỗ lực đẩy hai đoàn kiểm chắn trước ngực mình, gào thét trong tuyệt vọng.

"Chúng nô tài chỉ phụng mệnh vương gia, xin vương phi thứ tội. Thất lễ." Hộ vệ nọ nói rồi đẩy nàng vào bên trong, đóng sầm cửa lại.

Mẹ kiếp, Lý Long Bò ngươi hãy đợi đấy. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Ta thề, ta sẽ khiến ngươi phải cúi đầu trước ta, nếu không ta mang họ Đàm.

"Tuyệt Lan mang cái thứ gia huấn đó đến đây!" Đàm Hương vuốt mũi, ngồi ạch xuống bàn, dùng lực đạo đi đi lại lại hòn mực, coi nó như kẻ thù truyền kiếp của mình mà hành hạ.

Tuyệt Lan tất tả mang quyển *Gia huấn ca* đến đặt trước mặt nàng. Tại sao lại dày như vậy?! Đàm Hương giờ từng trang ra, không những dày mà chữ viết mỗi trang còn chỉ chít nửa, ai lại có thể rảnh rỗi đến mức ngồi viết ra quyển sách này.

Định kêu Tuyệt Lan chép cùng lại nhớ ra cô ấy không biết chữ, nàng còn giận Tuyệt Lan vì khai nhận quá nhanh. Nhưng cũng không thể trách nổi, cơ bản Lý Long Bò cũng là lão cáo già ghê ghớm, mới nói vài câu vu vơ đã hiểu được vấn đề rồi.

A, hần là cáo già, vậy cũng đừng trách ta biến thành hồ ly. Đàm Hương vuốt cằm cười gian, mới đó thôi nàng lại có thêm một ý tưởng trả đũa tuyệt vời. Coi như là luyện chữ với vốn từ. Nàng cần mẫn ngồi đó viết viết, chép chép, chấm rồi viết liên hồi, không ngừng nghỉ.

Mãi cho đến khi xế tà, nô tỳ nhắc nhở đi dùng cơm nàng mới dừng tay.

Mọi người đoán xem, Đàm Hương đã nghĩ ra kế gì để trả đũa Lý Long Bò??

Bữa nay được nghỉ nên cao hứng viết được 1 chương nè:D

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thúy Điệp gặp nguy

"Đến đâu rồi?" Lý Long Bò ngồi trên án thư vừa tính toán sổ sách vừa lên tiếng hỏi tình hình Lam Nhất.

"Bẩm Vương gia, Nhị báo dự trong đêm mai có thể triển khai trọng điểm."

Theo kế hoạch, cứ mỗi đêm áp giải một tên tội phạm đến khu biệt giam khác, thiết kế một vở kịch tra tấn dã man, làm dao động tâm trí của bọn chúng. Nếu nói là vở kịch cũng không đúng lắm, thực chất phạm nhân bị giải đi không tránh khỏi việc bị ép cung và dùng sắt nung khắc dấu tội tù. Sớm đã dự đoán được tra tấn cũng không ích gì với chúng nên đó chỉ để che mắt mưu kế.

Đã 4 đêm trôi qua, vậy là chỉ còn lại tên cầm đầu vẫn giam lỏng ở đó- Ngô Đầu.

"Chuẩn bị thì sao?"

"Tất cả các ám vệ tinh nhuệ đều đã sẵn sàng nhận lệnh khi có chỉ thị."

Lần hành động này, Lý Long Bò đã nắm chắc đến tám, chín phần thành công. Chuyện phải giải quyết dứt khoát, không thể chần chừ thêm giây phút nào nữa. Có quá nhiều người mất tích mà không rõ sống chết. Kẻ chủ mưu là người tầm cỡ như thế nào? Và hắn có mục đích gì khi chỉ bắt cóc người trong thành Tràng An?

"Bên Tuyết Liên viện thế nào?" Lý Long Bò vô tình nhớ đến, hỏi.

"Ý người là... À, vương phi vẫn ở trong phòng không hề ra ngoài, có vẻ đang ăn năn chếp phạt."

"Người nghĩ nàng ấy có thể cảm thấy ăn năn? Là do không thể ra nên mới phải bắt đắc dĩ chếp. Hôm đó còn có Khúc Văn Lâm, chẳng qua là sợ mất mặt với bị hấn dọa, nếu không ta cũng không chắc nàng ấy có nhảy vào đánh nhau tay đôi với ta hay không?! Người cũng thấy cách nàng phản pháo rồi đấy." Trong lúc ngồi đợi Đàm Hương hôm đó, Lý Long Bò tình cờ quan sát xung quanh, để ý đến, bàn trang điểm của nàng trước vốn ít đồ nay lại gọn gàng, trơn tru không một món, sau đó sâu chuỗi lời của Khúc Văn Lâm hắn mới đoán được cơ sự. Hắn sớm đi guốc trong bụng nàng, lợi dụng tình hình, ép nàng vào khuôn khổ.

"Vương phi quả thật cứng đầu, tính cách đôi chút bốc đồng, ra ngoài không biết xử sự thì chắc chắn dễ gặp bất lợi."

"Ừm, còn ngốc nghếch, dễ tin người nữa. Sau này có lúc lui tới cung cấm, còn không biết giữ lễ nghĩa e sẽ bị gây khó dễ, hưởng hờ xuất thân của nàng có phần không minh bạch. Gan lớn nhưng mạng chưa chắc đã lớn." Kể từ ngày hắn được nàng cứu trở về liền sai người tìm hiểu, kết quả dù hỏi bất cứ ai nội trong phạm vi chân núi ngọc Mỹ Nhân đều lắc đầu không biết, ngay cả nàng nàng sống trên núi từ lúc nào cũng không ai hay biết, sau đó không lâu còn lاپ tức biến mất.

"Người từ nay về sau đi theo bảo vệ nàng đi."

"Nhưng thuộc hạ.." Lam Nhất chưa hiểu gì, hắn trước giờ chỉ phụng sự cho Lý Long Bò.

"Nói nhiều để làm gì?" Lý Long Bò cứ vậy mà đưa cánh tay đắc lực của mình đi bảo vệ vợ.

Lam Nhất tan nát con tim, khóc ròng. Vương gia nữ vứt bỏ thuộc hạ T.T??

...

Đàm Hương ngủ vui trên án thư, ngọn đèn dầu đêm qua đã cháy hết. Vài tia nắng từ khe cửa lọt vào, phản xạ lên khuôn mặt trắng hồng ngái ngủ.

Bị ánh nắng chiếu thẳng vào mặt, đôi mắt nàng khẽ nhủ lại rồi hé mở.

Trời đã sáng rồi? Bỗng tỉnh táo bật dậy, nàng nhìn lại chập giấy chếp phạt của mình, cuối cùng cũng đã xong. Hay quá, vậy là có thể ra ngoài rồi, gần bốn ngày bị nhốt trong phòng này sắp bức bách đến điên mất thôi. Không ngờ viết mấy mặt đầu, mặt cuối để nguy trang lại mất thời gian đến thế.

Tuyết Lan đâu rồi nhỉ? Mới sáng sớm đã đi y phòng giặt đồ rồi sao?! Kể cũng tại mình làm liên lụy em ấy đi sớm về khuya làm toàn bộ việc ở y phòng, vô cùng xin lỗi babae...Đàm Hương chấp tay trong lòng thành khẩn xin lỗi.

...

Cửa phòng hé ra, nàng lộ đầu thấp thò ngóng bên ngoài. Hai hộ vệ vẫn đứng đó canh gác, như không biết mọi là gì, họ cúi đầu hành lễ chào nàng, hai kiếm vẫn cứ gờ ra ngăn cản.

"Các người từ từ, ta chép phạt xong rồi, đây ta cho các người xem." Đàm Hương lôi một chap giấy đã đóng quyển ra, mở xoèn xoẹt từ trang đầu cho tới trang cuối cùng.

Hai người họ nhìn nhau một chớp, người kia gật đầu nhận lấy, có vẻ không tin nàng chép nhanh đến vậy, chỉ trong chưa đầy bốn ngày chép đủ mười lần gia huấn ca thì có vẻ khó tin nổi. Mở ra mấy trang, nhìn chữ nghĩa đều đặn thẳng tắp, sạch đẹp liền gấp gọn, nói:

"Thuộc hạ sẽ trình lên cho Vương gia kiểm tra, vương gia đồng ý thì vương phi mới được phép ra ngoài."

"Ta đã chép xong, kiểm tra thì cả hai người cũng đã kiểm tra rồi, sao còn không cho ta đi, đợi Lý Long Bô phê duyệt tới khi nào mới xong." Đợi hẳn kiểm tra, sợ nàng không còn đường sống sót ra ngoài.

"Bọn thuộc hạ chỉ làm theo nguyên tắc mà thôi, tránh để vương gia trách phạt. Xin vương phi nhẫn nại vào trong." Không tên nào thêm chịu khuất phục, cứ kiên quyết vậy thì thật khó.

"Chẳng lẽ..." Nàng chạm cằm suy nghĩ, liếc nhìn chăm chăm vào cả hai người tỏ vẻ bí ẩn.

"Chẳng lẽ gì cơ?" Hộ vệ kia thắc mắc, ánh mắt đó khiến họ cảm thấy không ổn.

"Chẳng lẽ các người không biết chữ?!" Nàng đơn giản nói ra ý nghĩ của mình

"Nào, nào có chuyện đó." Tên hộ vệ kia lắp bắp phủ nhận.

Gớm, ta thừa biết mấy người làm hộ vệ, ám vệ, người hầu, binh lính các người không biết chữ, bày đặt nguyên tắc cứng nhắc ở đây.

"Nếu đã không phải thì các người kiểm tra luôn tại đây đi, để ta mang bản gốc ra cho mấy người đối chiếu. Ta đã ở trong phòng kia chịu phạt bốn ngày không ra ngoài rồi, huống hồ vương gia cao quý của các người có nói khi ta chép xong liền được ra ngoài. Các người cứ đem nó tới chỗ Lý Long Bô nhưng phải để ta ra ngoài. Ta cần ra ngoài ngay lập tức." Nói rồi nàng quay đầu định vào lấy sách thật.

"Hãy khoan!" Hộ vệ vừa lên tiếng về hơi lưỡng lự suy ngẫm. Thứ duy nhất đàn ông không thể đánh mất là tự tôn của chính mình. Vấn đề biết chữ đối với những người đàn ông với nhau cũng chỉ là một vấn đề bình thường mà thôi. Đó là đối với trang nam nhi nói chung. Chẳng có một người đàn ông nào muốn những nhược điểm của mình bị phơi bày trước một người phụ nữ cả.

Hai tên hộ vệ nhìn nhau một thôi một hồi, đành hạ kiếm xuống.

"Vậy thì, vương phi có thể đi, thuộc hạ cáo lui." Cuối cùng cũng chịu khuất phục, hai hộ vệ liền thả cửa cho nàng.

"Được được, đi đi, tạm biệt." Đàm Hương phất khoi hẳn lên.

Giờ nàng cứ đường đường chính chính tới chỗ Thúy Diệp thôi.

...

Sau mấy tháng trời không gặp, nay mới có dịp quay lại, mà không hiểu sao cảnh nhà cửa của Thúy Diệp lại tiêu điều kì lạ.

Bình thường mỗi buổi sáng tầm này Thúy Diệp sẽ đang phơi đồ, mang mấy thứ hạt đi phơi trước sân, sấy lạc hoặc giã gạo.. Còn bây giờ sân nhà trống trơn, chẳng có bất cứ gì ngoài hai cái thùng bị gió thổi lăn lóc ở xó nhà. Càng vào trong khung cảnh càng tan hoang và xác xơ.

Đàm Hương cứ tiếp tục bước đi, tự nhiên mở cửa nhà, gọi tên chị em Thúy Diệp mấy lần, không ai thưa, hay là cả hai cùng đi chợ rồi?!

Không đúng lắm. Bàn ghế đã phủ đầy cát bụi, căn phòng cũng bụi bặm không được lau dọn, như lâu rồi không có người ở. Âm u khó tả.

Nàng trấn an mình, chắc tại Thúy Diệp làm biếng lười dọn dẹp mà thôi. Nhưng tìm khắp nhà, không bỏ sót một góc ngách nào cũng không thấy bóng dáng hai người họ.

Đàm Hương sang mấy nhà gần đó hỏi thăm, đều nói không ai sống ở đó nữa, còn chuyển đi đâu thì chịu.

...

"Vương gia, vương phi đã chép phạt xong, mời người kiểm tra." Dương Tiểu Bảo mang quyển gia huấn ca Đàm Hương chép từ tay hai hộ vệ chuyển cho Lý Long Bô.

"Nàng ra ngoài rồi?" Hẳn nhẹ nhàng hỏi một câu. Chép nhanh vậy cơ à, bình thường muốn chép xong mười lần cứ nghĩ cũng phải mất đến hơn một tuần chứ. Hay lại qua loa cho có thôi.

"Vâng." Dương Tiểu Bảo đáp lời.

"Vậy. Cứ đặt lên bàn đi. Lát ta sẽ xem." Người đã chạy đi chơi rồi, bây giờ kiểm tra có ích gì.

...

Hai chị em họ đang yên đang lành tự dưng lại chuyển đi? Đàm Hương định trở về, thì có một ông lão ngồi trước cửa cách nhà Thúy Diệp một đoạn không xa không gần cất lời:

"Cô gái trẻ, cô là có quen biết với hai chị em nhà ấy ư?"

"Dạ, đúng vậy, chúng cháu là bạn. Ông biết họ đi đâu không?" Đàm Hương có chút hi vọng.

"Lão không biết họ đang ở đâu. Chỉ là đêm hôm ấy, lão ngồi đây thấy mấy người lạ từ nơi khác đến đây bắt hai chị em nhà đó lên xe ngựa, lão nghe văng vẳng tiếng cãi vã, tiếng mắng chửi của đám người lạ đó, không rõ nhưng rất dữ dằn. Tội quá lão không nhìn rõ, tai lại khễnh khằng, hình như do lúc đầu cô chị phản kháng nên sau đó bị chúng dùng vũ lực ném lên xe. Đứa trẻ vì quá sợ mà ngất đi luôn." Ông lão hồi tưởng lại câu chuyện đêm đó, kể rất chi tiết tường tận.

Đàm Hương hốt hoảng khôn cùng, đám người đó là ai?

"Vậy tại sao lúc đó ông không kêu người giúp họ?"

"Ôi dào, thân lão còn chẳng lo xong, đám người ấy toàn là đàn ông trai tráng kiếm đeo bên hông, lão già như ta có muốn cũng không giúp nổi. Người ở đây ngoài cầm cuốc ra thì có biết làm gì được. Lão chỉ biết mỗi thế thôi, mong giúp ích được cho cô gái." Ông lão đứng tuổi đã già, cũng đã gần 70, đừng nói cứu người, đi vũng đã là tốt lắm rồi.

Trong khi đó nhà Thúy Diệp không hoàn toàn gần với ai cả, ít vũng tách biệt mấy bờ đất.

"Cảm ơn ông." Đàm Hương cúi đầu chào, trở về vương phủ. Vừa đi vừa không ngừng nghĩ ngợi.

Có một ý nghĩ mới chỉ vụt qua đầu khiến nàng mặt mày xanh tím xanh tái đi. Không phải dạo gần đây có bọn bắt cóc xuất hiện ở khu vực này sao, vậy?

Đến giờ vẫn chưa tra được hang ổ của chúng, người bị bắt đi sẽ bị đối xử ra sao? Làm thế nào đây? Làm thế nào mới biết được tung tích sống chết của họ.

Lý Long Bò.

Cái tên này đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, đúng vậy, hẳn đang giữ bọn tay sai, hẳn cũng tra được điều gì đó.

Nàng phải mau chóng về vương phủ tìm hấn cứu người. Thúy Diệp, Nhạc Nhạc chờ ta đến cứu hai người.

...

Lê Cẩm Tâm rảnh rồi không có việc gì làm, ngồi chơi ngoài hoa viên.

Đàm Hương gấp gấp chạy qua, không để ý xung quanh, cầm đầu cầm cổ chạy. Mặt cắt không còn giọt máu, vã mồ hôi cũng không kịp lau.

Lê Cẩm Tâm nhìn nàng là thấy biến, chạy chậm thôi, đợi ta đi hóng với.

Lý Long Bò mới nghỉ ngơi một lúc, hấn bưng chén trà ô long nhấp một hớp. Ánh mắt dừng lại trên tập tựa "Gia huấn ca". Hấn dừng động tác một hồi, rồi cầm lên cuốn sách ấy, mở ra.

"Lý Long Bò, Lý Long Bò" Đàm Hương chưa bước vào tới cửa đã ồn ã gọi tên.

Lý Long Bò đang giờ trang đầu tiên ra đọc, Đàm Hương đã tới bàn gấp lại bỏ qua một chỗ, vừa thở dốc vừa nói, nước mắt lưng lưng trào:

"Đám đạo tặc đó người đã tra ra chưa? Đã tra được bọn chúng bắt người đi đâu chưa?"

"Có chuyện gì, từ từ nói." Lý Long Bò chưa hiểu đầu đuôi ra sao, mới được ra ngoài chơi sao giờ về lại vừa khóc vừa hỏi đến phạm nhân.

"Người lần trước ta nhắc tới, Thúy Diệp, bị bắt đi rồi, hức hức oaa" Nàng nức lên, rồi nước mắt cứ thế tuôn không ngớt.

"Đừng khóc, bình tĩnh lại, làm sao nàng biết cô ấy bị bọn người đó bắt cóc?" Hai tay hấn ôm mặt nàng, tay khẽ lau đi giọt nước mắt lăn trên đôi má hây hây đỏ, nhẹ nhàng trấn an nàng.

"Có, có một ông lão gần nhà cô ấy hức thấy được, nhưng không hức không thể giúp đỡ. Người mau nói đi đã tra được chưa?"

"Được rồi nín đi, ta đã có kế hoạch phục kích chúng vào đêm nay rồi. Nàng miêu tả hình dáng cô gái đó, ta sẽ đưa người về."

"Thân hình tròn tròn, mặt cũng tròn tròn, da hơi đen, hai mắt đen láy, mũi thấp, tai to phúc hậu..." Đàm Hương liệt kê cả một tràng dài bộ phận.

Không hiểu sao Lý Long Bò hình dung ra một phật tổ sống hiền từ. Nếu hình dáng thực như vậy thì chúng bắt cóc làm gì?

Biết hán không hình dung nổi mà, ư" Ta không biết miêu tả thế nào, đêm nay ta muốn đi cùng."

"Không được, lần này nguy hiểm hơn trước rất nhiều, ta không cho phép nàng đi theo. Ở nhà đợi tin đi, không biết mặt nhưng còn có tên mà." Lần này dù nàng có làm trò gì cũng đừng mong hán đi dò ý định.

Đàm Hương hiểu tính chất của vấn đề này, mang mình theo chẳng khác nào mang đá cản đường chính mình. Nàng không muốn mình trở thành gánh nặng cho bất kì ai. Đặc biệt là hán.

"Vậy ta đợi tin ngươi, khi nào về phải lập tức nói cho ta biết."

"Ừm!" Lý Long Bò rất hài lòng với hành động biết điều này của nàng, chép phạt mười lần không phải là không có ích gì đi.

Lê Cẩm Tâm đứng bên ngoài từ đầu tới giờ nhìn cảnh mặn nồng, tình chàng ý thiếp. Chưa bao giờ nàng thấy Lý Long Bò ân cần dịu dàng như thế với một người nào, bất kể nam nữ hay các hoàng muội của mình, hơn cả là đối với nàng.

Nàng ước gì người đứng kia lúc này là nàng chứ không phải là một cô gái vô danh mang danh phận của một vương phi chính thống. Nàng không cam lòng, nắm chặt vạt áo, trở về Tú phòng trong giọt nước mắt buồn tủi. Mặc dù, nàng là một cô gái mạnh mẽ cá tính nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một nữ nhi bình thường như bao người mà thôi, sức chịu đựng vốn có giới hạn rất mong manh. Đau lòng, cách giải tỏa duy nhất, chính là khóc, chính là nước mắt.

Bỗng muốn khóc cho lòng nhẹ nỗi đau

Sao em không cứ khóc cho vui đi i i i i ..

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Không thấy Thúy Diệp

Mật thất Lương viện.

Hai thị vệ đến phiên canh gác ngồi trước ngực, trên bàn có một con gà rừng nướng thơm phưng phức, khói bốc nghi ngút.

"Bao công sức bỏ ra cuối cùng cũng được đền đáp, ta đã nói kiểu gì chúng cũng không chịu nổi cực hình mà thú nhận. Ha ha." Một thị vệ tóc cắt ngắn cùn cười khoái chí vì đã đoán đúng.

"Đúng vậy. Không ngoài dự đoán, đêm nay vương gia cùng Lam Nhất đại nhân đã điều một lượng lớn binh lực đánh vào hang ổ của bọn đạo tặc ấy. Chẳng mấy khi chúng ta được nhân rồi, nào, nào ngươi một nửa ta một nửa, cẩn thận kéo bọn thị vệ đằng kia ngửi được lại đến ăn tranh của chúng ta." Tên thị vệ tóc búi chòm nói nhỏ, bàn tay thoăn thoắt xé miếng đùi gà đưa cho người đối diện.

"Thơm quá. Lâu lắm rồi mới được bữa thịt ngon. Bây giờ mà có vò rượu Kim Sơn nữa thì sướng hơn cả thần tiên." Thị vệ tóc ngắn cũng nhiệt tình gật gù.

"Sướng thì sướng thật, nhưng chỉ được nghỉ mà không được đụng. Lam Nhị đại vệ mà phát hiện chúng ta uống rượu trong phiên gác thì ngươi biết kết quả rồi đấy. Ta không dại mà chui đầu vào hổ lửa đâu." Mới chỉ nhắc đến thôi mà lông tay lông chân đã dựng ngược cả lên. Cái thứ hình phạt mà ám, thị vệ của Lý Long Bò vẫn thường gọi là "Tiêu Hồn huân" do Lam Nhị đại vệ đặt ra, có thể hình dung là một loại cực hình tra tấn tổn thương nghiêm trọng về tâm hồn của nam nhân. Đã rất lâu rồi chưa có ai phải chịu hình phạt này, nguyên nhân phần lớn cũng chính là do nó đấy.

"Nói thì nói thế thôi, ta tự cũng biết thân biết phận lắm. Nốt đêm nay vương công phá hang ổ của chúng thành công, là chúng ta chẳng phải mất công mất việc trông chừng kẻ sắp chết kia nữa, có khi còn được thưởng thêm ít bạc, lúc đó lại đi uống rượu bù vậy." Hán chép miệng tiếc rẻ.

"Suyt, be bé cái mồm kéo hán nghe thấy!" thị vệ búi chòm cảnh giác đề phòng, làm hiệu nói nhỏ cho đối phương.

"Ôi dào, lo gì. Đẳng nào đêm nay kết cục của hán với đồng bọn của chúng cũng chẳng khác gì nhau. Theo ta thì sống, chống ta chỉ có đường chết, sớm khai ra có phải được khai ân rồi không?" Tên tóc ngắn khẩu khí lớn, hích mũi khinh thường kẻ tội tù đang bị giam cầm trong địa lao kia.

"Biết là thế, nhưng hán cũng chẳng phải dạng vừa, cẩn thận vẫn hơn. Dù tên đồng bọn vừa rồi của hán đã khai, vẫn không thể thả lỏng cảnh giác được." Thị vệ tóc búi tính cách cẩn thận, khuyên nhủ.

"Rồi rồi, ăn cho xong còn làm nhiệm vụ, sắp đến giờ rồi."

...

Hai khắc sau, con gà trên bàn lúc đầu giờ còn lại mấy mảnh xương vụn. Hai thị vệ no nê, vỗ bụng bồm bộp rồi đứng lên, mang kiếm vào ngang hông. Tiến đến mở cửa ngục giam Ngô Đầu, cời khóa cùm xích, giải đi một nơi nào đó.

"Bọn người bị bắt cùng ta đang ở đâu?" Thanh âm khàn khàn vô cảm của Ngô Đầu chọt vang lên ở đầu môi.

"Muốn hỏi xác của chúng đang ở đâu hở?" Thị vệ tóc ngắn cọt nhả trả lời.

"Chết rồi?" Ngô Đầu nhàn nhạt nói.

"Kẻ đã bị thiêu sống, kẻ bị ngũ mã phanh thây..., duy nhất một tên không chịu nổi tra tấn đã thú nhận địa bàn của các người thì được đưa đi nơi khác rồi." Thị vệ còn lại ôn tồn trả lời, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, sớm khai nhận thì đã được hưởng khoan hồng rồi.

"Người nói cho hần biết làm gì? Tồn nước bọt, đám ô hợp các người chờ đoàn tụ dưới hoàng tuyền đi." Thị vệ tóc ngắn lớn tiếng dọa dẫm.

Ngô Đầu cúi đầu, bàn chân lê lét trên mặt đất theo bước đi của thị vệ.

Có vẻ sau một hồi suy nghĩ, y cũng quyết định liều mình, giật tay đánh vào huyệt phong phủ của tên thị vệ tóc ngắn lỗ mãng kia khiến hần gục ngay tại chỗ, thoát cái rút kiếm bên hông của thị vệ còn lại kẻ vào cổ hần đe dọa:

"Đưa ta ra khỏi đây!"

"Người dám..." Thị vệ tóc búi chồm bấy giờ run sợ.

Ngô Đầu kẻ kiếm vào sát cổ hần hơn: "Nhiều lời, muốn chết?"

"Được được, ta...dẫn...người ra ngoài..." hần nuốt nước bọt ực cái, từ từ lê bàn chân dẫn Ngô Đầu ra khỏi mật thất, thoát khỏi vương phủ, chạy về phía cánh rừng.

Cách nơi giam giữ đã xa, Ngô Đầu quan sát tứ phương đều không có bóng người đuổi theo, y đánh ngất tên thị vệ vút ở trong rừng rồi một bước vọt đi.

...

Không xa hướng đó, một nam nhân khí thế bức người dẫn đầu một đội ám vệ tinh nhuệ trang bị kỹ lưỡng, bí mật trông theo hình bóng đang lẩn trốn trong đêm tối.

"Đi!" Một tiếng hô đầy uy lực của một nam nhân cất lên, còn hơn cả quân lệnh, hàng loạt ám vệ tức thì khinh công bật lên, di chuyển trong chớp mắt mà không có lấy một tiếng động, không một nhánh cây ngọn cỏ nào rung chuyển.

...

Đúng như Lý Long Bò từng nghĩ, lần này ẩn tình hoàn toàn có liên quan đến châu Đô Kim.

Ngô Đầu dừng chân sau vài canh giờ liên tục di chuyển không ngừng, ngay tại bìa rừng ngăn cách giữa châu Đô Kim (thuộc Đại Cồ Việt) và Đại Lý (nước bên), men theo con đường đến hang ổ của mình. Một cái động đá lớn xuất hiện trước mắt.

Năm xưa, châu Vị Long làm phản, hùa theo người Man Nam Chiếu (Đại Lý), tướng nước Đại Lý là Đoàn Kính Chí thừa cơ đem quân vào chiếm đóng châu Vị Long và châu Đô Kim, Lý Thái Tổ sai hoàng đệ là Dực Thánh Vương đi đánh dẹp, quân Đại Lý đại bại, thủ lĩnh là Hà An Tuấn sợ, đem đồ dâng trốn vào rừng núi. Nhân cơ hội đó nhà Lý sáp nhập luôn khu vực này vào Đại Cồ Việt. Cho nên, vương Đại Lý mang hận, tham vọng giành lại vùng đất này. Thế lực ngầm, gồm sự góp mặt của Hà An Tuấn, sớm đã cài vào làm nhung nhiều lòng dân hai châu này, chỉ đợi thời cơ liền phát động đại bạo loạn, gây chiến.

Ngon ngành đã rõ, bọn đạo tặc này ngang nhiên bắt người ở Trường An đơn giản nằm trong kế hoạch của chúng nhằm vào Lý Long Bò. Từ trước đến nay, Lý Thái Tổ trọng dụng người có năng lực hơn hoàng thân, Lý Long Bò nếu không sớm giải quyết được vấn đề của chính mình thì chẳng mấy chốc cũng mất đi sự tín nhiệm.

Ắt hẳn, Đoàn Thọ Huy, hoàng đế Đại Lý, cùng Lý Hoà Mộc và Hà An Tuấn đã liên hợp với nhau. Hoàng đế Đại Lý vốn là một kẻ tham lam nhu nhược, hần chắc chắn sẽ không đồng thuận nếu Lý Hoà Mộc không đưa ra một cái giá hợp lý. Và còn gì hợp lý hơn hai vùng đất này sẽ được cắt tặng cho Đại Lý khi hậu thuẫn Lý Hoà Mộc kẻ ngồi.

...

"Thủ lĩnh!" Ngô Đầu thở hồng hộc, đôi chân vì chạy liên tục mất đi cả cảm giác, hần chỉ kịp hô lên một tiếng rồi ngã quỵ trên đất.

Bọn tay chân mời thủ lĩnh ra. Từ trong bức tường bằng da hổ, một nam nhân đứng tuổi, gương mặt hung ác, sạm đen bước ra, ngồi vào chiếc ghế đục bằng đá ở chính giữa động, trang phục xộc xệch, rách tơi, đầu quấn khăn, thoạt nhìn giống như bang chủ cái bang. Nhìn bộ dạng của Ngô Đầu dưới nền đất không mấy vui vẻ.

" Sai người đi làm việc, vậy mà đi biệt tích mười mấy ngày, rồi bộ dạng người bây giờ hẳn là hỏng việc rồi. Còn mấy thằng kia đâu?" Hà Ân Tuấn nghiêng người tựa lên cánh tay cau có nhìn xung quanh.

" Thủ lĩnh, mau rời khỏi đây, một trong số chúng đã phản bội, quân của Lý Long Bò sắp đánh tới nơi." Ngô Đầu dốc hết hơi, nói.

" Hà, bị bắt tại sao không dùng thuốc tự sát?" Hai tay Hà Ân Tuấn buông ra, đập vào khung ghế, tức tối hét lên.

" Thuốc hạ sơ suất, người của Lý Long Bò quá mạnh..." Ngô Đầu như cắn vào lưỡi.

Nghe xong câu trả lời của Ngô Đầu, máu trong người Hà Ân Tuấn dồn cả lên não, khuôn mặt điển tiết của hắn ghê rợn đến đáng sợ, nếp nhăn trùng lại, tựa như quỷ ở địa ngục. Hắn vụt người tới thẳng tới chỗ Ngô Đầu đang quỳ, đập hắn một cước văng đi, miệng không ngừng chửi bới, mỗi câu nói ra lại là một lần chân hắn đạp xuống người Ngô Đầu:

" Đồ ngu. Ta thấy người mới là kẻ phản bội. Ta đã nhọc công ủ ké đến gần mười năm, lúc sắp thành lại bị tên vô năng người làm hỏng. Đúng là nuôi ong tay áo mà." Hà Ân Tuấn đánh mãi mà không thấy hả giận, chờ Ngô Đầu gục chết tại chỗ mới thôi.

" Bọn bay, mau đem theo bọn tù nhân kia rời khỏi đây, bọn chúng là quan trọng nhất!" Hà Ân Tuấn khản trương ra lệnh, đốc thúc đồng bọn rời đi.

Một hồi sau, khi bọn chúng chuẩn bị xuất phát, một đội quân do Lam Nhất chỉ đạo từ ngoài đã tràn vào, ngăn cản lối đi, một đội bao vây bọn chúng.

Bọn tay chân bất ngờ, rút kiếm chắn trước đám người đang giữ những người phụ nữ bị bắt cóc, run sợ nghênh chiến với lực lượng hùng mạnh của Lý Long Bò.

" Bắt hết lại, kẻ nào chống đối không cần nương tay." Lý Long Bò dựa người vào vách đá trên cao nhìn về phía cửa động, nhìn về phía những con tin đang bị trói giữ.

Đôi mắt hắn dừng lại trên người một cô gái, "Thân hình tròn tròn, mặt cũng tròn tròn, da hơi đen, hai mắt đen láy, mũi thấp, tai to phúc hậu...", nhớ tới miêu tả của Đàm Hương, chắc cũng giống đến quá nửa, chỉ thiếu mỗi "tai to phúc hậu mà thôi". Nghĩ tới khuôn mặt nàng lúc ấy hẳn lại bật cười, biểu cảm của nàng thật đa dạng mà.

Bên dưới cửa động, vì sự chênh lệch trình độ quá lớn, bọn phản loạn chẳng mấy chốc đã bị đánh cho tan đàn xẻ nghé, vài tên vẫn chống cự quyết liệt.

Sau một hồi đao kiếm, xác định thế trận đã mất, một tên phản loạn bắt lấy con tin, kẻ kiếm vào cổ, đe dọa: "Kẻ nào đến gần thì con bé này sẽ chết."

Cô gái bị kiếm kẻ cô dọa sợ không dám cả nuốt nước bọt, cắn răng gặm giữa nước mắt sợ hãi.

Phía trên vách ấy, Lý Long Bò giương cao cung, kéo căng sợi dây, mắt nhắm không chừng 2 giây đã thả ngay tắp lự. Mũi tên lao vun vút, xuyên thẳng qua ấn đường của tên phản loạn, chết không nhắm mắt.

Tất cả những tên phản loạn còn lại thấy vậy chân tay đều bủn rủn, run sợ. Chúng đồng loạt hạ đao kiếm, chịu trói xin hàng.

" Chủ nhân, Hà Ân Tuấn chạy thoát rồi, thuốc hạ phát hiện có một lối đi bí mật trong hang động!" Lam Nhất từ trong đoàn ám vệ tới nơi Lý Long Bò đang đứng báo cáo.

" Chia người đuổi theo, hẳn chưa thể đi xa được." Lý Long Bò nhú mày, vậy mà để sót mất tên cầm đầu.

Hà Ân Tuấn là kẻ khôn lỏi, sớm thấy đường chính không ổn liền một mình bí mật đi "cửa sau".

Hơn một canh giờ sau, vẫn chưa bắt được Hà Ân Tuấn, Lý Long Bò bèn chia một nửa ám vệ tiếp tục ở lại tìm kiếm, còn lại cùng Lý Long Bò trong đêm áp giải đoàn người về đại lao của phủ Trường Yên.

Những cô gái bị bắt cóc đều được sắp xếp lên xe ngựa đưa về nhà. Dọc đường đi, Lý long Bò thúc ngựa đi song song với chiếc xe ngựa chở cô gái nọ, hỏi:

" Người tên gì?"

Thiếu nữ nọ chỉ tay vào mình, mặt ngẹn ngẹt ra: hỏi mình ư?

Chớp thấy Lý Long Bò gần gập, mới vội trả lời cùng cảm tạ: " Dân nữ tên Y Nương. Đa tạ ân cứu mạng của đại nhân. Dân nữ thật không biết lấy gì báo đáp."

Y Nương?! Giống trong miêu tả đến bảy, tám phần mà lại không phải Thúy Diệp đó. Lý Long Bò hỏi thêm một lần nữa: " Ở đây có ai là Thúy Diệp?"

Các cô gái nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu. Vậy là bạn của Đàm Hương không nằm trong diện bị bắt cóc. Lý Long Bò thúc ngựa lên phía trước.

Đến tận tối hôm ấy, đoàn người mới trở về đến phủ Khai Quốc. Đàm Hương đã chờ trực ở cổng rất lâu, khi Lý Long Bò dẫn đầu đoàn người về đến, đã nóng lòng chạy tới dò la: "Thúy Diệp đang ở đâu?"

Lý Long Bò thấy thế từ chưa đoán hoài gì đến mình mà mở miệng câu đầu liền đòi người. Tiếc rằng trong số đó lại không có người mà nàng tìm. Hắn nhảy xuống ngựa, đưa dây cho thị vệ dắt về chuồng, rồi đưa nàng tới chỗ các cô gái được đưa về, họ cũng đã xuống xe ngựa.

"Trong số đó không có người nàng cần tìm. Lại đây, tự nàng nhận dạng đi!"

Đàm Hương bèn chôn đi theo Lý Long Bò, nhìn một lượt quả thật không thấy Thúy Diệp, liền thở phào. Thúy Diệp không bị đám đạo tặc đó bắt cóc làm hại. Xấu chuỗi lại sự việc, ông lão đó nói, ngay cả đệ đệ của Thúy Diệp cũng bị đưa đi thì hẳn không có dây dưa gì với đám người đó. Mặc dù vậy, an nguy hiện giờ của nàng ấy vẫn còn là điều khiến Đàm Hương canh cánh trong lòng.

Không phải là mình bỏ truyện đầu nha, chỉ không đăng truyện thường xuyên nữa thôi vì giờ mình rất bận ạ! Các bạn tiếp tục ủng hộ truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nợ cũ nợ mới

Lý Long Bò sai người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho các cô gái, sáng ngày mai hộ tống họ trở về nhà.

Còn đám tù nhân giao cho đại lý tự thẩm tra. Đáng tiếc lần này lại để tên chỉ huy chạy thoát.

Đàm Hương chắc cũng đã thức cả đêm, mí mắt gần như sụp cả xuống, vẫn dõi theo bóng những người con gái ấy. Nha hoàn cũng không thèm mang theo,

"Không cần lo lắng, người tốt ắt được phúc báo. Cô gái ấy sẽ ổn thôi! Muộn rồi, ta đưa nàng về Tuyết Liên viện nghỉ ngơi." Lý Long Bò ân cần tiễn nàng một đoạn đường.

Đàm Hương gật nhẹ đầu, "Ừ", rồi lặng lẽ cùng Lý Long Bò trở về Tuyết Liên viện.

Ban đêm tĩnh lặng, tịch mịch, không ai nói với ai câu nào, chỉ chậm rãi bước. Chẳng phải vì không muốn nói như trước mà chẳng có bất cứ chuyện gì để mở lời. Quan hệ của hai người sau chuyện này cũng đã cải thiện hơn ít nhiều. Không như ngày trước hề gặp là khắc khẩu, gây gổ nữa bởi một vài quan điểm về đối phương giữa hai người cùng lúc có sự thay đổi rồi.

Vì nha đầu Tuyết Lan còn nhỏ, lại thêm vẫn còn bị phạt, Đàm Hương day dứt nên không mang theo cùng mà cho phép đi ngủ sớm. Do vậy mà dẫn đến khung cảnh này.

Đồ mặt đá này mấy hôm nay hành xử sao mà dịu dàng đối với mình thế? Bị tẩu hỏa nhập ma rồi sao hay lại có ý đồ xấu xa nào? Thái độ của hắn thay đổi 360 độ đột ngột như vậy làm nàng một bụng nghi ngờ, nàng còn đang buồn mà hắn còn tâm trạng gây hấn nhau ư? Suốt đường đi, nàng chỉ có mấy thắc mắc này.

Đến trước viện, Đàm Hương dừng chân, lên tiếng đؤổi người:

"Đến đây được rồi, ta tự đi một mình. Ngươi cả đêm mệt mỏi rồi, sớm về ngủ đi!"

Lý Long Bò theo đó khựng lại, gạt đầu, thuận tay xoa đầu nàng nhắc nhở:

"Vậy nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ quá nhiều!"

Đàm Hương mắt tròn mắt dẹt đối kiến Lý Long Bò, hành động này... quá không chân thực rồi.

Hắn không phải cả đêm cất lực mà lên cơn sốt đấy chứ. Nàng bắt giác theo phản xạ, áp tay lên trán hắn, tay còn lại đặt lên trán mình cảm nhận. Hẳn đâu có bị ăm đầu đầu, nhiệt độ chẳng có chút khác biệt nào hết.

"Sao vậy?"

Lý Long Bò định nắm lấy bàn tay đang đặt trên trán mình, Đàm Hương chợt vùng khỏi nỗi nghi hoặc, thu tay lại.

Nàng cúi đầu không nhìn thẳng mặt hắn, mặt đỏ lên một tầng. Nhưng vì ánh trăng không đủ sáng nên chẳng thể nhìn rõ, "Không có gì... ta vào trong đây. Ngủ ngon!"

"..."

Nói rồi nàng lẹ bước vào trong phòng của mình, trước khi sập kín cửa lại, Lý Long Bò vẫn còn đứng lạng ở đó nhìn theo.

Bước năm bước ngồi xuống giường, nàng đặt tay lên trước ngực, hít vào thở sâu, điều hòa nhịp đập bất thường của thứ ở trong lồng ngực. Miệng không ngừng lẩm bẩm: Điện rồi, điện rồi, Bò cảm thú điện thật rồi. Chỉ là vô tình, vô tình thôi. Bình tĩnh nào, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra...

Đêm đó, nàng vật lộn trong chăn không tài nào ngủ nổi. Cứ nhắm mắt vào một giây là cảnh tượng vừa qua lại được tái hiện rất chân thực. Bực bội, tay nàng liên tục vỗ lên mặt, lên đầu, đánh đuổi ý nghĩ của mình như đuổi tà vậy. Ấy thế mà cũng không được, chân lại đá tung cái chăn đi, xoay người nằm sấp, nghiêng đầu vào trong tường, hai tay ôm giữ gối bao lấy đầu, vừa hét vừa kìm một tiếng.

...

"Vương phi, đến giờ dậy rồi!" Tuyết Lan hai tay bưng chậu nước đẩy cửa vào phòng, tiến tới kệ bàn nói.

"Bây giờ là lúc nào rồi?" Đàm Hương ngái ngủ hỏi, định mở mắt mà ánh sáng lớn bất ngờ chiếu vào phòng làm nàng chưa kịp thích nghi, mắt không mở nổi.

"Bây giờ là đầu giờ Tỵ* rồi ạ!" Tuyết Lan đứng sát đầu giường, nhúng ướt khăn đáp.

*đầu giờ Tỵ: 9 giờ sáng

"Hửm? Sao nay em gọi ta muộn thế?" Đàm Hương vẫn nằm dụi mắt, lười biếng co chân, ị ạch vài giây chưa buồn dậy.

"Vương gia có dặn, đêm qua người nghỉ muộn, nên cứ để người ngủ thêm một lúc." Bàn tay Tuyết Lan thoăn thoắt vắt nước, giờ sẵn trực chờ nàng dùng.

Mở mắt ra lại nghe tới hân. Vì mấy cái hành động dị hợm bất thường của hân tối qua làm nàng mất cả giấc, bứt rứt suốt đêm, giờ chưa tỉnh ngủ hân lại đã bắt đầu.

Đàm Hương dùng hết sức bình sinh nâng người dậy, cặp mắt lơ đãng muốn rót cả xuống, chưa kịp cảm đến khăn lau đã kêu oai oái:

"A a a vẹo, vẹo, vẹo cổ rồi!

Hân là kết quả của việc cả đêm nằm sấp. Chắc nàng điên mất thôi.

...

"Bẩm vương phi, đây là thiệp mời của phủ Thái Sur. Sắp tới sinh thần lần thứ hai mươi lăm của An quốc công chúa. Vương gia chuyển lời nhắc người hãy chuẩn bị chu đáo." Tiểu Bảo kính cẩn thưa chuyện, giao thiệp mời cho Tuyết Lan.

"An quốc công chúa?" Đàm Hương nhận thiệp nhìn qua, nàng đối với những nhân vật lạ hoắc này đều không có ấn tượng, ngoại trừ thần tượng Lý Công Uẩn bằng xương bằng thịt là đã được chiêm ngưỡng qua thì những nhân vật khác chỉ là phụ mà thôi.

"Là Lý Thiềm Hoa công chúa, trưởng nữ của hoàng thượng ạ." Tiểu Bảo đáp.

"Vậy à?! " Đối với thời đại này, hai mươi lăm đã quá lứa lỡ thì, hân vị Thái sur kia chính là phò mã rồi. Người có thể đạt được chức thái sur, chắc chắn rất giỏi, được vua trọng dụng thế cơ mà, lại lấy được công chúa, gia thế chắc chắn càng không tồi. Trong đầu nàng bỗng vụt sáng lên một niềm hứng thú: Có khi lại là một nam nhân tuần tú văn võ song toàn cũng nên!

Tiểu Bảo nhìn ra nụ cười gian manh của nàng. Vương phi lại nghĩ tới chuyện bắt lương gì đây?

...

Vài ngày sau.

Xe ngựa đã chờ trước cửa phủ. Đàm Hương quyết định chọn cho mình một bộ đồ không quá nổi bật nhưng cũng không quá tùy tiện. Dù gì nàng cũng là Khai Quốc vương phi, cũng coi là có chút địa vị. Mà bữa tiệc này khách khứa đều là trâm anh thế gia, xuề xòa là điều tối kỵ phải tránh nếu không muốn trở thành tâm điểm cho mọi người dị nghị, bàn tán.

Hơn thế nàng còn là nàng dâu mới, biết thân biết phận mình là dân đen không rõ lai lịch, cộng thêm "giang hồ" đồn thổi chuyện nàng bị "ghê lạnh" ở vương phủ này. Chỉ thế thôi cũng đủ để người ta mang chuyện đi bêu rếu, thì thào to nhỏ rồi.

Đàm Hương nâng váy, chuẩn bị bước lên bậc thang vào xe ngựa, một bàn tay từ sau chia ra, Lý Long Bò định đỡ nàng lên.

Nàng nhìn hân, lại thôi, dứt khoát lơ đẹp hân, tự mình bước 2 bước bậc thang, chui vào trong xe ngựa.

Bàn tay Lý Long Bò vẫn lơ lửng trên không, đầu đó nghe được tiếng éch ương kêu. Hân nắm hờ tay lại, để trước bụng cho đỡ ngượng rồi lên theo ngay sau đó. Nàng dám làm ngơ hân.

Vào trong xe, Lý Long Bò hạ người ngồi sát bên cạnh thê tử. Đàm Hương không thoải mái, nhích ra một đoạn. Lý Long Bò cũng di chuyển theo. Thành ra nàng nhích, hắn cũng nhích, bám dính lấy nàng như cục nam châm. Đến lúc bị dồn đến bức vách, không còn chỗ nhích nữa, nàng cúi gắt xua đuổi, du đẩy hắn: "Ngươi là biến thái à? Ngồi né né ra đi! Đừng có đi sát người bên cạnh ta."

Thân hình ấy chẳng hề bị lay động, Đàm Hương định đứng lên đổi sang bên đối diện, Lý Long Bò lại dùng giọng điệu lấp lửng nói: "Phụ nữ đều trước sau bất nhất như nàng ư?"

"Gi?" Nàng không hiểu ý hắn, tự nhiên nói cái gì chẳng hề liên quan.

"Hôm nọ, là ai chạy đến khóc lóc đòi giúp tìm người? Còn nhớ không?" Hắn kéo nàng trở lại vị trí cũ.

"Hà hà có chuyện như vậy à? Sao ta không nhớ gì nhỉ? Là nữ nhân nào trơ trẽn tìm người giúp vậy?" Đàm Hương trực tiếp phui bùn khỏi người, cố sống cố chết không nhận mình là kẻ mặt trơ trán bóng ấy.

Khỏi phải nói, Lý Long Bò hiểu tính nàng thích giở trò lật lọng. Được nàng cứ tiếp tục diễn kịch đi.

Thấy Lý Long Bò im lặng không nói gì nữa, liền đổi sang chỗ ngồi đối diện. Ấy thế lại không gặp đúng thời cơ. Xe ngựa bấy giờ đi vào đoạn đường xóc, vừa lúc lăn bánh qua cục đá lớn, cỗ xe nảy lên, Đàm Hương không giữ được thăng bằng liền theo quán tính trượt ngã.

Đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa. Nàng ấy vậy mà lại thoát chết trong gang tấc. Ít nhất là cho đến hiện tại và sau khi thoát khỏi vòng tay của Lý Long Bò cái đã. Hãy nhìn cái điệu cười như không của hắn đối với nàng đã biết hắn không hề có ý định tha cho nàng rồi. Y rằng.

"Không nhắc chuyện kia nữa. Vậy chúng ta tính chuyện này! Mấy ngày trước, bốn vương phạt nàng chép gì?"

Lý Long Bò sau mấy ngày bận rộn lo chuyện chính sự mới dành được chút thời gian rảnh nghỉ ngơi. Lúc ngồi ở án thư chợt nghĩ tới cái này, nhân đó mở ra xem. Mấy trang đầu còn cho rằng nàng ngoan ngoãn, nghe lời, thì trang thứ ba trở đi đã làm hắn đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

"Ừm, gia, gia huấn" Nàng nuốt nước bọt, rụt đầu như rùa rụt cổ ấp úng trả lời. Chết toi rồi.

"Chép đủ chứ?" Lý Long Bò nghi hoặc hỏi.

Đàm Hương lắc đầu lia lịa. Ấy nhầm. Gật đầu lia lịa, nói nhỏ nhẹ:

"Chép đủ, số lần..."

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: May là hắn

"Đọc mấy điều nàng đã học được từ gia huấn cho ta nghe!" đôi mắt mị hoặc của Lý Long Bò đảo đưa trên gương mặt lấm tấm mồ hôi của nàng.

"Ừm... ừm, lâu rồi.., không nhớ.." Nói đến điều này, giọng càng ngày càng nhỏ lí nhí, nàng ngay đó nhắm mắt quay mặt không dám nhìn chính diện Lý Long Bò, mắt lão đảo nhìn chỗ khác.

"Không nhớ? Vậy để bốn vương nhắc lại cho nàng nhớ."

Lý Long Bò rành mạch buông từng từ, từng chữ. Kèm theo ngữ điệu có thể nói không khác tâm trạng của nàng lúc viết là mấy. Mỗi chữ vang lên lại như một nhát sấm rền đổ xuống nền trời xám xịt những ngày mưa bão cuối hè:

"Thường nghe, nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất. Nay được tận mắt mục sở thị, mới rõ không chỉ đội trời, đạp đất, nam nhân thời nay còn "đạp" cả vợ."

Lại nói, trước mặt người ngoài cũng không giữ cho người ta chút thể diện nào, chẳng khác nào tát tới tấp vào mặt mình vài cái. Nam nhân như vậy là không thể chấp nhận được. Cần xem xét lại! Nữ nhi cũng có tự trọng và cần phải được coi trọng.

Ngẫm thấy thời đại này nam nhân nào cũng hành xử một cách nhu nhược theo lẽ thói trọng nam khinh nữ như vậy, hỏi đất nước làm sao phát triển, làm sao sánh vai với các cường quốc năm châu được? Diễn hình như Lý Long Bò, kẻ mà dân tình hết lòng kính nể, tung hô.

Dân gian có câu: Đội vợ lên đầu, trường sinh bất tử. Thiết nghĩ, trong thiên hạ, hễ là nam nhân thì nên lấy đó làm đạo lý mà làm theo."

" Còn muốn nghe thêm?" Ngử điệu hần cợt nhả.

Đàm Hương hít một ngụm khí lạnh, toàn thân rét run lắc đầu lia lịa. Hần ấy vậy mà đọc thuộc không sai một li. Không uống công người đòi hết lời khen ngợi tư chất hần từ nhỏ đã thông minh.

Cũng không thể quên rằng, cả một quyển tập dày như vậy, ngoài mấy trang nguy tạo gia huấn thì đều là chỉ trích Lý Long Bò, hoặc là giảng giải đạo lý làm người.

Nàng xác định rằng mình lại gặp họa rồi, mà lần này, không còn đường cho nàng "tẩu vi thượng sách" nữa. Muốn chạy cũng khó khi mà đang ở cái tư thế ái muội như vậy. Đến nhúc nhích một cái cũng khó khăn. Đàm Hương chỉ còn tìm cách cố mà cầu xin, van nài Vương gia đại nhân khai ân, bất quá là phải giờ cá chiều trò mới ổn.

Nghĩ vậy, bỏ hết sĩ diện qua một bên, nàng như một con mèo nhỏ nép người vào lòng hần, ngón tay không ngừng đưa qua đưa lại chòch chọc vào bờ ngực rắn chắc ấy, thều thào: " Vương gia~, thiệp biết lỗi rồi, lần sau nhất định không dám tái phạm. Chuyện cũ đã qua cũng nên để vào quá khứ, điều quan trọng cần để tâm bây giờ không phải là hiện tại và tương lai thôi sao? Bỏ qua cho thiệp lần này, được không~?!"

Lời này thoát ra ngoài, chính mình còn cảm thấy buồn nôn.

Chỉ tiếc như vậy vẫn chưa đủ, Lý Long Bò càng không dễ bị nàng dắt mũi như trước, hần cười khẩy: " Sau rất nhiều lần, bốn vương rút ra được một kinh nghiệm quý báu. Trong mỗi lời nói của nàng chỉ có 3 phần đáng tin, 7 phần còn lại tựa như gió thoảng mây bay, không đáng để tâm. Đến lần này, nàng cho rằng bốn vương sẽ tin lời hứa suông của nàng?"

" Thiệp lấy danh dự ra để thề. Quân tử nhất ngôn. Chẳng tin nốt lần này đi." Đàm Hương ngồi thẳng người, bốn ngón tay chụm lại giờ lên, đường hoàng nghiêm trang nhìn Lý Long Bò thề thốt.

Hần cười hất ra, dùng bàn tay to lớn gấp bốn ngón của nàng lại, hạ cả cánh tay xuống, " Nàng đâu phải quân tử. Nàng là nữ tử." Nói xong, hần còn không quên hất cặp lông mày đều giả như khiêu khích.

Hay! Khá khen cho Lý Long Bò ở lâu một chỗ cùng nàng, giờ đây đã đi guốc trong bụng nàng rồi. Mấy cái trò mèo lật lọng nàng chưa kịp dùng đã sớm bị hần đoán được mà làm hỏng hết kế hoạch.

Lý Long Bò giống như thử thách lòng kiên nhẫn của nàng. Mà nàng lại là người không thích kiên nhẫn với thứ mình không ưa.

Sợ rằng nói hết nước hết cái với hần cũng không ăn thua.

" Vậy ra điều kiện đi!" Nàng khoanh tay bắt lực lên tiếng.

" Bốn vương không thích bàn điều kiện với nàng." Hần giữ nguyên vẻ mặt tà tà nhìn xuyên thấu nàng.

" Tại sao?" Đàm Hương cắn răng cắn lợi hỏi rõ, thăm chử Lý Long Bò vài câu đáng ghét.

" Thương phạt phân minh!" Lý Long Bò trả lời gọn gọn trong bốn từ.

Nàng hừ lạnh, có nói thêm nữa cũng vô ích, cùng lắm hần muốn giờ trò cũng phải đợi trở về nhà, chứ không thể là ở trên xe ngựa này hay là phủ Thái sư mà hành động được.

Coi như buông xuôi mọi thứ, nàng bất cần, " Đây, muốn làm gì thì làm. Tưởng đây sợ chắc."

Lý Long Bò cũng chỉ đợi nàng dứt khoát một lời, liền dùng lực hai tay ném nàng lộn đúng nửa vòng trên không, rồi lật úp trên đùi hần. Nếu có thể so sánh, Đàm Hương cảm thấy tình cảnh này không khác gì lật mặt quả trứng ốp la trên chảo mỡ.

Này, tình huống quá đột ngột, trong khoảnh khắc nàng vừa hất được lọn tóc quét ngang mặt, chưa kịp hiểu tình hình, mà khuôn mặt xám xịt lại vì tức giận, quát mắng:

" Ngươi lại định làm gì?"

" Nàng vừa thay đổi xưng hô đấy à?" Lý Long Bò vừa giữ nàng thăng bằng, vừa không cho nàng giấy gựa thoát ra.

" Đúng thế, thì sao?!" Đàm Hương thách thức, lộn lộn vòng đó đã tiếp cho nàng thêm gan hùm, mặt báo.

" Đáng phạt chứ sao!"

Hần cười.

Đét!

Còn chưa chờ nàng có phản ứng, liền cảm giác bờ hông chính mình bị một cổ đại lực từ tay Lý Long Bò đánh tới.

Giáng Long Thập Bát Chương.

Cái đánh này vừa đau vừa bất ngờ, nàng mới chỉ kịp hét "A" thì chương thứ hai liền ập đến.

Đàm Hương gãy này người đòi thoát, mông bị đánh đau phải thốt thành tiếng:

"Đau, đau, đau! Đồ điên kia, đừng có đánh nữa. Lời ta nói chẳng sai chữ nào cả. Nhìn xem, có đúng bây giờ ngươi đang bạc đãi vợ hay không?"

Nàng uất ức đến nỗi nước mắt ứa ra, miệng không ngừng oán thán.

"Lời nàng nói hợp tình nhưng không hợp lí." Lý Long Bò điềm nhiên nói.

"Chỗ nào không hợp lí?" Đàm Hương chông lòn đáp.

"Dù là thời đại nào thì nữ giới phải đủ tam tông, tứ đức, nam giới không thể thiếu tam cương, ngũ thường. Điều này trước khi thành thân, hấn nàng cũng đã được nữ quan cung đình thụ giáo qua. Do vậy, tư tưởng "thê tử làm chủ" của nàng cũng nên bỏ đi."

Đúng là có được dạy dỗ qua, bất quá cô gái hiện đại như nàng không để nó vào não. Bởi tư tưởng nữ quyền vẫn luôn được nàng đề cao trong tiềm thức.

Tuy vậy, nhập gia tùy tục.

Khi nàng xuyên không tới thời đại này, tư tưởng ấy chẳng thể nào tồn tại nổi. Phải nằm lòng một điều: Đây là xã hội phong kiến.

Ngặt nổi, chỉ cần là lời Lý Long Bò nói, nàng sẽ doc lòng làm trái lại.

"Ta không sai, nhất định không bỏ! Hứ"

Lý Long Bò lạnh lẽ cười, "Thêm cả tội hỗn với bốn vương. Nàng chịu phạt là thỏa đáng!", bàn tay to lớn kia lại tiếp tục giơ lên cao, chuẩn bị giáng thêm chương nữa vào bờ mông mỏng tang của nàng.

Đàm Hương lúc này mới chợt nhận ra, hai tay vội vã vòng ra đằng sau, che chắn cặp mông của mình.

"Đừng, đừng. Ta sai rồi, ta sai rồi. Sau này ngươi nói gì ta cũng nghe hết."

"Ai nói, ai nghe?" Lý Long Bò ghi giọng nhấn mạnh.

"Vương gia nói gì thiếp cũng nghe." Nàng vội sửa.

Lý Long Bò rốt cục cũng hài lòng với câu trả lời này, vực nàng ngồi lên bên cạnh mình.

"Coi như lần này tha cho nàng, lần sau không nghe lời, đừng cầu xin bốn vương mềm lòng."

Đàm Hương được ngồi tử tế, nhưng mông vẫn còn đau rưng rức, nàng không tiếng động nhại theo lời hấn đe dọa.

"Còn không phục? Hay vẫn muốn bị tét mông?" Lý Long Bò vòng tay qua vai nàng, dùng lực bóp.

Người ngọc đã yếu, còn hay bị ngược đãi, Đàm Hương tính rằng tuổi thọ cũng đã giảm phân nửa rồi.

"A a a, không không không, thiếp tâm phục khẩu phục."

Đọa nạt nàng thành công, Lý Long Bò thỏa mãn thả lỏng tay, cũng không quên nhắc nàng chấn chỉnh lại tư trang lộn xộn trên người, tới yến tiệc cũng cần giữ ý.

Đàm Hương vâng vâng dạ dạ như mèo nhỏ biết thức thòi thức thế.

...

Phủ Thái Sư sớm đã an bài cho người đón tiếp trước cổng, dẫn đường cho khách khứa vào trong.

Khách nhân đến đã đông, tuy vậy vẫn chưa đến giờ khai yến.

Gia đình dẫn hai người qua tiền sảnh, xuất hiện hai hướng, liền đưa Lý Long Bò rẽ hướng nam, một ti nữ đứng sẵn ở ngã rẽ đó dẫn Đàm Hương về hướng Bắc.

Trước phản ứng chưa hiểu chuyện của nàng, Lý Long Bò chỉ nói: "Lát nữa sẽ có người dẫn nàng vào bàn tiệc, đừng đi lung tung, cũng đừng nhân cơ hội không có mặt ta mà gây chuyện."

Lời Lý Long Bồ nói chỉ làm nàng thêm ngơ ngác, hấn lại bỏ rơi nàng ở cái nơi không thân không thuộc này.

Tò mò hỏi tì nữa dẫn đường: "Tại sao lại phải tách hai đường?"

Tì nữ kính cẩn trả lời: "Bẩm, lối phía nam dẫn đến Hoà viên dùng cho nam khách nhân thưởng trà, đàm luận. Còn lối này dẫn đến Hồ Diệp viên dùng cho nữ khách nhân thưởng hoa, trò chuyện."

Thì ra là vậy. Đàm Hương cũng gật gù.

Giải thích mấy câu, đã đến cửa Hồ Diệp viên. Tì nữ kia không theo vào nữa mà mời nàng tự vào, rồi trở về nơi xuất phát.

Bên trong quả thật là nhiều "loài hoa" đang khoe hương, khoe sắc.

Sinh thần của An Quốc công chúa mời rất đông khách khứa. Những phu nhân, tiểu thư chụm lại thành nhiều tốp người cười nói rất vui vẻ, có tốp người nói chuyện gia quyến, có tốp bàn về các chàng trai trẻ nổi danh kinh thành, có tốp lại khoe khoang kỳ trân dị bảo mình sở hữu được...

Thật lòng mà nói, nàng đến đây cũng chẳng có bạn có bè, hơn nữa cũng không muốn phát sinh quan hệ cùng mấy vị tiểu thư kim chi ngọc diệp.

Phiền phức! Nhặt nhèo! Nhiều chuyện!

Và nàng cũng không phải người biết cách nói chuyện với người lạ.

Không nghĩ ngợi gì, Đàm Hương đi tìm một góc không người trong hoa viên, ngắm cảnh thưởng hoa. Đồng thời xoa nắn cái vai, cái mông trước đó bị "nguy quân tử" ngược đãi.

Yên tĩnh không được bao lâu, đã có người chú ý tới sự xuất hiện của nàng ở góc khuất của hoa viên.

Người nọ bắt đầu chỉ trỏ cho mấy người cùng hội nhìn theo. Rồi họ cùng cười cười nói nói bàn luận về nàng. Có khúc còn cười rộ cả lên, có khúc, người nọ nhếch môi cổ tình xéo xắc vài câu như cho mọi người cùng nghe. Ánh mắt ghen tỵ cũng có, ghen ghét cũng có, khinh thường cũng không kém gì.

Đàm Hương không rõ họ nói gì về mình, chỉ lỡ nghe được có người nhắc đến Đàm thị và Khai Quốc vương thì cũng đủ hiểu vấn đề xoay quanh ai rồi.

Nàng lười quan tâm. Chớp nhoáng, nhếch khoé môi cười rồi thôi.

Lại nghĩ vẩn vơ, dù là cháu hoàng tộc nhưng cũng chẳng biết ai với ai, đụng phải cũng không biết là ai để xưng hô cho hợp lý.

"Ta ngồi đây được chứ?"

Trong lúc nàng ngẩn người nhìn xa xăm, một nữ tử thanh cao tầm 20, 21 tiến lại gần phía nàng. Chạm nhẹ vai nàng hỏi. Âm vực người này mềm mại, đầm ấm, cất lời nói chuyện rất tự nhiên.

Đàm Hương ngơ ngẩn vài giây, cũng gật đầu vừa là chào hỏi, vừa là mời ngồi.

Nữ tử nọ thấy nàng cứ nhìn mình chằm chằm, dè dặt không dám lên tiếng, chợt nhớ tới mình chưa giới thiệu liền bật cười hiền hậu, niềm nở nói:

"Ta khuê danh là Mai Diệu Chi, thái tử phi. Lần đầu gặp mặt đệ muội, Khai Quốc vương phi."

"A, thái tử phi tỷ." Đàm Hương hơi bất ngờ đôi chút, bởi một nhân vật lớn vừa mới bắt chuyện với mình. Nàng cúi đầu chào thêm một lần nữa.

"Cứ gọi ta là Diệu Chi, đừng gọi thái tử phi, nghe nặng nề lắm."

Đàm Hương khẽ đáp vâng lời gọi vị nữ tử ấy một tiếng Diệu Chi tỷ tỷ.

Có đôi lời khúc mắc, "Tại sao tỷ biết muội là..", nàng định nói danh phận hiện tại của mình, nhưng lại thôi, chỉ để câu hỏi lấp lửng như vậy.

Nhưng Mai Diệu Chi vẫn hiểu, ôn hoà giải đáp: "Là thái tử phi, sau này thường đi giao thiệp, đương nhiên phải biết rất nhiều người. Với lại, ta từng xem tranh vẽ chân dung của muội, quả thật để lại cho ta ấn tượng vô cùng sâu sắc. Phải nói rằng, trăm năm khó quên được. Không ngờ khi gặp ngoài đời, còn hơn cả tưởng tượng. Tuy hơi nhỏ, nhưng bù lại nhan sắc không ai bì nổi. Ta thắc mắc, tại sao người như muội đến tận khi thành thân với Nhị đệ mới được biết đến?"

"Tỷ tỷ nói quá rồi. Bản thân muội thấy mình không có gì quá đặc biệt cả." Đàm Hương khiêm nhường.

Mai Diệu Chi lắc đầu cười nhẹ, "Ta không nịnh bợ ai bao giờ."

"Ý muội không phải vậy."

"Được rồi, lần đầu chúng ta gặp mặt, nên tạo ấn tượng tốt cho nhau."

Dường như thấu hiểu mọi suy nghĩ của Đàm Hương, Mai Diệu Chi không nề hà gì chuyện vặt vãnh. Chuyển đề tài cùng nói chuyện với nàng.

Khi yến tiệc chuẩn bị bắt đầu, hai người cùng nhau đến bàn tiệc.

Lúc đến, Lý Long Bò đã ngồi sẵn vào bàn chờ nàng. Còn Mai Diệu Chi ngồi cùng Thái tử ở phía trước một chút.

Kỳ lạ hơn cả lúc ở hoa viên, khi nàng vừa ngồi yên vị, rùng mình nhận ra rất nhiều con mắt đang đổ dồn trên người mình. Hơi hoảng, nàng ngược lên hỏi Lý Long Bò: "Trên người ta, à, thiếp có vấn đề gì sao?"

Lý Long Bò nhìn nàng một lượt, rồi liếc những kẻ xung quanh, rồi lại nhìn nàng, trả lời: "Không có! Ngồi xích vào đây."

Đàm Hương khó hiểu nhưng vẫn nghe lời hần ngồi xích gần, cố nói chuyện với Lý Long Bò để phân tán sự chú ý với những người nọ.

Hồi sau, An Quốc Công chúa cùng đoàn tùy tùng bước vào, ngồi ở bàn chính giữa sảnh lớn, mở lời khai yến.

Nàng nhìn mãi một hồi, cũng không thấy vị Thái sư nọ đâu. Bèn khều tay Lý Long Bò, tiếc nuối hỏi: Thái sư không tới dự sinh thần của vợ sao?

"Thái Sư đã quy thiên cách đây 8 năm rồi."

"Hả, bị bệnh sao?" Câu trả lời này nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nhưng có vẻ, câu trả lời sau cùng của hần có lẽ còn khiến nàng kinh động hơn.

"Tuổi cao sức yếu, hưởng dương 73 tuổi."

"Cái gì?" Đàm Hương há hốc mồm, mặc dù không phát ra tiếng động lớn nhưng cũng thu hút vài sự chú ý. Nàng gắng hỏi tiếp: "Vậy hoàng tử gả cho Thái sư đó từ khi nào?"

Lý Long Bò vẫn điềm nhiên, nàng hỏi gì trả lời nấy: "Năm thuận thiên thứ nhất!"

Sau đó, Đàm Hương không hỏi gì nữa, mà chỉ ngồi ăn.

Tính ra, năm đó hoàng tử mới 12, còn vị thái sư kia đã gần 70 tuổi.

Sự thật là nàng rùng mình kinh hãi. Thảm trách chế độ phong kiến này độc ác quá, mối hôn sự chênh lệch lớn như vậy mà... hoàng tử đến bây giờ vẫn còn quá trẻ, thanh xuân chưa kịp tới đã trở thành goá phụ... haiz

Đàm Hương thở dài, có lẽ con vua thì cũng chẳng thể tự do theo đuổi hạnh phúc. Nàng lại nghĩ đến mình, nếu người nàng bị ép lấy không phải Lý Long Bò, mà là một lão trung niên giàu có nào đó thôi cũng đã đủ ghê rợn rồi. Mà nào có phải làm chính thê, chắc chắn là làm thiếp, rồi bị chính thê chà đạp như trong phim truyện...

Nàng ngược lên nhìn Lý Long Bò. Cũng may, cũng may là hần.

Thấy nàng cư xử kỳ lạ, Lý Long Bò bất giác hỏi "Có chuyện gì?"

Đàm Hương lắc đầu lia lịa. Nàng định thần, tập trung ăn ăn, uống uống. Nghĩ đó cũng không phải chuyện của mình, người trong cuộc cũng không than vãn, mình than hộ làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Lần sau

Ca vũ sau đó cũng được bắt đầu.

Đàm Hương thỉnh thoảng đánh mắt nhìn xung quanh, nhận diện từng người. Nếu không nhầm, khách nhân được chia làm hai bên riêng biệt, một bên là các hoàng tử đã lập thất và khách quan đã có gia đình. Bên đối diện là chỗ ngồi của các công chúa, hoàng tử chưa lập thất, ngồi ở phía sau hầu như là các nữ quyến nhà quan lại. Sở dĩ nàng đoán vậy là bởi Lê Cẩm Tâm cũng đang ngồi ở phía đó.

Dạo gần đây, Lê Cẩm Tâm hầu như không mấy xuất hiện trước mặt quấy rầy nàng nữa. Ngay cả việc dự tiệc hôm nay cũng sớm khởi hành từ buổi chiều hôm trước chứ không đợi cùng đi với Lý Long Bò như nàng vẫn nghĩ. Còn tướng Lê Cẩm Tâm sẽ dính chặt hần không buông chứ!

Ánh mắt Đàm Hương chợt dừng lại tại một bóng hình...quen quen. Dường như đã gặp ở đâu đó rồi mà nàng chưa kịp nhớ. Nghĩ nửa ngày, chẳng phải là cô bé cải trang ở Mộng Nguyệt lâu bữa nọ sao?. So với lần đầu gặp mặt cách đây vài tháng, có vẻ trở mã giống thiếu nữ hơn nhiều rồi.

Đàm Hương huých nhẹ Lý Long Bò, hứng thú hỏi danh tính của nàng ta.

Theo hướng nhìn của nàng, Lý Long Bò chỉ mắt vài khắc ngẩng đầu rồi thôi, mở miệng đáp: "Ngũ công chúa - Lý Phương Châu."

Lý Long Bò thời điểm này dễ tính lạ thường, hỏi gì trả lời đó. Cơ hồ như ai hấn cũng biết, chuyện gì hấn cũng hay.

Công chúa à?! Khựng đã, vậy vị công tử đi cùng ngũ công chúa, được gọi là tứ ca, tứ ca.. Tứ hoàng tử ư? Nhìn lại mới thấy đúng thật hấn cũng đang ngồi ở ngay đầu hàng, kẻ Ngũ công chúa thật.

Đàm Hương gật đầu, thăm đánh giá, nhân duyên của nàng với hoàng tộc không hề nhỏ chút nào.

Lâu như vậy rồi, hấn họ cũng không còn nhớ tới cái tên Đàm Văn Long đâu nhỉ?! Chắc vậy.

Đàm Hương tự trấn an mình, bởi vì dính líu đến mấy chuyện này rất phiền, ví như cục nợ đang ngồi cùng bàn với nàng đây, mà nàng không rảnh để giải quyết. Do vậy Đàm Hương không dám nhìn họ thêm lần nào nữa.

Ấy vậy mà chú ý đến bàn tiệc còn trống phía dưới mình một chút. Lần này nàng không cần hỏi Lý Long Bò nữa mà có thể tự suy đoán được, cũng tránh vượt quá sự nhẫn nại của hấn thì lại khờ nàng thôi.

Nghĩ được tới đây, cái mông của nàng lại thấy nhoi nhói.

Không sai, là Tam hoàng tử Lý Mục. Sau nhị thì là tam, phía đối diện Tứ hoàng tử lại ngồi đầu, chắc chắn không nhầm.

Đàm Hương chưa từng gặp người này, song trước đây một lần nghe Lý Long Bò nhắc tới khi bị nàng tra hỏi thì cũng tự hiểu thấy tâm địa y không phải là người an phận, lại chẳng tốt đẹp gì.

Nàng thật sự muốn diện kiến người này một lần.

Đương nhiên là, từ xa thôi.

Bấy giờ, thái tử Lý Phật Mã nâng chén rượu hướng về trưởng công chúa, mở lời: "Hoàng tỷ, nhân ngày đặc biệt, đệ kính tỷ một chén, cung chúc tỷ mãi rạng ngời như hải đường hoa, yêu kiều như phong lan vương giả."

Mọi người bên dưới cũng đồng loại nâng chén, nói những lời hay ý đẹp chúc mừng An quốc công chúa.

Công chúa tươi cười nâng rượu nhận lễ.

Đặt chén rượu cạn đáy xuống bàn, thái tử nghiêng đầu ra hiệu cho thái giám ở phía sau mình.

Thái giám nọ hiểu ý, liền rời đi.

Thái tử lại nói: "Hai tháng trước, đệ thay phụ hoàng sang Đại Lý, trên đường hồi kinh phát hiện một loài lan mới có màu vàng rất bắt mắt cho nên đã mang về. Loài lan này rất hợp với khí hậu nước ta, lại nói bây giờ là tháng 10, đúng độ hoa nở rộ nhất, mùi hương rất thơm. Vốn biết hoàng tỷ yêu thích thường lan, đây coi như là chút quà mọn của đệ tặng cho tỷ."

Thái giám vừa rời xuất hiện đi bên cạnh hai thái giám khác đang bê một khóm lan rất lớn tiến vào.

"Đệ đặt tên cho nó là Hoàng thảo phi yến." Lý Phật Mã bổ sung.

Tất cả mọi người đều trầm trồ ngắm nhìn loài lan lạ ấy. Chỉ một câu màu vàng bắt mắt hoàn toàn không thể miêu tả hết vẻ đẹp của nó. Từ giá treo, thân lan rũ dài xuống đất khoảng 4 thước (1,7m). Lá hình mác nhọn, cụm hoa bên mọc trên thân còn lá. Sắc hoa vàng rực, cánh hoa hình trứng. Môi màu vàng hình phễu, ở giữa có 1, 2 đốm màu tím đỏ; bề mặt phủ lông mịn.

Mỹ bất thắng thu!

(Đẹp không sao tả xiết)

Chúng có một vẻ đẹp hiếm thấy, kiều sa, đài các và vương giả mà những thứ hoa kỳ quái làm người ta say mê không thể ví với nó được. Thế gian có hàng nghìn loài lan, loài lan nào cũng mang một hình dáng riêng biệt không phạm nhau.

Không chỉ đẹp mà còn rất thơm. Mùi hương theo bước chân của các thái giám lan toả tới vị trí của tất cả mọi người trong sảnh đường. Ai ai cũng cố hích mũi cảm nhận hương thơm thanh nhã, bất phạm của loài lan ấy.

Đời xưa gọi lan là vương giả hương cũng là vì thế.

Công chúa là người yêu lan, khi nhìn thấy khóm lan này đã vô cùng hào hứng và kinh hi.

Nàng vui đến nỗi không nhận được thốt lên: "Hoàng thảo phi yến*! Dường như ta thấy mùa xuân quả thực đến rồi. Quả thực rất tuyệt mỹ. Món quà lớn như vậy, sao có thể gọi là chút quà mọn chứ. Cảm ơn đệ, Phật Mã. Món quà này, ta rất yêu thích."

*Hoàng thảo: lấy từ cảm hứng mùa xuân, cây cối đâm chồi nảy lộc, tràn trề sức sống.

Phi yến tức chim én, loài chim tượng trưng cho mùa xuân.

"Hoàng tử thích món quà này là vinh hạnh của đệ." Thái tử mỉm cười khiêm tốn.

Công chúa Thiềm Hoa vẫn giữ nụ cười, phát tay cho người hầu mang khóm hoa cất đi. Khi ấy vẫn nuôi tiếc nhìn theo, sợ không ngắm đủ.

Rất nhanh khóm lan đã bị đem đi khuất tầm mắt. Trên môi Công chúa vẫn chưa phai nụ cười, chợt quay đầu cất tiếng:

"Long Bò, đệ thì sao?"

Trong tích tắc, hình như Đàm Hương thấy Lý Thiềm Hoa hấp háy đôi lông mày, vẻ mặt rất chi là tình quái.

Lý Long Bò từ đầu yến tiệc chỉ duy trì một tư thế rất đỗi chính trực, bị điểm mặt chỉ tên cũng nhí nhếch môi cười nhẹ rồi nghiêng nửa đầu nhìn người đang kể cạnh. Ánh nhìn đầy hàm ý.

Công chúa Thiềm Hoa chú ý quan sát từng cử chỉ của Lý Long Bò, có giây lát ngạc nhiên, bỗng bật cười, nửa đùa nửa thật:

"Đệ đừng nói, thê tử của đệ chính là quà nhé?!"

Ai chẳng biết, đường đường Khai quốc vương gia hơn 20 tuổi mà vẫn ở giá như thiếu nữ ế chồng, trước sự thúc giục, chèn ép của hoàng thượng cũng không gật đầu lấy một cái. Vậy mà không lâu trước mới thành thân với một nữ tử vô danh, nhưng nghe nói là đệ nhất mỹ nhân mới được phát hiện ra. Chuyện này đúng là kinh hỷ đối với hoàng thất.

Cũng không biết tin tức lan truyền từ đâu. Hiện giờ ngoài phố, ngay cả đứa trẻ con lên 3 cũng biết đến câu chuyện "mỹ nhân cứu anh hùng" của phu thê nhà họ. Chuyện kể rằng: Trong một lần ra ngoài vi hành, Khai Quốc vương không may bị thích khách truy sát. Vương gia thân mang trọng thương chạy đến chân một ngọn núi nọ thì kiệt sức, bất tỉnh. Hôm sau tỉnh lại đã thấy mình nằm trong một túp lều tranh ở lưng chừng núi. Sau đó mới biết, thiếu nữ cứu ngài sống một mình ở đó, đêm hôm trước trở về từ hội hoa đăng, phát hiện cảnh tượng ngài toàn thân đầy máu, không đành lòng liền đưa về chiếc lều nhỏ để chăm sóc. Sau bao nhiêu năm cô độc, bắt đầu từ khoảnh khắc đó, Khai Quốc vương gia xuân tâm nảy mầm. Một khoảng thời gian sau, vương gia gặp lại thiếu nữ đó trong tình cảnh khá éo le, liền không ngại hiểm nguy mà cứu nàng khỏi vô ngựa điên. Câu chuyện còn rất dài nhưng đại khái đã đi đến kết cục mà ai cũng đã thấy. Mặc dù có một vài tin lá cải không hay về quan hệ thực tế của hai người, nhưng nay được tận mắt chứng kiến đôi phu thê xứng đôi vừa lứa, cử chỉ mặn nồng, tình chàng ý thiếp như vậy thì lắt đầu giao ngán với những chuyện trà dư tửu hậu ngoài đường.

Nhắc đến trong hoàn cảnh này thì hơi thừa, nhưng kẻ nào đã mau mồm mau miệng kể cho thiên hạ biết chuyện này? Lý Long Bò? Hẳn không phải kẻ nhiều chuyện? Tên họ Hàn? Nhìn đã biết là đồ bà tám rồi.

Lời này của Lý Thiềm Hoa quả có sức công phá lớn. Chỉ một câu nói đã dồn tất cả cặp mắt của mọi người lên phía Đàm Hương.

Nàng cảm nhận được tư vị của những ánh mắt kia. Có kẻ tò mò. Có kẻ ngạc nhiên. Có kẻ ngưỡng mộ. Có kẻ ghen tỵ. Có kẻ tiếc nuối. Lại có kẻ coi đó là trò cười. Còn, có kẻ mang theo phần nợ cực hạn.

Đàm Hương "nằm cũng trúng đạn", ngẩng đầu nhìn Lý Long Bò, thấy hần cũng một mực nhìn nàng, cộng thêm điệu cười như có như không ấy càng khiến hần trông đáng ghét hơn. Nàng thật muốn nắn hần: "Đồ điên nguoi, còn không mau lên tiếng phủ nhận đi!"

Lý Long Bò đọc vị nội tâm nàng, hần quay lại nhìn Thiềm Hoa công chúa, lắc đầu nhếch môi nói: "Thê tử của đệ sao có thể là quà được chứ."

Nói rồi, hần ra hiệu cho Tiểu Bảo phía sau dâng một hòm gỗ khắc tinh xảo lên. Không quên nói thầm vào tai thê tử của mình: "Ta không vội."

Sống với Lý Long Bò mới biết, Đàm Hương nàng dễ mang bực bội vào mình như thế nào.

"Đừng nói là..." Thiềm Hoa công chúa chưa nói hết câu, món quà đã đặt lên tay nàng.

Công chúa mở hộp quà, có vẻ không hề bất ngờ, nàng thở dài: "Ta biết ngay mà. Long Bò, dù đã thành thân rồi mà đệ vẫn duy trì cái sự tẻ nhạt của mình đối với hoàng tử à?! Chẳng trách già đầu rồi mới lấy được vợ. Đệ muội, rốt cuộc muội nhìn chúng điểm gì của hần mà quyết định gả sai người như vậy? Ta rất lấy làm tiếc nuối."

"Hoàng tử nói quá chuẩn đấy ạ. Đúng là ăn phải bả mới đồng ý gả cho hần. Chứ kẻ gian manh, đa nhân cách như hần đào đâu ra điểm tốt để mà nhìn. Muội thật khổ, thật đáng thương, bị con sói giả gian ác ấy dối lừa vào tròng. Duy nhất hoàng tử hiểu được lòng muội huhu..." Đó là những lời từ đáy lòng Đàm Hương cắn khấn tay muốn nói ra. Chỉ là...lúc này lại phải cúi đầu làm bộ mặt ngượng ngùng vì mọi người xung quanh vẫn tập trung vào hai người không phải trung tâm bữa tiệc này.

Còn Lý Long Bò thản nhiên cướp lời: "Nếu tỳ không thích thì có thể trả lại. Đừng chia rẽ tình cảm của bọn đệ. "

Oe. Làm như yêu nhau thắm thiết lắm vậy. Cả hai người con gái tâm ý tương thông.

Đối với người ngoài, những lời như thế này chứa bao nhiêu là yêu thương cơ chứ. Xem ra lời đồn vẫn cứ là thất thiệt.

"Đồ đã tặng còn muốn trả lại?! Nói gì thì nói, năm nào đệ cũng tặng sách cho tỳ, là chê tỳ rảnh rồi không việc gì làm, phải không?" Công chúa trong nghiêm túc vô đùa cợt hỏi.

Lý Long Bò không lạnh không nhạt trả lời: "Nữ nhân đọc sách có gì không tốt?! Nếu không thích đọc sách, tỳ còn có thể dùng hộp đựng trang sức đây!"

Lý Thiêm Hoa thật hết nói nổi đệ đệ này, đành than một câu rồi đặt món quà sang một bên. "Vây lần sau để đệ muội chọn quà đi!"

Lý Long Bò gật đầu tán thành: "Được!"

Phía bên dưới có người trong lòng đang gợn sóng buồn tủi trước hành động của Lý Long Bò.

Một người khác gần đó vô cùng khó chịu, tay xiết chặt thành quyền dưới làn váy cầu kỳ. Dịch ý rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vận xui liên tiếp

Không khí trở lại như ban đầu. Những người khác cũng lần lượt tặng lễ của mình.

Trong thời điểm tề tựu thế này, không chơi trò ngắm cảnh làm thơ thì thật là phi thường thiếu sót.

Lại nói, trong đám người này đều là trăm anh thế gia, học thức đủ sâu đủ rộng, làm thơ vốn dĩ là thú vui tao nhã của những người hiểu biết đầy mình này. Ất hẳn sẽ có người ngộ ý muốn thi thố, bình phẩm văn thơ.

Về phương diện này, Đàm Hương không có ý muốn tham gia, nàng không có loại tài năng này. Bình thường nói mấy câu có văn có điệu chơi chơi cho vui tai thôi chứ chẳng có tí văn vẻ, nghệ thuật gì. Một phần bởi ở hiện đại, thứ người ta học về văn chương không tính là nhiều, đặc biệt là về ngữ nghĩa của những từ Hán Việt. Do chữ viết có nhiều thay đổi, trong đời sống ít dùng nữa cho nên không được học những thứ mà nho gia vẫn thường truyền thụ. Vì vậy mà kiến thức của người hiện đại về ngôn từ khá hạn hẹp. Bù lại chỉ có kiến thức về khoa học hiện đại là tiên tiến hơn người cổ đại. Mà đạo văn người ta lại không hay, nên ngồi im mà nghe là được.

Trước lời đề nghị này, Lý Thiêm Hoa vui vẻ đồng ý ngay. Tự mình ra đề và treo thưởng hậu hĩnh.

Nhiều người dóc lòng thể hiện tài năng của mình. Không riêng gì nam nhân, nữ nhân cũng rất nhiều người thử sức, trong đó phải kể đến cô gái dung nhan sắc sảo cũng ngồi hàng phía trên, nàng ta vừa ngâm bài thơ của mình lên, mọi người đều gật gù, tấm tắc bình thơ và ngợi ca vị tài nữ này.

Có vẻ như đây là bài thơ hay nhất của ngày hôm nay rồi.

Công chúa Thiêm Hoa định bụng ban thưởng, một giọng nữ chột cắt ngang:

"Nghe nói Khai Quốc vương phi không chỉ xinh đẹp mà còn rất tài giỏi. Từ đầu bữa tiệc tới giờ không thấy vương phi lên tiếng, tiểu nữ mạo phạm muốn được mở rộng tầm mắt, không biết vương phi có sẵn lòng cho tiểu nữ vinh dự này?" nữ tử dứt lời, bên môi còn điểm nhẹ một nụ cười khiêu khích.

Người mới lên tiếng chẳng phải là người vừa rồi ở hoa viên buồn đưa lê bán dưa chuột về người nàng ta đang cố "khen ngợi" sao?! Đàm Hương cho rằng, tính cách mỗi người không ai giống ai, nhưng mà nữ tử này phải nói là lật mặt còn dễ hơn cả lật trứng. Khi nói những lời này, trong bụng dạ nàng ta toàn là muốn biến mình thành trò cười cho mọi người. Nàng thật tâm nghĩ, phải chăng mình đã làm nên chuyện sai trái gì mà để cả người chưa gặp mặt bao giờ ghét đến vậy??

Đàm Hương hết lần này đến lần khác trở thành trung tâm của sự chú ý, trong khi nhân vật chính của buổi tiệc vẫn ngồi trên kia.

Còn chưa biết nên đối phó thế nào cho khỏi bẽ mặt, Lý Long Bò lại đã giúp nàng một phen, nói vài lời khiến cho người nào người nấy im bặt:

"Vị tiểu thư kia mất nhỏ như vậy, vương phi của ta có thể hiện mình bao lần cũng khó mà mở rộng được. Huống hồ nàng ấy không giỏi văn chương cho lắm, cho nên tiểu thư đây chắc không có vinh dự rồi. "

Cô gái nghe vậy đỏ mặt tía tai, mặt méo xệch không biết nên cười hay mếu. Mục đích muốn kẻ vô danh kia mất mặt, ai ngờ lại bị cắn ngược lại một cú đau như vậy, cư nhiên bị mắng thẳng vào mặt, chẳng khác nào chê mình không những xấu mà còn không có phúc phận gì. Thật muốn tức chết mà. Đúng là muốn chơi chó, phải ngó mặt chủ.

Đàm Hương nén cười vào trong, lên giờ ngón cái khen ngợi Lý Long Bò độc mồm độc miệng đúng lúc, không có chút thương hoa tiếc ngọc gì với nữ nhân cả.

Lý Thiềm Hoa trước bao quan khách đành phải cứu vãn bầu không khí, vung tay, nói:

"Vậy xem ra, người thắng cuộc thi này là Trần tam tiểu thư rồi. Người đâu, ban thưởng."

"Tiểu nữ cảm tạ công chúa khen thưởng." Trần Diệu Trân thi lễ, cất tiếng nói oanh yến, dịu dàng làm người người mỉm lòng.

Lúc này, nữ nhân phong tình vạn chủng ngồi bên cạnh Trần Diệu Trân cũng đứng dậy, nói:

"Thưa công chúa điện hạ, chúng tiểu nữ có món quà nho nhỏ muốn tặng cho người." Nàng ra hiệu cho nô tỳ dâng lên, từng cử chỉ đều nhẹ nhàng, mềm mại khiến người ta yêu thích, nàng tiếp tục nói: "Là một chuỗi san hô đính ngọc thạch, tiểu nữ nghĩ nửa ngày trời mới chọn được một món quà ưng ý, thế nhưng vẫn cảm thấy nó có hơi đơn điệu, cho nên tiểu nữ cùng muội muội xin mạn phép dâng tặng công chúa một khúc vũ cầm để biểu hiện thành ý."

"Vân Hoa tiểu thư?! Được thưởng thức vũ cầm của người cũng đã là vinh dự hiếm có của ta cũng như mọi người ở đây không phải sao? Mời!" Lý Thiềm Hoa ôn nhuận trả lời.

"Để mọi người chê cười rồi!"

Hai người con gái y phục diễm lệ đồng loạt thi lễ, rồi chỗ ngồi. Nô tỳ mang tới một cỗ cầm đặt xuống sân.

Trịnh Vân Hoa nhẹ đặt mình ngồi xuống trước cỗ cầm. Trần Diệu Trân đứng giữa sân với tư thế chuẩn bị vũ khúc trông rất mị hoặc.

Tiếng đàn thánh thót bắt đầu cũng là lúc Trần Diệu Trân nghiêng mình nhảy múa, từng động tác uyển chuyển thướt tha, lay động bao ánh nhìn. Vũ cầm cộng hưởng cũng mỹ sắc khiến tất cả chìm đắm.

Đàm Hương chợt nhận ra, cô gái đang tấu cầm kia chính là mỹ nhân mình nhìn thấy ở Mộng Nguyệt lâu hồi trước đã tháo mạng che mặt đi. Nghe nói, Trịnh Vân Hoa là đệ nhị mỹ nhân kinh thành, ít khi xuất đầu lộ diện. Chỉ một vài dịp rất đặc biệt mới xuất hiện ở Mộng Nguyệt lâu tấu một khúc nhạc và Đàm Hương nàng đã may mắn gặp được trong lần đó.

Nàng mãi mê với điệu nhảy khúc đàn đó, có phải mới vừa rồi ánh mắt của Trần tam tiểu thư mới vừa lướt qua đây. Không đúng, lướt qua Lý Long Bò mới phải vì đó là loại ánh mắt quyến rũ, hấp hồn người khác. Tuy diễn ra chớp nhoáng nhưng cũng đủ để Đàm Hương bắt gặp. Nàng nhìn Lý Long Bò, có vẻ hần cũng biết nhưng làm như không quan tâm...

"A..." tiếng kêu nhẹ ngay gần Đàm Hương, nàng thấy một nô tỳ không may làm đổ đĩa bánh tráng miệng lên y phục của mình.

Nô tỳ đó tức khắc quỳ lạy van xin nàng tha tội. Cũng may không ai để ý tới, cho nên Đàm Hương không tính toán so đo gì, gạt đầu cho nàng ta dọn chỗ bánh rơi rồi lui xuống, lại tự mình phủi nốt chỗ bột bánh còn dính trên y phục của mình. Chuyện xảy ra trong chốc lát cho nên Đàm Hương tiếp tục xem biểu diễn.

Ở một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, đôi mắt của hai nữ tử trên đài chợt bén lên, kèm theo nụ cười khuyếch đảo nhân tâm nhưng ẩn chứa nhiều hàm ý.

Đoạn nhạc đã đến cao trào, mỹ nữ lấy đà nhảy lên không trung, xoay vài vòng. Dải phi bạch hoà vào gió uốn lượn xung quanh thân thể ấy. Tựa như tiên nga giáng trần.

Trần Diệu Trân nhắc điệu phi vũ, cầm theo bình rượu, vừa múa vừa rót rượu cho từng vị vương tử. Ánh mắt của các nam nhân ở đây từ lâu đã trở nên mê luyến, lạc vào trong cõi mộng vẫn chưa muốn tỉnh lại.

Khi đến bàn của Lý Long Bò, Lý Long Bò nhìn nàng ta, nàng ta nhìn Lý Long Bò bằng đôi mắt mị hoặc lại thêm chút thẹn thùng, đôi má hây hây của một thiếu nữ lần đầu được ném thư tư vị ái tình. Sau đó, nàng ta dời đi trong niềm tiếc nuối man mát, phàm là nam nhân ai lại không động lòng cơ chứ.

Đàm Hương thu hết mỹ cảnh vào mắt. Mặc dù nói Lý Long Bò có tư tình với ai cũng chẳng liên quan đến mình. Song, trong lòng nàng không những không thể hờ hững làm ngơ mà còn có chút không vui lẫn khó chịu với người con gái kia. Theo lý mà nói, khi thấy người khác đã có vợ thì dù có tình ý cũng phải kín đáo thô lộ, vậy mà Trần Diệu Trân dám công khai liếc mắt đưa tình với chồng nàng, còn là ngay trước mặt nữa chứ. Vậy là muốn thách thức chứ gì?! Được thôi, ta với Lý Long Bò còn bản hiệp định, để ta chống mắt lên coi, nếu ta không bỏ hần thì cô làm sao bước... đợi chút, mình và Lý Long Bò đâu có tình cảm, sao lại nghĩ vậy chứ?

Thôi bỏ đi, dù sao, nàng cũng đã ác cảm với Trần Diệu Trân rồi. Cho nên nhắc tới lại thấy ngứa ngứa trong người.

Nhưng có vẻ không cần nhắc đến nữa, vì trong người nàng đang bắt đầu ngứa ngứa, bứt rứt thật sự. Đã là giữa thu mà vẫn còn nhiều muỗi vậy sao? Nói vậy cũng không đúng, bởi rõ ràng vết ngứa ngày càng lan rộng, kiểu như bị dúi ứng vậy. Đàm Hương không nhịn được dùng tay gãi cho đỡ khó chịu, chỉ là càng gãi càng ngứa nhiều hơn.

Lý Long Bò cảm nhận thấy, hỏi nàng: "Sao vậy?"

"Bỗng dưng ta thấy khó chịu." Đàm Hương trả lời, khuôn mặt nhăn lại, những chỗ ngứa đang dần lan ra.

Lý Long Bò mảy mòi nhú, chú ý từng cử chỉ của nàng, cầm bàn tay đỏ ửng nổi sưng tấy của nàng nhìn một hồi, đáp: "Mùa muỗi đã qua rồi, liệu có phải ăn trúng thứ gì tương khắc mà bị phát ban không?"

Đàm Hương lắc đầu, nàng không bị dị ứng đồ ăn, về khoản tương khắc Lý Long Bò cũng ăn mà đâu có sao. "Chắc chắn không phải do thức ăn đâu." "Mà bây giờ không có thời gian để nghĩ nhiều nữa, vì nàng đang ngứa vô cùng, lại không dám gãi, chỉ dám dùng sức xoa những chỗ đang nổi mẩn đỏ trên người. Nếu không nhanh ra khỏi đây, nàng sợ rằng mặt mũi của Lý Long Bò lần nàng đều sẽ không còn mất.

"Lý Long Bò, đưa ta rời khỏi đây ngay lập tức. Ta sợ mình không nhịn được lâu nữa đâu." Đàm Hương nắm lấy cánh tay Lý Long Bò.

Hắn nhìn khuôn mặt người con gái ngồi bên cạnh, không còn vẻ đáng yêu, lộng lẫy như trước mà mặt mũi đã tím tái chun lại, bàn tay đang kim lấy cánh tay hắn ngày càng chặt, nín nhịn không gãi. Trong lòng hắn bỗng dâng lên chút xót xa không thể nào diễn tả được.

Không chần chừ lâu, Lý Long Bò ra hiệu cho Tiểu Bảo ở đằng sau lại gần, nói nhỏ.

Tiểu Bảo nghe xong, gật đầu tiến tới chỗ Công chúa vẫn đang xem vũ khúc gần đến đoạn kết thúc, truyền lại những lời chủ tử vừa nói.

Lý Thiêm Hoa nghe xong, thấy mọi người vẫn tập trung xem, liền nhẹ gật đầu với Lý Long Bò, sai nô tỳ đưa hai người rời đi.

Theo sau nữ tỳ dẫn đường, Đàm Hương cố gắng chỉ cọ xát da của mình, nhưng cơn ngứa ngày càng nhiều hơn, có những chỗ bắt đầu ran rát. Đầu nàng đang muốn nổ tung lên, nếu ở đây có một cái hồ, nàng sẽ chẳng màng đến việc mình không biết bơi mà nhảy xuống.

Thường những lúc cùng đường, người ta thường không tính toán hành động, nàng cũng không ngoại lệ mà đưa hai tay tới trước mặt Lý Long Bò, khuôn mặt nhăn nhúm, cơ thể vận vẹo gắng nói: "Giữ tay ta đi, giữ chặt vào. Nếu không ta sợ mình sẽ tự cào rách người mất."

Hành động của nàng dễ làm người ta liên tưởng tới tội phạm ra đầu thú để cảnh sát đeo còng số tám vào tay mình.

Lý Long Bò có chút ngạc nhiên. Hắn nghĩ ngợi vài giây. Một bàn tay của hắn đủ giữ chặt tay Đàm Hương. Nàng tạm thời yên tâm một chút. Nhưng trong phút mốt, cả cơ thể nàng tựa như đã quay một vòng, ôm gọn trên hai cánh tay của Lý Long Bò mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thủ phạm là ai?

Trần Diệu Trân hoàn thành điệu múa, khi trở về chính sân đã không còn thấy bóng dáng của người trong lòng, mắt mắt liếc qua tỷ tỷ Trịnh Vân Hoa nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu nhẹ nhàng. Không ngờ lên kế hoạch chi tiết như vậy, cuối cùng còn chưa kịp xem nó thành bại thế nào, đành nén tức giận cúi chào rồi trở về vị trí ngồi ban đầu. Bỏ ngoài tai những lời khen ngợi.

Trong một thời thần, Trịnh Vân Hoa điểm nhẹ chiếc quạt hoa đào trên môi, đôi mắt hữu hồn vô hướng, nói: "Diệu Trân, đối thủ của muội quả đáng gờm. Không những dung mạo xuất chúng mà vận may cũng không tồi. Lại nói tiện nhân kia có thể bình tĩnh giữ mặt mũi rồi đi thì cũng có chút bản lĩnh đấy. Theo tỷ thấy, ả không hẳn là tiện dân không gốc không gác đâu, muội chớ coi thường. Bột miêu nhân vừa ngứa rất lại dễ phân tán, coi như giữ được chút mặt mũi, ả nhìn nổi không tự cào rách mình mãi được sao?! Chỉ tiếc, người hầu của muội làm việc thật không có mắt nhìn đó, sao có thể chọn trúng một nô tỳ tay chân vụng về như thế để hành sự cơ chứ. "

Nét mặt Trịnh Vân Hoa hiển thị đôi phần hứng thú. Trịnh Vân Hoa vốn giỏi tính kế một mũi tên trúng hai đích, hầu như chưa bao giờ thất bại. Có thể nói đây là lần đầu tiên cô ta gặp thất bại. Cũng do con nô tỳ ấu đoảng đó làm đổ đĩa bánh, không thì Đàm Hương kia hiện giờ đã sống không bằng chết rồi.

Không lâu trước, Lương Anh Thư là con của một viên ngoại lang ngũ phẩm, lại dám bày trò để được đề tên lên trước Trịnh Vân Hoa nàng ở bảng nhân hoa khôi. Sau đó chẳng phải cũng bị nàng sai người dạy dỗ, đến nay một bước cũng không dám rời khỏi phủ sao. Hiện giờ lại xuất hiện thêm một bóng hoa phù dung đó làm đau mắt nàng, lại là tình địch của biểu muội nàng, vậy cũng đừng trách vì sao phù dung "sớm nở tối tàn".

Trần Diệu Trân tức giận trừng mắt nhìn Ánh Ngọc, ngữ khí xem thường, đáp lời Trịnh Vân Hoa: "Xem như hôm nay ả may mắn. Tránh được một lần chưa chắc tránh được cả đời. Miễn sao vương gia để muội vào trong tâm là được. Khi này, ánh mắt của ngài nhìn muội..." nàng ta nói đến đây, bỏ qua tức giận bộc phát vừa rồi mà then thùng không nói tiếp.

Trịnh Vân Hoa gật nhẹ đồng tình, "Ta thấy tâm tình của vương gia lúc rời đi cũng không vui vẻ gì cho cam. Không cần biết là do mất hứng hay vì sợ mất

mặt, nếu như muội nói đúng thì muội cũng đã có chút chỗ đứng trong tâm tưởng của ngài rồi. Vậy thì mọi chuyện sau đó sẽ dễ dàng thôi, chuyện hôm nay coi như là bài học đầu tiên cho kẻ không biết vị trí của mình ở đâu. Ngày sau hãy còn dài, có tỷ ở đây, muội sẽ không phải chịu thiệt thòi."

Huống hồ, có bông hoa nào đẹp như vậy mà không một ai biết đến, lúc biết đến lại không tìm được cội nguồn cơ chứ?! Trịnh Vân Hoa tin rằng, danh tính của Đàm Hương có vấn đề lớn, thực chất ả đang cố dấu điểm thân phận thật sự của mình. Nữ tử 17 há còn bé bỏng đến nỗi để lạc mất gia đình, lại không nhớ nhà ở đâu. Lừa trẻ con chắc. Để đoán xem, liệu có phải là con gái của tội đồ, hay là nữ tử thanh lâu, huren, hay là ăn may? Không, như vậy quá tầm thường, chưa đủ để làm nên chuyện. Nếu như cô ta đã muốn giấu, Trịnh Vân Hoa tội gì lại không nhiệt tình tận dụng nó chứ, cũng không tiếc công phóng đại nó lên. Trịnh Vân Hoa nghĩ ra rất nhiều thể loại, nhưng mãi mới nghĩ ra hai từ tâm đắc nhất: "Yêu nữ!". Đúng, phải là yêu nữ mới được. Hoàng đế sinh ra và lớn lên tại chùa, là người tín Phật, đối với loại chuyện này là đủ biết nên biểu hiện thế nào. Trịnh Vân Hoa nhẩm đi nhẩm lại nhiều lần trong đầu, đặc ý nhếch một đường cong.

Trần Diệu Trân vẫn đang tưởng tượng về viễn cảnh không bao lâu nữa được bước chân vào cửa Khai Quốc vương phủ, mình tựa vai vào ngực Lý Long Bò mà thâm đồ mặt, không thể nhận được vui mừng mà nở nụ cười vui sướng sau chiếc khăn voan, yếu điệu đáp khê: "Vâng, Hoa tỷ."

....

Trong hoàn cảnh không thể ngờ đến, Đàm Hương ngây ngời, mới chỉ kịp kêu nhẹ một tiếng, ánh mắt mông lung khó hiểu áp ánh nhìn vào gương mặt tựa như lơ đãng. Bứt rứt ngoài da ngừng gây khó chịu một chút hoặc có thể là do nàng không còn để tâm đến nó nữa: "Ý ta không phải như thế này."

Lý Long Bò không có vẻ gì là chán chừ, đạp lối bước đi: "Còn ngựa hay không?"

Câu hỏi của hần làm Đàm Hương mới nhớ đến hiện trạng của mình, bất lực, khẽ nhướn hai cánh tay đang bị giữ chặt cho Lý Long Bò coi, phụng phịu nói:

"Hỏi thừa, tự nhìn thì biết."

"Vây còn không mau yên lặng." Lý Long Bò không nhìn nàng mà trả lời, hần vẫn đi chuyển men theo con đường lát đá vân, hắt hiu một vài tia sáng nhỏ từ những chiếc đèn đá hai bên đường.

Đàm Hương cũng chẳng còn biết nên làm gì đành mặc hần. Chốc chốc lại rùng mình vì ngứa ngáy không thôi.

Khoảnh khắc này, Đàm Hương chợt nhận ra, Lý Long Bò cũng có một chút gì đó gọi là ôn nhu dịu dàng. Đối với nàng ân cần, chu đáo. Là một kẻ trong nóng ngoài lạnh. Nói đúng hơn thì từ trước tới giờ, chưa bao giờ hần làm nàng sợ, bởi thái độ của hần và nàng đối với nhau chưa bao giờ là nghiêm túc. Tính cách của nàng không phải là một cô gái tùy tiện, đối với người lạ thường khá rụt rè, nhưng không hiểu sao, khi nói chuyện với hần lần đầu lại không hề có tí ngượng ngùng nào, hơn nữa còn cố tình bày trò trên người hần. Chỉ là có cảm giác, Lý Long Bò sẽ không khiến nàng tổn thương. Nhưng nó cũng chỉ chút chút, nhỏ xíu như hạt đậu thôi.

Nhưng trong tình cảnh này, Đàm Hương không thể nghĩ nhiều thêm nữa. Cơ thể nóng ran ngứa ngáy mà không dám gãi khiến nàng khó chịu tột cùng, đầu không ngừng quay cuồng, đôi mắt căng lên đầy tia máu đỏ, khóe mắt trực trào, nàng đành nghiêng răng, ghì chặt khuôn mặt vào vai Lý Long Bò.

Bước đi của Lý Long Bò nhanh dần.

Không lâu sau, họ đứng trước một tòa nhà khá lớn. Chắc là nơi nghỉ ngơi tiếp đãi khách quý của phủ Thái Sư.

Trước đó có lẽ đã được thông báo, nên vừa vào phòng, nước tắm đã chuẩn bị xong. Đàm Hương không chán chừ gì mà vội bước vào gian trong, đuổi tất cả tỷ nữ ra ngoài, cởi bỏ y phục nhảy vào bồn nước. Chà xát từ bàn tay, đến những điểm trên cơ thể mình.

Con ngựa rất áy không lập tức biến mất, nhưng cũng phần nào dịu hơn đôi chút.

Nàng mệt mỏi tựa lưng vào thành bồn tắm ngâm mình, nâng hai tay khỏi mặt nước, cẩn trọng quan sát.

Tuy rằng đã cố hết sức kìm nén để không tự làm mình bị trầy xước, song cũng chẳng thể tránh được vài nơi đã bị rách da. Gặp nước lại càng xót hơn.

Nghĩ kỹ thì từ nhỏ đến giờ, nàng chỉ bị dị ứng duy nhất một lần vào giữa mùa xuân vài năm trước, năm đó mưa phùn kéo dài, không khí ẩm ướt nên mới dễ bệnh. Mà bây giờ là mùa thu, phủ Thái Sư là khí hậu khá ôn hòa, không ẩm không ướt, không nóng không oi. Không phải dị ứng thức ăn... thức ăn?

Xấu chuối các chi tiết trong bữa tiệc, đầu óc như được khai thông điều gì, Đàm Hương tức khắc nhìn chăm chú lại những vết mẩn trên thân thể mình.

Nếu như bị dị ứng, dù không đều hoàn toàn nhưng những vết mẩn ngứa sẽ lan ra khắp cơ thể, còn trên người nàng, chúng chỉ tập trung ở bắp đùi, bụng phải, bàn tay thành mảng sưng tấy đặc biệt ngứa cùng một vài chỗ nhỏ nhỏ bị lan ra khi nàng cố gãi.

Việc này chắc chắn là do đĩa bánh kia đúng không? Nữ tử đó? Vây chẳng phải là có người cố tình ra tay hãm hại nàng sao? Có thể là ai chứ, khi mà nàng không mấy khi bước chân ra khỏi vương phủ, càng không gây thù với ai? Liệu có phải mấy người nói xấu nàng kia? Hay là khách nhân của phủ Thái sư? Nhưng nàng đâu làm gì nên tội.

Hay chẳng lẽ lại giống như tiểu thuyết cung đấu, là do Đàm Hương nàng cướp đi vị vương gia vẫn võ song toàn mà các thiếu nữ ái mộ cho nên mới nhận phải kết cục bị người tính kế này? Chẳng hề lạ khi nàng nhất nhất đồng tình với nguyên nhân này, bởi nàng trước khi xuyên không cũng là fan chân chính của tiểu thuyết cung đấu, xuyên không như thế này, mà dù sao cũng chẳng nghĩ ra được lí do nào thích hợp hơn.

Đàm Hương bỏ bụng bắt mẫn, trách móc Lý Long Bò đem hoạ đến cho mình.

Đàm Hương có đôi chút tức giận, đập thành bồn tắm rồi nhắm mắt khoanh tay tìm cách trút giận tên đào hoa công tử ngoài kia. Mang tiếng vương gia quyền cao chức trọng, lại dễ cho "vợ", dù chỉ trên danh nghĩa, bị ám toán bởi đàn ong bướm bên ngoài của chính mình.

Lòng thêm hậm hực, lại càng khó chịu hơn. Nàng gọi người đổ thêm nước lạnh, nhắm mắt ngưng thần thư giãn đầu óc, có như vậy mới đỡ khó chịu trong người, tức giận chỉ khiến đầu nàng thêm đau nhức.

...

Bên ngoài sân trước phòng khách, một tốp gần hai mươi nữ tỳ đang quỳ rạp dưới đất thành 4 hàng, ai nấy đều hiện lên vẻ mặt bồn chồn. Nghe người khác nói, Khai Quốc vương phi sau khi ăn điểm tâm liền trúng độc, hết sảy đều sợ hãi mình bị tình nghi, bởi tất cả những nô tỳ đang quỳ ở đây đều là những người chế biến và có phận sự dâng điểm tâm đến bữa tiệc.

Những người thật sự không liên quan cũng không dám thờ phào, vì chỉ sợ Khai Quốc vương gia không tìm được thủ phạm chân chính liền sẽ giáng hết tội lên đầu họ.

Lý Long Bò tựa người vào chiếc ý đặt trên bậc thềm lớn đối diện với đám người dưới sân, tư thế tĩnh lặng có chút rợn người.

Hắn không lên tiếng, càng làm cho đám nô tỳ run sợ lo lắng không yên.

Sau một hồi như thế, Lý Long Bò mới ra hiệu cho Tiểu Bảo đứng bên cạnh mình.

Tiểu Bảo bước xuống sân, ưỡn ngực, đồng dạc nói:

"Khai Quốc vương phi sau khi dùng điểm tâm thì trúng độc, tất cả những người ở đây đều không tránh được liên quan. Vương gia cho các người một cơ hội, nhận tội sẽ được khoan hồng, nếu để ta tận tay tìm ra, thì một nửa cái mạng cũng không chữa cho các người."

Sau thanh âm phát ra từ Tiểu Bảo, không khí thậm chí còn im lặng hơn trước. Nhưng tuyệt nhiên không có ai đứng ra nhận tội. Thấy như vậy, một vài nô tỳ mạnh dạn kêu oan.

Sau một hồi quan sát cũng không phát hiện gì, Tiểu Bảo tỏ ra cực kỳ không hài lòng, quát: "Im lặng", dưới sự sắp xếp của Lý Long Bò, hắn nói tiếp: "Nếu các người đã ngoan cố, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách vương gia nhà ta không mở lòng từ bi."

Nói rồi, Tiểu Bảo lớn tiếng ra lệnh: "Mang vào đi. "

Dứt lời, một hàng người từ bên ngoài đi vào, trên tay đều bưng một đĩa chè lam, là một trong những loại bánh tráng miệng vừa rồi ở bữa tiệc, đặt lên tay của từng nô tỳ rồi bắt gờ lên cao, không cho phép động dậy.

Tiếp đó, Tiểu Bảo đi đến gần đám nô tỳ, nói: "Lần lượt từng người các người nói cho ta nghe: "Nô tỳ bất cần, xin vương phi thứ tội, vương phi tha mạng"."

Đám nô tỳ có chút khó hiểu, không biết ẩn ý của hành động này là gì, chỉ cần bê đĩa bánh xin tha mạng là được sao? Nhưng cũng không dám chậm trễ phút nào, từng người lần lượt nói "Nô tỳ bất cần, xin vương phi thứ tội, vương phi tha mạng."

Trong lúc đó, Tiểu Bảo cũng lần lượt đi tới gần từng người một quan sát, cũng chưa thấy điều gì bất thường.

Đến người thứ ba quỳ ở hàng thứ hai thì dừng lại không nói tiếp, khuôn mặt nhăn nhó như quả nho khô đang run rẩy.

Tiểu Bảo ở đằng sau vẫn đang quan sát, thấy vậy liền quát: " Tại sao không nói? Hay người chính là kẻ đó? "

Lý Long Bò nãy giờ đều ngồi một tư thế như pho tượng không hề động dậy, cặp mi vừa rồi buông xuống lại chậm rãi mở ra, nhìn chằm chằm vào nô tỳ đó.

Nô tỳ này thấy vậy liền hoảng loạn lắc đầu lia lịa, cố mở miệng nói: "Nô...tỳ...bất...bất...cần,...xin...xin...vương..."

Thì ra nô tỳ này bị tật, Tiểu Bảo trầm nghĩ, nhưng cũng không chắc là tật thật hay giả vờ. Hắn toan bước lại gần.

Choang...

Tiếng đổ vỡ bất thành linh phát ra từ phía sau. Nô tỳ vừa làm đổ đĩa bánh kêu nhẹ, nhưng cũng không lập tức thu gọn đĩa bánh đã vỡ thành năm mảnh cũng những miếng chè lam rơi tứ tung lại, mà cật lực gãi, thậm chí cọ xát bàn tay của mình xuống nền đất. Tiểu Bảo theo phản xạ lập tức quay lại, cúi người bắt lấy cổ tay của nô tỳ vừa làm đổ đĩa bánh.

"Thì ra là người." Tiểu Bảo liếc qua một chút đã chắc nịch khẳng định.

Lý Long Bò trước đó đã nói với hắn, thứ mà vương phi trúng phải là một loại bột gây ngứa, thủ phạm trực tiếp ra tay cho nên chắc chắn cũng dính phải.

Chính là nô tỳ làm đổ đĩa bánh lên người Đàm Hương trong bữa tiệc, nhưng lúc đó hần cũng không đặc biệt chú ý khuôn mặt cô ta ra sao.

Mà nữ tỳ này, đôi bàn tay phù nề vô cùng nặng, không thể như Đàm Hương chịu đựng, cho nên nhiều chỗ trên bàn tay đã rách da chảy máu, trông rất kinh khủng.

Tiểu Bảo không nhiều lời, từ cổ tay cô ta một phát lòi tới trước mặt Lý Long Bò.

Nữ tỳ này ngã dúi dụi trên sân, bàn tay tuy ngứa rất không chịu được nhưng cũng biết rằng tính mạng mình quan trọng hơn, cho nên liên tục dập đầu xuống đất cầu, khóc lóc: "Cầu xin vương gia tha mạng, vương gia tha mạng, nô tỳ thực sự không biết đĩa bánh có độc, càng không dám hãm hại vương phi nương nương. Van xin vương gia tha mạng..."

Lý Long Bò ngồi trên ghế vẫn không nói gì, thậm chí còn không buồn nhấc chân.

"Kêu oan cái gì, chứng cứ rành rành, người muốn chối cũng không được." Tiểu Bảo hát mũi khinh thường, mắng.

Nô tỳ đó vẫn tiếp tục không ngừng kêu oan, thậm chí dập đầu còn mạnh hơn, chỉ mong nhận được một chút tín nhiệm của Lý Long Bò mà tha mạng cho mình, trước vì mình, sau vì gia đình nghèo khổ ngoài kia.

Người trực tiếp gây ra việc này là cô ta không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng cũng chỉ là một nô tỳ nhỏ bé sợ chết, thù hận có thể lớn đến đâu cơ chứ.

Một người thâm trầm như Lý Long Bò không có cơ sở gì mà không đoán được có kẻ đằng sau giật dây. Đàm Hương suốt ngày bị hần giữ trong phủ, có thể dây dưa gây hấn với ai được. Loại thủ đoạn thế này, rốt cục là nữ nhân hiểm ác nào bày ra.

Im lặng nửa ngày, Lý Long Bò mới tiếc chữ lên tiếng:

"Ai sai khiến người?"

Cho dù ăn phải gan gին mặt báo, nốt ý kia cũng không dám làm chuyện như vậy. Cho nên cứ khóc lóc chối tội, "Vương gia minh giám, nô tỳ thật sự oan uổng, nô tỳ thật sự không biết gì cả...", lại thêm mấy cái dập đầu.

Lý Long Bò nghe nhiều cảm thấy nhức óc, phất tay ra hiệu.

Tiểu Bảo bên cạnh hừ mũi: "Thật không biết điều!" rồi hát cần cổ ra lệnh cho hộ vệ.

Hai hộ vệ đi tới, mỗi bên một người xách tay nô tỳ kia lên. Nô tỳ kia ngẩng đầu nhìn mà hoảng loạn, biết thể nào khi ra ngoài cũng sẽ bị dùng trượng đánh, như thế chỉ có nước chết.

Người ta thường nói, đến giây phút cận kề cái chết con người thường đột nhiên thông minh một cách kì lạ. Nàng ta chợt nhớ ra điều gì, dùng hết sức giật tay ra, bò lên trước vài bước: "Nô tỳ thật sự oan uổng, cầu xin vương gia tha mạng. Nô tỳ nhớ ra rồi, khi nô tỳ đang bụng điểm tâm đi qua vườn Trúc Bạch thì có một cô nương kéo nô tỳ lại hỏi đường đến mao xỉ, sau đó lại hỏi đường từ mao xỉ đến chính sảnh. Vì sợ bị chậm trễ nên nô tỳ chỉ xong liền vội vàng chạy theo mọi người, cho nên mới bất cẩn làm đổ đĩa bánh lên người vương phi nương nương. Nô tỳ xin thề không dám hãm hại vương phi, từ nhà bếp đến bữa tiệc chỉ gặp duy nhất cô nương đó, chắc chắn chuyện này có liên quan đến cô ta, xin vương gia minh xét..."

Lý Long Bò giơ tay ra hiệu cho hộ vệ tạm dừng lại. Nếu như nô tỳ kia thực sự không phải bị sai khiến, không bất cẩn làm đổ đĩa bánh thì sự việc đã dẫn đến một hậu quả nghiêm trọng hơn rất nhiều lần rồi. Bọt ngứa nếu ăn phải thì không chỉ miệng ngứa rất mà lục phủ ngũ tạng cũng sẽ bỏng rát, ngứa ngáy phi thường, người trúng phải vật vã khôn cùng, sống không được chết không xong. Lý Long Bò nhíu hàng lông mày, chiều này quá hiểm độc khiến hần cũng không ngờ tới.

Không đợi Lý Long Bò lên tiếng, Tiểu Bảo chất vấn: "Người có biết danh tính cô gái đó không? Cô ta trông như thế nào?"

"Nô tỳ là lần đầu tiên gặp cô gái đó." nàng ta lắc đầu, đáp. "Lúc đó quá vội, cho nên nô tỳ cũng không để ý kỹ."

"Trên người cô ta không có thứ gì đặc biệt làm người lưu ý sao?" người này cái gì cũng nói không biết, Tiểu Bảo nhăn mày, dù chỉ là một chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ sót được. Việc này ảnh hưởng nghiêm trọng tới an toàn tính mạng của vương phi, muốn coi nhẹ cũng không được.

"Cô gái đó ăn vận rất bình thường, trên người không có gì quá đặc biệt, dường như không phải khách nhân của yến tiệc. Cho nên..." Nữ tỳ ngập ngừng.

Từ đầu đến cuối, nữ tỳ này nói bao nhiêu cũng không làm người ta thông rõ, mơ hồ dẫn sự việc vào ngõ cụt.

Không kiên nhẫn ở đây nói nhảm nửa ngày, Tiểu Bảo hừ nhẹ: "Đến nước này còn không biết điều. Người tới!" hần liếc mắt ra hiệu cho hộ vệ tiến lên.

Nữ tỳ kia kinh sợ tròn tròn mắt, nhìn thấy hộ vệ đến gần mình, lại như nhớ ra điều gì đó: "Không, không, vương gia, đại nhân, nô tỳ nhớ ra trên người cô ta có đeo một túi thơm thêu hình viên ngọc vàng tỏa kim quang, còn có mùi của cây bạch chi."

Bạch chi?

Sau một thời gian dài mới trở lại, cảm ơn các bạn đã ủng hộ bộ truyện này của mình. Như dự định từ trước thì mình định viết nhiều hơn, buồn thay khi viết đến chương này thì mình có nhiều chỗ bí không biết nên viết thế nào, và tự cảm thấy văn vụng của mình không hay lắm, sửa đi sửa lại thành ra cứ kéo dài thời gian để các bạn thực sự yêu thích bộ truyện phải chờ đợi lâu (đã man). Mình rất là áy náy luôn ý, nhưng chẳng biết phải làm sao, do một phần nhiều việc, mà mình cũng chuẩn bị đi học nên tư tưởng, thời gian viết truyện hầu như không có.

Thú thực là bộ truyện này mình bắt đầu viết vào đầu năm ngoái, tức tới giờ là năm rưỡi rồi, cùng với ngần ấy thời gian thì mình cũng quên khá nhiều nội dung của nó luôn rồi, thỉnh thoảng viết lại cứ phải mở các chương cũ ra để xem lại —. — đó cũng là một lí do vì sao truyện lâu ra @.@

Nhưng cũng không nỡ ngưng vì đây là bộ truyện đầu tiên của mình và mình đã nghĩ ra cả kết truyện rồi (dài thườn thọt chưa biết bao giờ mới tới). Cho nên dù ít dù nhiều cũng sẽ cố gắng vắt chất xám và tìm lại cảm xúc như những ngày đầu viết truyện để ra truyện cho các bạn yêu thích đọc.

Vẫn mong nhận được sự ủng hộ của các bạn!

Many love ~~~> các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Xạ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.